

Bacău. Acasă la creștini

Filocalia

Bacău, 2014

Autori:

Nicoleta Bichescu, Ionuț Tomescu,
preot Constantin Gherasim

Ediție îngrijită de:

Mioara Ignat

Consultanți de specialitate:

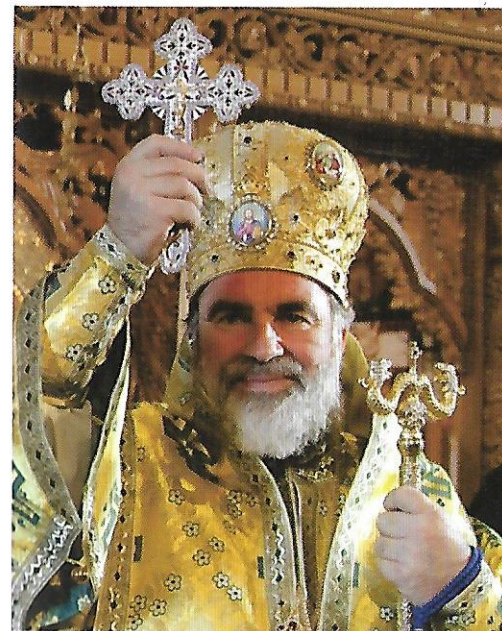
preot Constantin Tomozei,
arhidiacon Ciprian-Ioan Ignat, preot Iulian Robu

Foto:

Răzvan Bibire, Eugen Grigore, Ioan Bișcă

Corectură:

Aurelian Chiscop

Cine urmărește astăzi istoria zidirii lăcașurilor de cult închinat lui Dumnezeu, Maicii Domnului, Sfinților și Cuvioșilor Săi poate face două constatări generale: unii cercetători, cu maximă acribie, s-au aplecat asupra stilului, arhitecturii, picturii și a celorlalte elemente care constituie esența esteticului, în timp ce alții au valorificat frumusețea transcendentă ce subzistă în acestea, ca modalitate de contemplare a lumii divine și coparticipare la taina acesteia. Dacă prima modalitate de cercetare impune recunoașterea și respectarea unor reguli, forme și culori,

precum și încadrarea acestora în tipare estetice, cea de-a doua este perceptibilă și definibilă doar prin prisma trăirii în apropierea lui Dumnezeu, Cel care îi și dă ființă, viețuind în ea.

Aderăm la această ultimă perspectivă de înțelegere a istoriei artistice a bisericii întrucât știm că Dumnezeu este prezent în ea în mod invizibil, descoperindu-Se prin Sfintele Taine tuturor celor care, adunați aici, îi mărturisesc credința lor transfiguratoare. Aici, primul sacerdot care a oficiat Sfintele Taine, Mântuitorul Iisus Hristos, liturghisește permanent și în chip nevăzut. Arta creștină, dincolo de forma ei de manifestare cultică și socială, este o formă de expresie mistică, pe care omul o trece prin ființa sa, atât tinzând spre frumusețea supremă, cât și simțind-o, ca o imagine sensibilă a acesteia.

Arta creștină ortodoxă este orientată spre cer și spre Dumnezeu. Bisericele din Bacău, cuprinse în acest album monografic, sunt mărturii ale unei arte bisericești "frumoase și într-adevăr sublime". Ele oferă cadrul adecvat închinării și adunării credincioșilor sub cupola lui Dumnezeu, o cupolă materializată în forme sensibile. Ca într-o adevărată liturghie, materia concretă și materialele folosite se văd înlocuite aici cu o altă realitate, duhovnicească și simbolică, pe care o numim operă de artă spirituală.

Formele ei nu se închid în sine, nu se ermetizează, ci ne provoacă la un dialog continuu și transfigurator cu Dumnezeu, ne includ în spațiul haric și ni-l transferă în ființa noastră. În același timp, arta creștină de aici este impregnată de valențe gnoseologice, devenind o veritabilă școală pentru credincioșii mai mult sau mai puțin avizați. Reunite sub bolta Bisericii, elementele arhitectonice, picturale, ritualice, obiectele de cult împărtășesc oamenilor principii fundamentale ale existenței, ale moralei creștine și ale sublimului mistic.

Chiar dacă unele lăcașuri de cult sunt vechi, datând din epoca lui Ștefan cel Mare (Biserica "Precista"), și adună în ele un veritabil imaginar, iar altele sunt recente, fiind în curs de finalizare și așteptând să treacă prin zidurile lor timpul sfințitor, cum este Catedrala "Înălțarea Domnului", cea mai mare catedrală ortodoxă a românilor, după cea a Neamului, ele mărturisesc aceeași dorință a omului de a se reculege într-un spațiu închinat doar lui Dumnezeu, de a-și mărturisi credința moștenită, de a-și manifesta dragostea față de aproapele și de a-și pomeni frații adormiți întru Domnul. Rostul acestora este înalt și înălțător, iar existența lor a fost de multe ori pusă în primejdie. Multe mai poartă și astăzi rana provocată de indiferența comunistă, cum ar fi Biserica "Sfânta Treime", dar important este că au revenit la sensul lor, reluându-și drumul spre nemurire și purtând cu sine credincioșii dornici de viețuire sfântă și mântuire.

Descoperim în paginile acestui album imagini și informații despre lăcașurile închinat lui Dumnezeu, despre istoria și podoabele care le înfrumusețează, despre ctitorii sau slujitorii lor. Sunt informații care ne determină să medităm la faptul că timpul care ne este dat spre viețuire pământeană poate fi transformat și prin construirea și împodobirea bisericilor. Nenumărați credincioși și-au manifestat astfel dragostea față de Dumnezeu, lăsându-ne ca moștenire spirituală și culturală aceste edificii purtătoare de credință sinceră și jertfă.

Necesitatea întocmirii unor asemenea monografii stă tocmai în faptul că prin ele ne definim identitatea religioasă și etnică în spațiul actual românesc, eterogen și greu încercat de influențe culturale religioase ce nu de fiecare dată au intenția păstrării comorilor de suflet transmise de înaintașii noștri. Biserica este mama neamului românesc, iar creștinii, în calitate de fi ai ei, s-au închinat în lăcașurile sfinte încă de la nașterea lor ca popor. Astăzi, mai mult ca oricând, este necesar să așternem în paginile

istoriei faptul că, de două milenii, acest pământ a fost sfințit cu sângele martirilor, cu jertfa credincioșilor, cu rugăciunile cuvioșilor care, în vremuri de restriște, în biserici de parohie sau mănăstiri au mijlocit pogorârea iubirii milostive a lui Dumnezeu.

Binecuvântăm apariția editorială a acestui album, rod al unei dorințe susținute de manifestare a apartenenței la o tradiție și cultură bisericească autentică și îl recomandăm tuturor celor interesați și pasionați de tezaurul nostru de valori creștine ortodoxe autohtone, reperi care ne fundamentează un statut spiritual în peisajul valorilor culturale și spirituale naționale și universale.

Bacăuanii se simt "acasă" ca la "biserică" iar, altfel spus : Bacăul este "casa" unde "comunitatea" oamenilor viază după legi organice constituite în "comunicare" și "comuniune", ca la Biserica!

† **Dr. Ioachim Băcăuanul**
Episcop - Vicar al Arhiepiscopiei
Romanului și Bacăului

Întâlnirea cu Dumnezeu rămâne experiența pe care fiecare dintre noi o trăiește într-un mod unic și inegalabil. Întâlnirea cu Dumnezeu rămâne lecția de smerenie ce ne călăuzește viața, indiferent de locul pe care, vremelnice, îl ocupăm într-o societate. Întâlnirea cu Dumnezeu înseamnă iubire, dăruire și devotament. Întâlnirea cu Dumnezeu începe în fața altarului, dar se desăvârșește cu fiecare zi, prin faptele și deciziile noastre, indiferent unde ne-am afla, acasă, pe stradă sau la serviciu.

Am fost mereu convins că o comunitate e definită nu doar prin străzi și parcuri, prin locuri de joacă și blocuri, ci, mai ales, prin sufletul ei. Iar sufletul unei comunități capătă contur în educație, în sănătate, în credință. Trăim într-o comunitate cu suflet, cu oameni calzi și toleranți, cu oameni preocupați de educația copiilor și nepoților lor și care poartă grija propriului suflet. O comunitate cu oameni buni.

Aș îndrăzni să spun că trăim într-o comunitate profund religioasă, unde credința adevărată nu a fost alungată nici în momentele vitrege ale istoriei recente. Și aici, în Bacău, comuniștii au închis porțile bisericilor. Pe unele le-au transformat în depozite de materiale și au alungat preoții. Au reușit să distrugă zidurile, clădirile, dar nu și sufletul credincioșilor, care au continuat să se roage, să creadă, să sper. Iar numărul mare al băcăuanilor ce umplu astăzi bisericile, duminică de duminică, stă mărturie a autenticității credinței noastre.

Când oamenii s-au putut din nou exprima, bisericile au devenit repede nelcăpătoare. S-au ridicat din temelii lăcașuri de cult în toate colțurile orașului. În Ierbanești, în Cartierul Nord, la Narcisa, în Centru sau în Cartierul CFR, chipul locului a fost înnoțit, iar credincioșii și-au găsit liniștea și alinarea. Asemenea vechilor răzeși, care-și clădeau comunitățile în jurul bisericii ridicate în vatra satului, băcăuanii au remodelat în ultimii 25 de ani sufletul fiecărui cartier.

S-au găsit și dintre cei care au comentat că ar fi prea multe biserici, fără să înțeleagă că, în realitate, față de perioada interbelică, orașul a devenit de patru ori mai mare. În momentul 1990, în Bacău mai existau doar câteva lăcașuri de cult, scăpate prin adevărate minuni, iar construcția altora noi a fost o necesitate. În fond, credința nu se măsoară în cantitate, ci în autenticitatea ei.

O comunitate cu suflet este o comunitate a toleranței, iar aici, în Bacău, Acasă, cum îmi place mie să spun, creștinii trăiesc în armonie și respect. Ortodocși, catolici sau protestanți animă viața acestui oraș lipsit de orice tensiuni confesionale. Și ce dovadă mai bună pentru toleranța acestui loc decât faptul că, în Bacău, conviețuiește, alături de o majoritate ortodoxă, cea mai mare comunitate catolică din Moldova.

Într-o lume măcinată de crize și lipsuri, într-o lume în care valorile adevărate sunt puse în umbră de non-valoare, educația și credința par să fi rămas ultimele noastre repere solide. Ca om căruia îi pasă de sufletul acestei comunități, mă bucur să văd în biserici tineri, din ce în ce mai mulți și din ce în ce mai tineri. E, cu siguranță, meritul părinților, al bunicilor, care transmit dragostea de credință din generație în generație, dar este, cu siguranță, și meritul dascălilor spirituali, al preoților care îi îndrumă și îi formează pe calea dreptei credințe. Preocuparea lor, dar și a fiecăruia dintre noi pentru întâlnirea cu Dumnezeu trebuie să ne dea speranța în sănătatea morală a acestei comunități. Trebuie să ne dea speranța în dorința de respect, de dragoste, de fapte bune.

*Trebuie să ne dea speranța că aici, în Bacău, creștinii se vor simți mereu acasă.
Bacău, Acasă la creștini.*

*Romeo Stavarache,
Primarul municipiului Bacău*

*Biserici ortodoxe vechi
din municipiul Bacău*

Biserica "Precista"

Trăinicia tradiției ortodoxe

De peste cinci secole, Biserica "Precista" este un loc de rugăciune și închinare, atât pentru credincioșii din această zonă a Moldovei, cât și pentru pelerinii ajunși de prin alte părți.

Dincolo de frământările istoriei sau de asprimea vremurilor, cea mai veche biserică din Bacău, prin sfinții săi slujitori, a continuat tradiția creștin-ortodoxă pe aceste meleaguri.

Biserica "Precista" a fost construită între anii 1489 și 1490 și sfințită la 1 ianuarie 1491. În decursul veacurilor, au existat dispute pe seama numelui ctitorului, dar acestea au fost risipite în 1882, când Melchisedec Ștefănescu, Episcopul Romanului, a reușit să descifreze pisania aflată deasupra porții de intrare. Lăcașul a fost construit de Ștefan cel Mare și Sfânt și de fiul acestuia, Alexandru Vodă, loctiitor al părintelui său la tronul Moldovei. Descoperirile arheologice de la mijlocul secolului al XX-lea au întărit ipoteza. Istoricii au scos la lumină Curtea Domnească din Bacău, reședința lui Alexandru Vodă, formată din Casa Domnească și Turnul de apărare. Descoperirile au fost considerate dovezi ale existenței, la mijlocul secolului al XV-lea, pe aceste meleaguri, a unui puternic târg medieval, aflat la intersecția unor importante rute comerciale ale vremii.

Asemenea marilor ctitorii din epoca lui Ștefan cel Mare și Sfânt, Biserica Precista a fost ridicată din piatră și cărămidă și este singurul element din Ansamblul Curții Domnești care a sfidat veacurile. Biserica este zveltă, cu elemente arhitectonice moldovenești, specifice epocii ștefaniene. Planul așezământului de cult este treflat, cu turlă pe naos, cu o lungime de 25,68 metri și o lățime de 9,62 m. Pronaosul este de formă pătrată, cu intrarea spre vest și două ferestre spre sud și nord și este asemănător cu cel de la bisericile ridicate de Ștefan cel Mare și Sfânt la Dorohoi, Vaslui, Popăuți-Botoșani și Iași. Turla, cilindrică în interior, prezintă în exterior opt fețe. Două rânduri de ocnițe, cu arcurile și picioarele din cărămidă, înconjoară clădirea.

Alexandru Voievod a dăruit bisericii, imediat după sfințire, atât proprietăți, cât și valoroase obiecte de cult. Tetraevangheliarul donat în aprilie 1491, executat de un mare artist al vremii, Teodor Mărișescul, se află acum la Muzeul de Istorie din Moscova, în timp ce Panaghiarul este păstrat la Muzeul de Artă al României.

La 6 martie 1641, printr-un act emis de domnitorul Moldovei Vasile Lupu și semnat și de Mitropolitul Varlaam, Biserica "Precista" a fost dăruită Mănăstirii "Sfinții Trei Ierarhi" din Iași.

Icoanele și picturile interioare reprezintă adevărate opere de artă, ce au înnobilit, de-a lungul secolelor, interiorul. Icoana Maicii Domnului, aflată și astăzi în partea dreaptă a catapetesmei, a fost dăruită de domnitorul Moldovei Ioniță Sandu Sturza, în timp ce catapeteasma bisericii dănuie din secolul al XVII-lea și este pictată în stil renescentist. Un moment important în viața lăcașului de cult a însemnat anul 1854, când Arhimandritul Nil, de la Mănăstirea Esfigmen de pe Muntele Athos, a poposit în Bacău și a pictat biserica, a poleit cu aur crucile de pe turlă, a adăugat un pridvor construcției inițiale și a ridicat o turlă deasupra pronaosului. Pictura a fost curățată în 1933, restaurată în 1966 și repictată în 1979, în tehnică fresco. Specialiștii apreciază că pictura este de o remarcabilă valoare artistică, cu note de inedit în pictura murală bisericească.

"Cu voia Tatălui și ajutorul Fiului și săvârșirea Sfântului Duh, binecredinciosul și de Hristos iubitorul Ioan Alexandru Voievod, fiul lui Ștefan Voievod și Domnul Țării Moldovei, a făcut această biserică în numele Adormirii Curatei Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioarei Maria și a isprăvit în anul 6999, luna august"

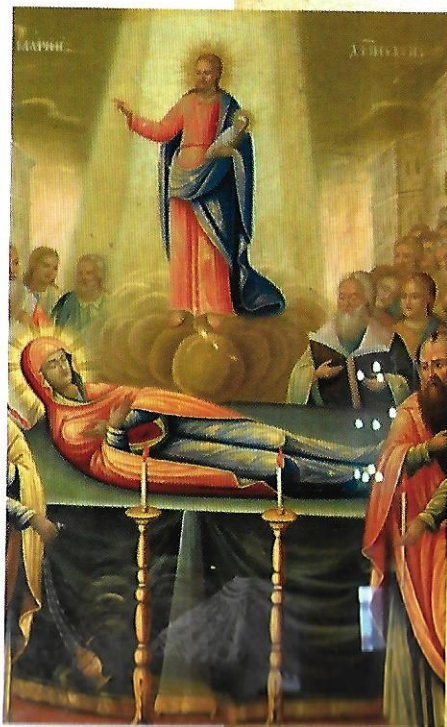
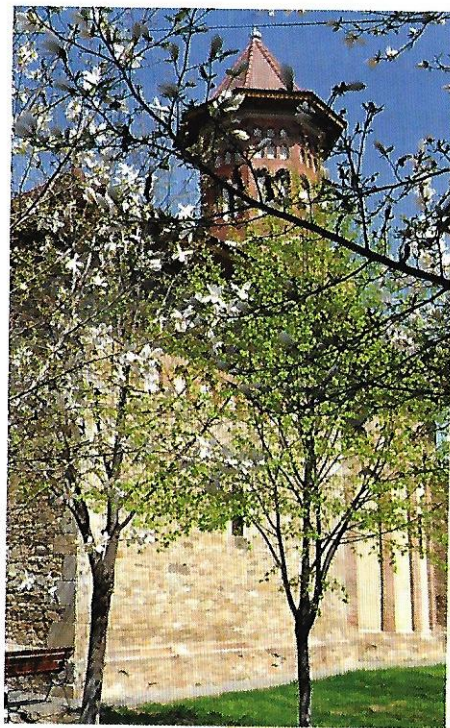
(text tradus în limba română de episcopul Melchisedec Ștefănescu)

Biblioteca bisericii numără peste 400 de volume, printre care mai multe Evanghelii ce datează din secolul al XIX-lea.

În anul 1907, Biserica "Precista" a fost declarată monument istoric și a trecut prin mai multe etape de restaurare și reparații. De fiecare dată a căpătat o înfățișare nouă. Sub coordonarea preotului paroh Constantin Tomozei, în urma unor ample lucrări de renovare și restaurare, Biserica "Precista" a fost resfințită de PS Părinte Ioachim Băcăuanul, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, la 27 iunie 2004, la împlinirea a 500 de ani de la mutarea la cele veșnice a Bincredinciosului Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt.

Biserica "Precista" este martorul trainic al continuității spirituale, dar și al transformărilor prin secole ale Bacăului, de la târgul medieval la un oraș modern.

Adormirea Maicii Domnului

Adormirea Maicii Domnului, numită în popor (mai ales în părțile Moldovei) și Uspenia sau Sântă-Maria Mare, amintește de ziua în care Sfânta Fecioară și-a dat obștescul sfârșit. Este considerată "Paștele verii", fiind sărbătoarea cea mai cunoscută din acest anotimp și cea mai importantă dintre cele închinare Născătoarei de Dumnezeu.

Despre Adormirea Maicii Domnului nu există informații în Sfintele Evanghelii, ci numai în Tradiția Bisericii. Potrivit acesteia, Maica Domnului a fost înștiințată de un înger că se va muta din această viață. Aceeași Tradiție spune că Apostolii, aflați în acel moment în diferite zone ale lumii, au fost aduși pe nori, pentru a fi prezenți la acest eveniment. Prin pronia divină, Apostolul Toma, care nu a fost prezent la înmormântare, a sosit trei zile mai târziu și a cerut să se deschidă mormântul, pentru a-i săruta mâinile. Mormântul era gol, dar a găsit Sfântul Brâu al Maicii Domnului, dovadă a învierii și înălțării ei cu trupul la cer. Până în secolul al IV-lea, Brâul s-a păstrat la Ierusalim, de unde a fost mutat la Constantinopol, în anul 395, de Arcadie, fiul împăratului Teodosie cel Mare. Mormântul Maicii Domnului a fost identificat în Ierusalim, cu toate că sunt voci care afirmă ca Maria ar fi murit la Efes, locul în care a petrecut mulți ani, după Înălțarea Domnului.

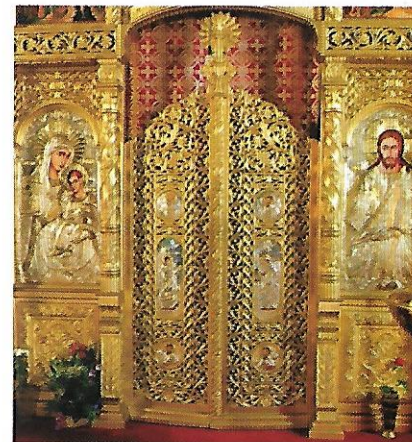
Preot paroh: Constantin Tomozei

Coslujitori: preot Constantin Grădinaru și preot Mihail Tomozei

Biserica "Sfântul Ioan"

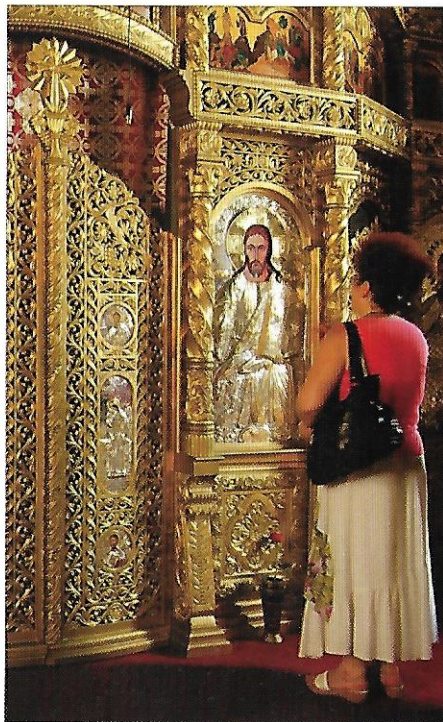
*Stâlp al credinței locului
de peste două veacuri*

Biserica "Sfântul Ioan" a fost ridicată între anii 1802-1812, prin grija preotului Ioan Moisă și cu ajutorul meșteșugarului Ioan Mocanu, la marginea cimitirului de atunci al Bacăului. Dorința oamenilor de-a avea un nou lăcaș de închinare a venit după marele cutremur din 1802, când albia Bistriței s-a mutat spre Siret, lăsând în urmă un mare dezastru. Despre sfințirea acestui lăcaș de către Preasfințitul Gherasim Clipa, Episcop al Episcopiei de Jos din Târgul Romanului, a vorbit chiar marele istoric Nicolae Iorga. De altfel, Nicolae Iorga a inclus Biserica "Sfântul Ioan" din Bacău în lista monumentelor istorice românești.

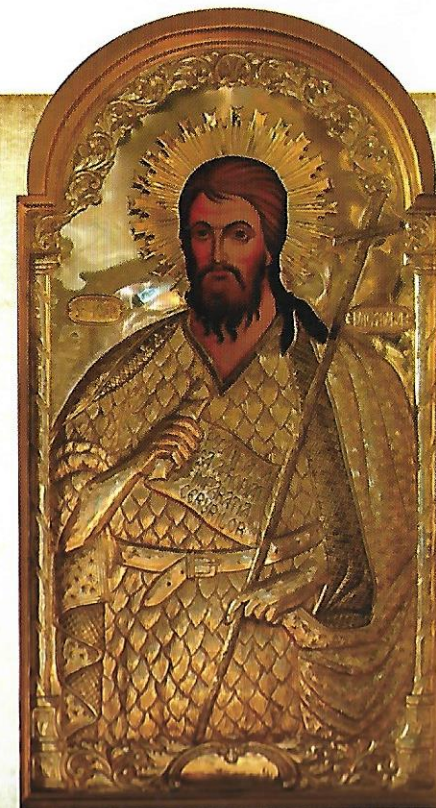
Biserica "Sfântul Ioan" a fost construită în stil neobizantin, cu elemente moldovenești, între care se distinge, la exterior, clasicul brâu împletit, moldovenesc. La construcție au fost folosite piatră de râu, cărămidă adusă din Iași, iar grinzile amplasate deasupra ușilor și ferestrelor sunt din granit. Ferestrele au fost construite în arc de boltă, cu frunze de stejar la bază, o altă decorațiune specifică arhitecturii moldovenești. Privit de sus, sfântul lăcaș are formă de cruce. Sub streșina acoperișului sunt pictate icoane ale sfinților părinți, prooroci, arhangheli și sfinți autohtoni. Pictura interioară a fost restaurată în anul 1993 de Ana Maria Baci, reușindu-se reîntregirea stilului neobizantin existent. Pe exterior, cele 54 de ocnite au fost pictate în tehnica frescă, de pictorul Constantin Ciupercă. Biserica adăpostește o colecție de monede din aur, din Imperiile Otoman și Austro-Ungar.

În cele peste două veacuri de existență, biserica a fost refăcută și repictată de mai multe ori. Comuniștii au vrut să frângă istoria acestui reper spiritual al orașului. Vestitul cimitir al orașului, unde își dormeau somnul de veci boierii din zonă, a devenit cartier de locuințe.

Au fost ridicate blocuri, s-au turnat betoane, au fost construite străzi. Somnul înaintașilor a fost tulburat. Buldozerele și excavatoarele nu au iertat nimic, nici măcar mormântul lui Ionică Tăutu, autorul proiectului primei Constituții românești, denumită a "cărvarilor". Puțin timp înainte de Revoluție, pe locul unde acum se găsește o troiță, s-au făcut măsurători pentru construcția unui bloc, cu fațada spre strada Războieni. În cel mai bun caz, biserica urma să fie ascunsă de ochii trecătorilor, dar, cel mai probabil, se pregătea demolarea ei.

Salvată ca prin minune, după Revoluție biserica și-a recăpătat locul pe care îl merită în comunitate și a intrat într-un amplu proces de refacere și înnoire, sub coordonarea preoților slujitori, preot Vlad Ungureanu și preot Nicolae Popa. Eforturile enoriașilor și ale autorităților au făcut posibile numeroase lucrări de restaurare și modernizare, iar pe 23 septembrie 2012 biserica a fost resfințită de PS Părinte Ioachim Băcăuanul, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

Icoana Hramului
"Sfântul Ioan Botezătorul"

Soborul Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul

Soborul Sfântului Ioan se serbează la 7 ianuarie. Sfântul Prooroc Ioan a descoperit cel dintâi lumii, după semnul ce i s-a dat de sus, că Domnul Iisus este cu adevărat Mesia. "Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu". Predica lui era schimbarea vieții, întoarcerea la Dumnezeu și împăcarea cu El, pentru a primi viața nouă pe care o aduce împărăția lui Mesia. Cu mult curaj și fără teamă de moarte, Sfântul Prooroc Ioan l-a mustrat pe regele Irod Antipa că s-a căsătorit cu Irodiada, soția fratelui său. Pentru tăria și consecvența sa în dezvăluirea păcatului comis de rege, Sfântul a fost omorât, din dorința fiicei Irodiadei, Salomeea, care, după ce a dansat în fața lui Irod, i-a cerut acestuia, drept răsplată, să-i aducă capul Proorocului Ioan. Model de înfrânare, de pocăință, de curățire de patimi prin asceză și rugăciune, inițiator al vieții monastice, Sfântul Ioan nu va înceta niciodată să fie cel care găsește și arată calea ce duce la Hristos.

Înaintemergătorul Domnului a fost înmormântat în cetatea Sevastia din Samaria. Sfântul Evanghelist Luca a dorit să mute trupul lui Ioan în Antiohia, dar nu a reușit să obțină decât mutarea mâinii drepte a Sfântului. Istoricii menționează că mormântul Sfântului Ioan Botezătorul a fost profanat în anul 362, în timpul împăratului Iulian Apostatul, o parte dintre moaște fiind arse. Cealaltă parte a fost dusă în Ierusalim, apoi în Alexandria, unde, la 27 mai 395, a fost așezată în biserica ce îi poartă numele. Actualmente, mâna dreaptă a Sfântului Ioan Botezătorul se află la Mănăstirea Cetinje din Muntenegru, o parte din aceasta fiind expusă și în Palatul Topkapî din Istanbul.

Preot paroh: Marius Popescu

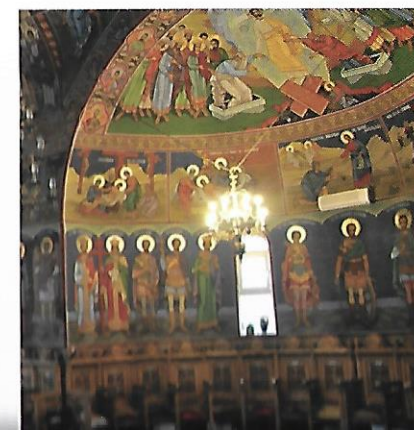
Coslujitor: preot Eduard Ungureanu

Biserica "Buna Vestire"

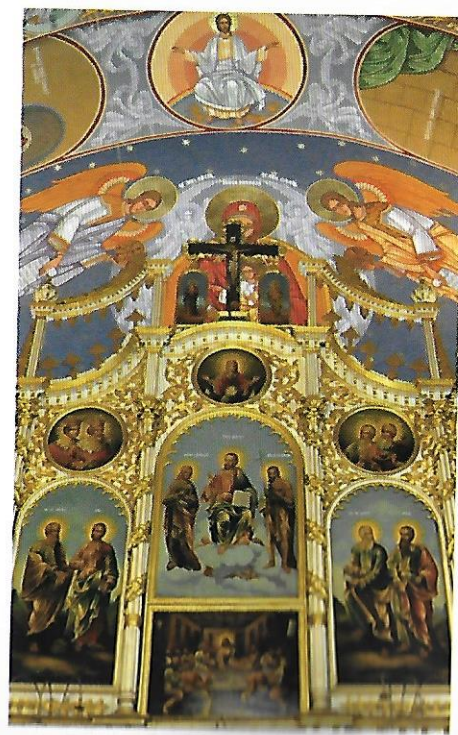
*Oaza de spiritualitate
ortodoxă dintre blocuri*

Spătăreasa Sultana Sturza este cea care, în 1820, a avut inițiativa de a ridica Biserica "Buna Vestire", aflată astăzi pe strada Florilor, din Cartierul Bistrița-Lac. Ctitoria spătăresei a fost, inițial, una modestă, o casă de cărămidă acoperită cu șindrilă, cu un turn din lemn. Istoria micii biserici a luat o altă turnură în 1879, atunci când a fost reconstruită pe o fundație de bolovani de piatră, var și nisip. În noiembrie 1882, biserica a fost resfințită de Episcopul Romanului, Melchisedec Ștefănescu. Planurile noului lăcaș de cult i-au aparținut arhitectului Vasile Iamandi, plătit la acea vreme cu 13.899 lei.

Construcția blocurilor din jur, din perioada comunistă, lipsa fondurilor în acele vremuri pentru întreținerea lăcașurilor de cult, precum și absența unei fundații solide, au făcut ca, după 1989, biserica să se găsească într-o avansată stare de degradare. Practic, actuala biserică, în care își află liniștea sufletească numeroși băcăuani, a fost reconstruită din temelii în anii 2000, prin grija preotului paroh de atunci, Valeriu Moise, ajutat de credincioși.

Pe catapeteasma din stejar, sculptată în anul 1880 de Vasile Mândru, din Iași, pictorul românec Neculai Dimitriu a pictat icoanele considerate încă de la acel moment de o valoare artistică deosebită. Pereții bisericii au fost pictați pentru prima dată în anul 1936, în ulei, cu scene din Vechiul și Noul Testament.

În altar se păstrează Chivotul cu cinci turle, cu gravuri în argint, realizat în anul 1916, și care poartă următoarea inscripție:

"Acest chivot, în greutate de 3 kilograme și nouă sute șaptezeci de grame argint, proba 12, marcat de stat, a fost lucrat de argintarul D. Popescu, din București, Calea Moșilor, nr. 249, cu banii proprii ai iconomului Ioan Enea, din Bacău, pentru Biserica Buna Vestire din Bacău, parohul ei, devenită Parohie prin stăruința mea, la 10 aprilie 1915. Aceasta am dăruit-o pentru pomenirea mea, preotul Ioan și soția mea, prezbitera Aglaia. 1916, ianuarie 7"

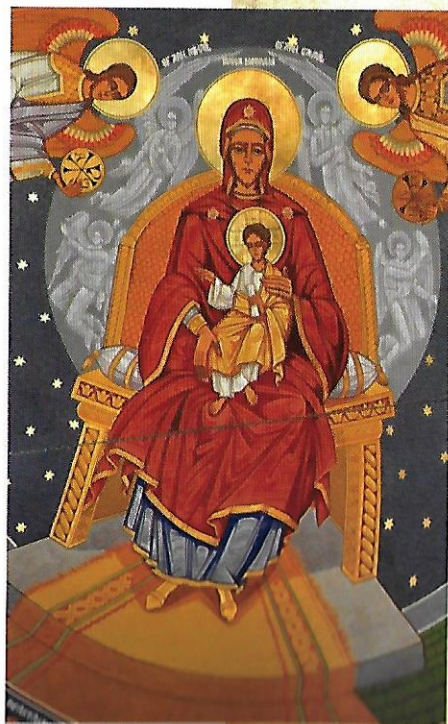

Clopotul mare al bisericii datează de la 1855, în timp ce clopotele mic și mijlociu au fost montate în 1911, respectiv 1915. Pe clopotul mare, turnat în bronz, cu o greutate de aproximativ 400 de kilograme, s-a păstrat următoarea inscripție: *"Acest clopot s-au făcut cu cheltuiala dumisale postelnicului Alecu Krupenschi Căpoteanu și s-au dăruit sf. biserici cu hramul Buna Vestire din orașul Bacău spre vecinica sa pomenire unde este poporul său. 1855 Gecosem Bei Leontine Gottschling din Kronstadt 1855"*.

Biserica a reprezentat și un leagăn de cultură și spiritualitate. Colecția de carte religioasă veche aflată la Biserica "Buna Vestire" cuprinde, printre alte prețioase lucrări, Evangheliile de la 1907 și 1911, Viețile Sfinților, lucrare în limba slavonă tipărită la 1850, și un Penticostar, în slavonă, lucrare din 1854, toate păstrate cu grijă de preoții care au slujit aici de-a lungul timpului.

Clopotul mare al bisericii datează de la 1855, iar clopotele mic și mijlociu au fost montate în 1911, respectiv 1915.

Buna Vestire

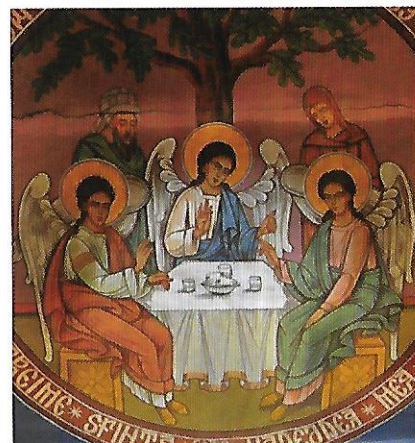
Cinstirea și venerația de care se bucură Maica Domnului în cultul ortodox se văd și din numărul mare al sărbătorilor închinare Preacuratei. Sfânta Fecioară este sărbătorită de mai multe ori în cursul anului bisericesc. Creștinii ortodocși se închină cu evlavie în toate momentele ce au marcat viața Maicii Domnului, dar și în fața minunilor săvârșite. Nașterea Maicii Domnului, Intrarea în biserică a Maicii Domnului, Adormirea Maicii Domnului și Buna Vestire sunt cele patru mari sărbători în care chipul Sfintei Fecioare strălucește deasupra credincioșilor.

Sărbătoarea Bunei Vestiri, cunoscută popular și ca Blagoveștenia (termen slav, corespunzător celui de Bunavestire), este praznicul din 25 martie, în amintirea momentului în care Sfântul Arhanghel Gavriil a vestit Sfintei Fecioare că va naște pe Mesia. Această sărbătoare este cea mai de timpuriu confirmată în documente dintre toate sărbătorile închinare Maicii Domnului.

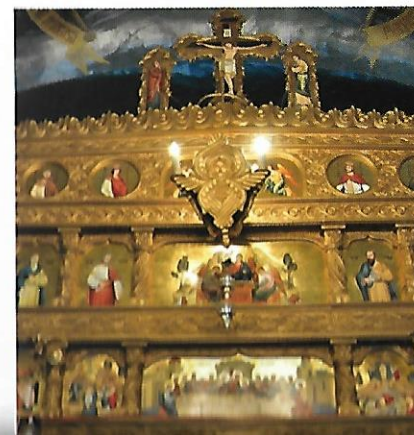
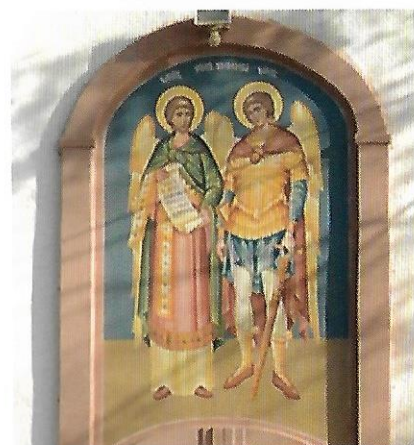
Preot paroh: Iulian Mușat
Coslujitor: preot Ciprian Burecă

Biserica "Sfinții Voievozi Mihail și Gavriil"

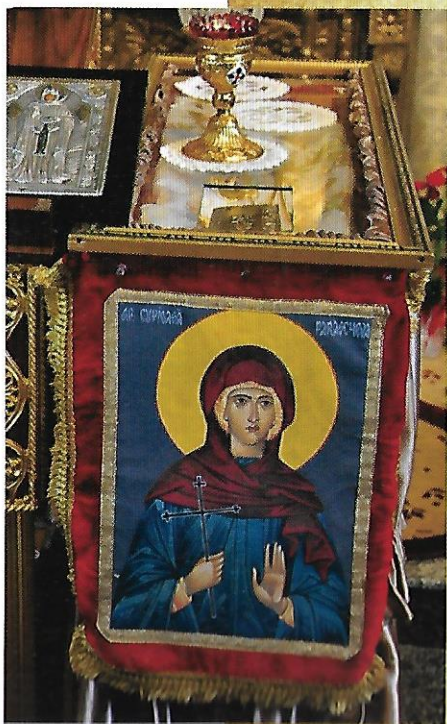
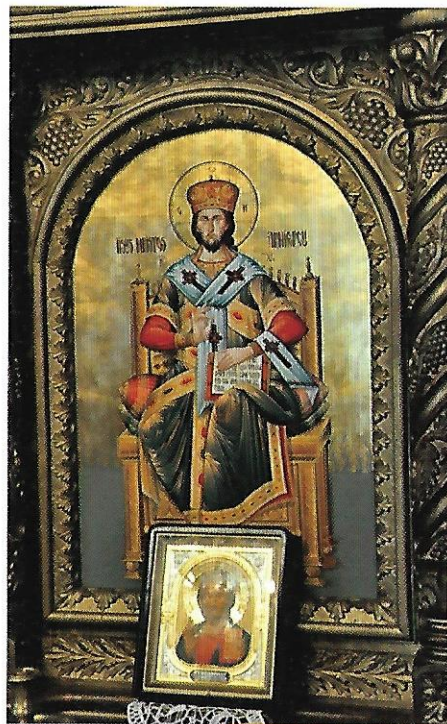
"Biserica mea, zidită de mine, pe moșia mea Izvoare. Hramul Sfinții Voievozi. 1844"

De numele boierilor Ana și Pavel Cristea se leagă și această ctitorie închinată Sfinților Voievozi Mihail și Gavriil. După ce a încheiat construcția unei biserici pe moșia sa din satul Chetriș, comuna Tamași, boierul Pavel Cristea a luat hotărârea să ridice un lăcaș de închinare și pentru cei care locuiau în Izvoare, o altă moșie de-a sa.

Biserica a fost construită între 1827 și 1844, iar cheltuielile au fost suportate integral de familia Cristea, așa cum reiese și din inscripția de pe clopotul bisericii, dăruit de Kir Constantin Petrovici Neguin. De altfel, mai multe obiecte păstrate și astăzi în biserică poartă inscripții care aduc aminte de ctitori, și poate că cea mai importantă dintre ele este însemnarea pe care Pavel Cristea însuși a făcut-o pe un octoih: "Biserica mea, zidită de mine, pe moșia mea Izvoare. Hramul Sfinții Voievozi. 1844".

În interiorul Bisericii "Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil" se păstrează un veșmânt al Sfintei Cuvioasa Parascheva de la Iași, dăruit parohiei de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel. Policandrul din bronz a fost donat bisericii la începutul secolului al XX-lea de Vasile Șandru-Galantaru, soțul fiicei adoptive a ctitorilor, Catinca Poiană.

Catapeteasma a fost realizată din stejar sculptat, cu pictură în stil bizantin, dar a fost înlocuită în anul 1986. În toți anii comunismului, biserica a rezistat ca urmare a contribuției și generozității enoriașilor din cartierul Izvoare, autoritățile comuniste nefiind interesate de păstrarea patrimoniului spiritual al orașului.

După anul 1990, Biserica "Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil" a intrat într-un proces de extindere și, alături de aceasta, a apărut un adevărat ansamblu ecleziastic. Pentru credincioșii zonei, biserica a reprezentat mereu un punct de reper spiritual, dar și unul cultural. În biblioteca bisericii există o bogată colecție de carte religioasă.

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil

Pe data de 8 noiembrie, Biserica Ortodoxă cinstește soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil. După tradiția biblică, arhangheli fac parte din ceata îngerilor apropiați Sfintei Treimi.

Mihail este cunoscut atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, drept căpetenie a „oștirilor cerești”, fiind cel ce îl pedepsește direct pe Lucifer, izgonindu-l din cer atunci când acesta s-a răzvrătit împotriva Ziditorului. În limba ebraică, Mihail se traduce „cine este ca Dumnezeu”.

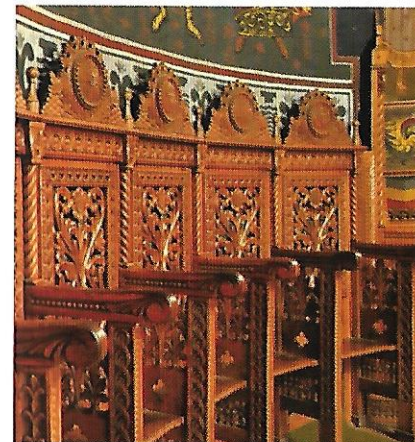
Arhanghelul Gavriil este „vestitor al tainelor divine”, înger al bunelor vestiri, dintre care amintim: vestea adusă lui Ioachim și Anei că o vor naște pe Fecioara Maria lui Zaharia că va avea un fiu, pe Ioan Botezătorul iar Fecioarei Maria că îl va naște pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu. Numele său înseamnă „omul lui Dumnezeu” sau „Dumnezeu este țărâna mea”.

Preot paroh: Ciprian Cloșcă
Coslujtor: preot Laurențiu Ilseș

Biserica "Sfinții Împărați Constantin și Elena"

*O ctitorie boierească
din Bacău*

Biserica "Sfinții Împărați Constantin și Elena" a fost zidită în anii premergători revoluției pașoptiste, între 1842 - 1845. Ridicarea acestui sacru lăcaș s-a făcut la îndemnul boierului Enachi Krupenski și a serdarului Antoh Bârză. Enachi Krupenski a fost postelnic la curtea domnitorului Mihalache Sturza și, ocupat cu treburile administrative, a contribuit mai mult bănește la construcția acestui lăcaș de cult, inclusiv prin donarea unui teren de 32 de hectare din satul Deleni, comuna Helegiu. Domeniul a intrat în proprietatea bisericii și a ajutat ani de-a rândul la întreținerea acesteia.

Serdarului Bîrzu i-a revenit sarcina de a supraveghea lucrările. În decembrie 1842, el a tocmnit un arhitect al vremii, de confesiune romano - catolică, pentru a realiza schițele și planurile necesare. Biserica respectă regulile clasice ale arhitecturii bizantine: pridvorul și pronaosul, împreună cu naosul și altarul, descriu o formă de cruce treflată, cu boltă închisă deasupra.

Construcția a început în primăvara anului 1843. Biserica este zidită din piatră și cărămidă și are formă de templu roman, cu latura dinspre răsărit rotunjită. Întregul ansamblu imită forma unei corăbii, cu trei turnuri transversale situate deasupra, în care se regăsesc și astăzi clopotele din bronz și argint ridicate încă din anul 1845.

Pictura interioară a fost finalizată înainte de data sfințirii, 21 mai 1845. Pereții, bolțile și arcadele altarului și naosului au fost pictate în culori de apă și ulei și decorate cu figuri și motive specifice picturii bizantine și celei românești. În urma executării unor lucrări de pictură în anul 1923, după desenele executate de George Sterian, care au servit mai apoi la pictura mănăstirii Curtea de Argeș, Biserica "Sfinții Împărați" a fost considerată de contemporani ca fiind cea mai frumoasă biserică a vremii în Bacău, după cum consemna Grigore Grigorovici în "Bacăul din trecut și de azi, o monografie a orașului", apărută în 1934. Ulterior, pictura a fost refăcută între 1965 și 1967, în tehnica fresco.

Catapeteasma originală s-a păstrat până în zilele noastre și a fost realizată după modelul existent într-o biserică din Atena. Cele 60 de icoane și iconițe pictate în ulei sunt o expresie a stilului neo-grecesc. De altfel, catapeteasma a fost o donație a lui Anastasie Vrostostrahulea, originar din insula Iataka, Grecia, bun prieten al ctitorilor.

Donatorul catapetesmei a fost înmormântat în fostul cimitir de lângă biserică, iar piatra sa funerară, de tip sarcofag, poate fi văzută și astăzi în spatele bisericii, lângă zidul altarului, cu inscripția chirilică

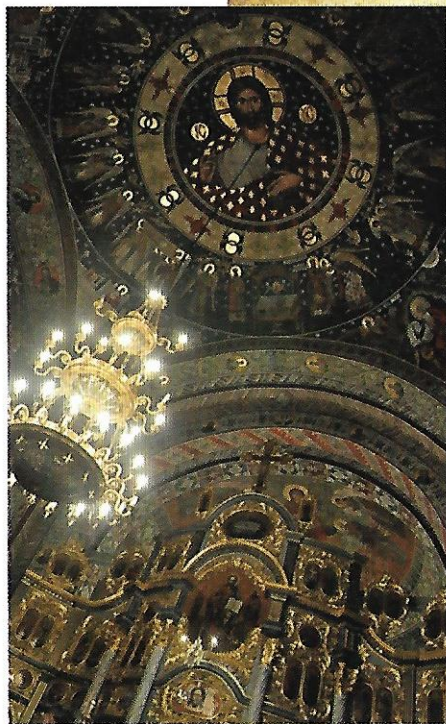
„În anul 1856 s-a săvârșit din viață Anastasie Vrostostrahulea, de nație grec, născut în 1776 în insula Iataka din Grecia, de religie ortodoxă și s-a înmormântat aici, lângă Biserica Sfinții Împărați din târgul Bacăului”.

Biserica "Sfinții Împărați Constantin și Elena" a devenit parohie și a avut propria sa epitropie, din 1845 până în 1894, când a fost transformată în filială a Parohiei "Sfântul Ioan" din Bacău. Ulterior, din 1919, și-a recăpătat statutul de parohie, păstrat până astăzi.

În decursul existenței sale, biserica nu a fost doar un loc de închinare, ci a reprezentat un ferment educativ. În casele din curtea lăcașului a funcționat pentru multă vreme o școală "catichetică", înființată în 1846, în care se pregăteau pentru Seminarul Socola tinerii dornici să-și dedice viața celor sfinte. Din cele peste o sută de cărți religioase păstrate în biblioteca bisericii, câteva se disting prin vechimea și importanța lor: Pravila de la 1652, publicată la tipografia Mitropoliei Ungro-Vlahiei, un Pateric din 1828, Evanghelia de la București, de la 1888, printre primele cărți scrise în româna veche, Datericul de la 1828.

În interiorul bisericii se păstrează obiecte de cult din argint și argint aurit, donate încă de la 1884, precum și patru icoane împărătești, cu îmbrăcăminte aurită, ce datează din 1845 și care îi înfățișează pe Mântuitorul Iisus Hristos, Maica Domnului cu Pruncul, Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil și Sfinții Împărați Constantin și Elena.

Sfinții Împărați Constantin și Elena

Sfântul Constantin cel Mare, proclamat Augustus în data de 25 iulie 306, a condus Imperiul Roman până la moartea sa, în anul 337. Istoricii creștini consemnează că, înaintea luptei de la Pons Milvius (Podul Șoimului), din 28 octombrie 312, Constantin a văzut pe cer, deasupra soarelui, o cruce luminoasă, cu inscripția "in hoc signo vinces" ("prin acest semn vei învinge"). Noaptea, în vis, i s-a arătat Mântuitorul, care l-a sfătuit să pună pe steagurile armatei sale simbolul Său. În ianuarie 313, împăratul Constantin cel Mare a emis Edictul de la Milan, prin care creștinismul a devenit "religio licita", adică religie permisă, la fel cu celelalte religii din imperiu. A luat măsuri în favoarea Bisericii creștine, a înlăturat pedepsele contra creștinismului, i-a protejat pe săraci, orfani și văduve. În 321, Constantin cel Mare a generalizat duminica drept sărbătoarea săptămânală a creștinilor, zi de odihnă în imperiu, în care inclusiv soldații asistau la slujbe.

Constantin cel Mare a convocat Sinodul I Ecumenic de la Niceea, din anul 325, care a proclamat învățătura ortodoxă despre dumnezeirea Fiului ca "Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, Cel de o ființă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut" (Simbolul credinței sau Crezul). Sfântul Constantin cel Mare a murit în Duminica Rusaliilor, la 22 mai 337, și a fost înmormântat în Biserica "Sfinții Apostoli" din Constantinopol, ctitoria sa.

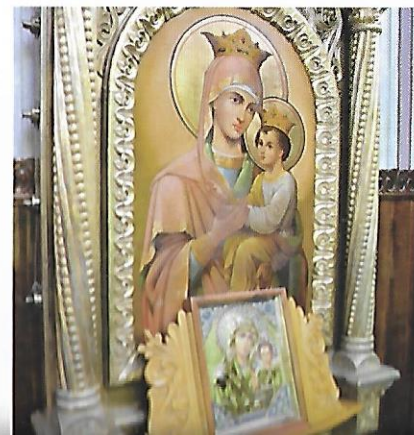
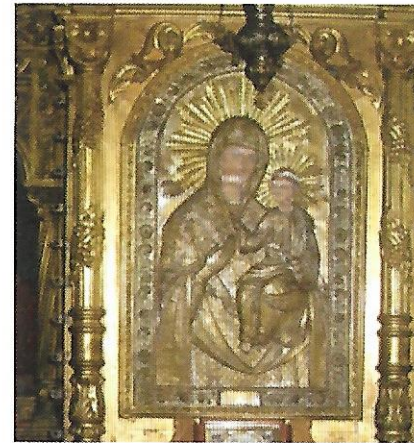
Sfânta Împărăteasă Elena, mama Sfântului Constantin cel Mare, o creștină foarte evlavioasă, a sprijinit ridicarea a numeroase lăcașuri de cult: Biserica Nașterii Domnului, Biserica Învierii Domnului de lângă Sfântul Mormânt, Biserica din Ghetsimani, precum și alte 18 importante lăcașuri de cult. Sfânta Elena este cea care a mers la Ierusalim, unde a aflat, cu osteneală și rugăciune, crucea pe care a fost răstignit Domnul Iisus Hristos.

Preotul paroh: Ioan Chiribău
Coslujitor: preot Adrian Ciobanu

Biserica "Sfinții Voievozi"

Amprenta lui Nicu Enea

La șase ani după terminarea Primului Război Mondial, un grup de muncitori ceferiști constituiți într-o obște a cumpărat terenurile parcelate și oferite spre vânzare de autorități, dincolo de linia ferată a orașului. Așa a prins viață, în acele vremuri, Cartierul CFR, ce s-a extins până în 1930, perioadă în care aici și-au construit case oameni veniți din satele răzeșești situate în nordul orașului Bacău. Patru ani mai târziu, în 1934, un "comitet de construcție", format din 30 de credincioși și prezidat de profesorul Iordache Rusu, a luat inițiativa de a desăvârși sufletul cartierului și a înființat Parohia "Sfinții Voievozi".

Oamenii au pus mână de la mână pentru construcția unei biserici a lor, iar lucrările au demarat în septembrie 1936 și s-au finalizat la 15 august 1938. Sfințirea lăcașului de cult de Patriarhul Nicodim Munteanu și Episcopul Romanului, Lucian Triteanu, s-a transformat într-o adevărată sărbătoare locală, la care au participat nu doar enoriașii din Cartierul CFR, ci credincioșii din întregul târg al Bacăului.

Biserica a fost ridicată după planurile arhitectului Nicolae Ghica de constructorul Frantz Molnar și are o puternică amprentă neobizantină.

Lăcașul de cult are formă de cruce treflată de mari dimensiuni, cu două turle de formă octogonală, una mai mare, situată deasupra naosului, și una mai mică, pe pronaos, în care se găsesc cele trei clopote de bronz. Catapeteasma, iconostasele și mobilierul au fost sculptate în lemn de stejar de sculptorul Nicolae Grigoriu.

Catapeteasma, admirată și astăzi, are 39 de medalioane și a fost executată în anul 1938, la fel ca și cristelnița în care și astăzi sunt botezați copiii din Cartierul CFR.

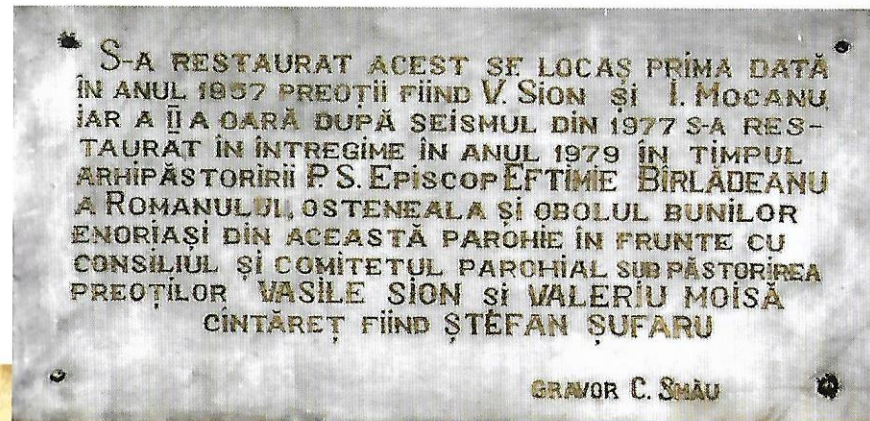
Pictura interioară poartă semnătura maestrului Nicu Enea, băcăuanul care a deținut și titlul de pictor al Casei Regale a României. Pentru această biserică, Nicu Enea a folosit o tehnică specială. Pictura este realizată în culori topite în ceară de albine, care se aplică, la fel ca în cazul picturii în frescă, direct pe tencuiala proaspătă.

Spre deosebire de tehnica în frescă, pictura nu se finisează, ceea ce-i conferă rezistență crescută la umezeală și carii, iar ansamblul capătă transparentă, relief și strălucire. Nicu Enea a lucrat aici doi ani, 1937 și 1938, răstimp în care și pictorul Jan Dumitrescu a realizat icoanele praznicale. Douăzeci de ani mai târziu, în 1957, același Nicu Enea a spălat și curățat pictura, acoperită între timp de praf și fum.

Cutremurul din 1977 a afectat puternic lăcașul de cult, iar turla mare a fost complet distrusă, ceea ce a impus reparații capitale, suportate de enoriași.

Restaurarea bisericii s-a făcut la începutul anilor 1990, când pictura originală a fost din nou spălată și curățată, prin grija preotului paroh de atunci, Constantin Alinei. A fost momentul în care pictura care îl înfățișa pe Majestatea Sa regele Mihai I, operă tot a inegalabilului Nicu Enea, a fost scoasă la lumină, după ce autoritățile comuniste o acoperiseră decenii întregi cu vopsea.

Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil – Sfinții Voievozi

Arhanghelii sunt conducătorii cetelor de îngeri, ce au aripi și poartă săbii, ca simbol al biruinței, și sunt călăuze ale sufletelor în drumul acestora spre rai. Arhanghelul Mihail a însoțit poporul ales în pământul făgăduinței, a fost păzitorul oștilor lui Isus Navi, a stins cuptorul celor trei tineri din Babilon, a păzit pe Daniil în groapa cu lei și tot el a dat biruința lui Ghedeon în luptă.

Arhanghelul Gavriil a vestit nașterea Maicii Domnului, a fost primul care a rostit numele lui Iisus, i-a dat nume lui Ioan Botezătorul și a descoperit magilor taina întrupării Mântuitorului.

Din primele secole creștine, s-au păstrat numeroase inscripții care cuprind invocații și formule de rugăciuni adresate direct sau indirect Îngerilor, îndeosebi Sfântului Arhanghel Mihail. Cultul Sfinților Îngeri a fost îmbrățișat din timpurile creștine vechi, mai ales în Egipt, Italia și Siria, unde se găsesc paraclise, oratorii și biserici închinat Sfinților Arhangheli. În fiecare an, pe 8 noiembrie, creștinii ortodocși serbează Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil și al tuturor Puterilor cerești celor fără de trupuri.

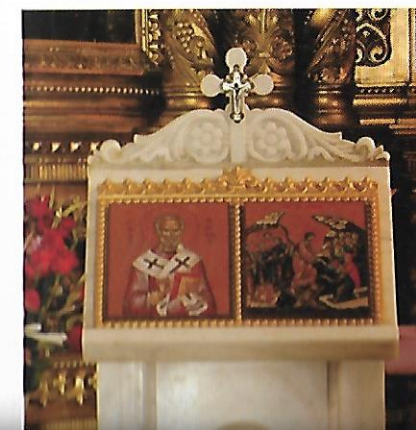
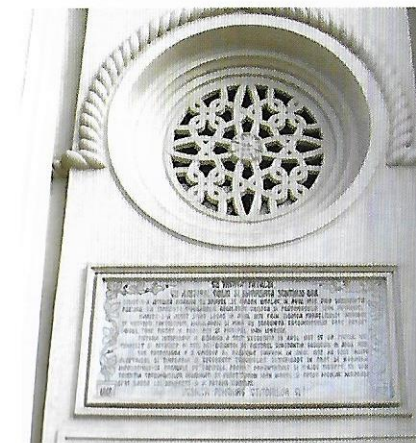
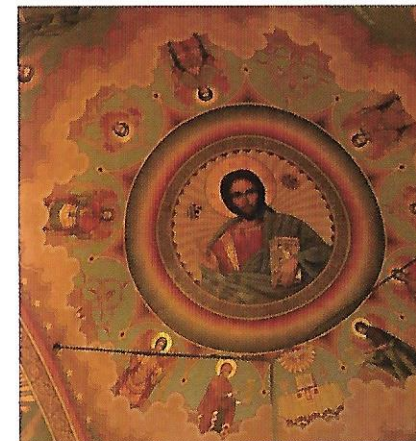

Preot paroh: Constantin Ciobanu
Coslujitor: preot Silviu Daniel Matei

Biserica "Sfântul Nicolae"

Simbolul generozității colective

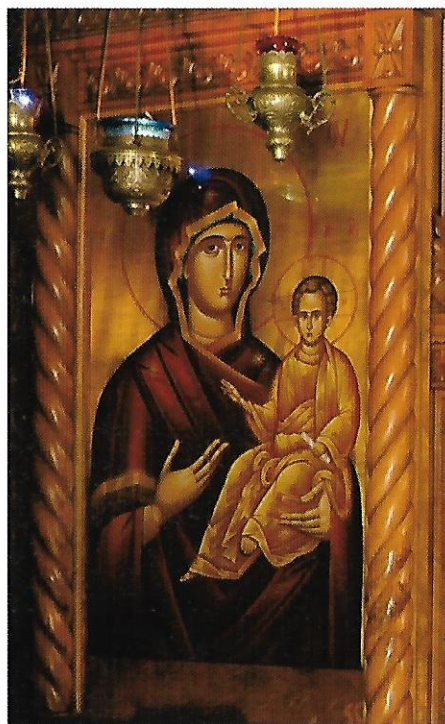
Bacăuanii secolului al XIX-lea au strâns, timp de aproape zece ani, ban cu ban pentru a da o față nouă vechiului așezământ ecleziastic ce data din secolul al XV-lea pe locul actualii Biserici "Sfântul Nicolae". Inițiativa acestui demers comunitar i-a aparținut căminarului Pavalache Cristea, cel care a pus la dispoziție și o parte din averea sa, așa cum avea să facă și atunci când a ctitorit actualul Spital Județean Bacău. Demersul căminarului Cristea a rămas consemnat până în zilele noastre pe un Pidalion editat la Mănăstirea Neamț, în care se precizează că "în 1838 exista în Bacău acțiunea de ridicare a unei biserici, prin adunarea de milostenii de la creștini".

Lucrările au început în anul 1848 și s-au finalizat doi ani mai târziu, în 1850, când noul lăcaș de cult a fost sfințit de episcopul Veniamin Roset. Arhitecturii de tip bizantin cu elemente moldovenești, folosită la acea vreme, i s-au adăugat coloanele de pe fațadă și părțile laterale, ce au conferit întregului ansamblu o monumentalitate aparte. Interiorul bisericii are formă de navă unică, fără delimitarea pronaosului, naosului și altarului, navă precedată de un vestibul de intrare.

În 1871, Panaite Ianoli a donat fondurile necesare pentru construcția unui paraclis închinat Sfinților Mari Mucenici Mina, Pantelimon și Haralambie. Prima pictură a bisericii a fost realizată la 1897, dar, din păcate, numele pictorului s-a pierdut. În 1939, biserica a fost repictată în ulei de pictorul George Vasilescu.

În ziua de 10 iunie 1976, o mână criminală a incendiat interiorul bisericii, iar pictura și mobilierul au fost devastate. Pictorii Aurelian Bucătaru și Ecaterina Ardeleanu au repictat Biserica "Sfântul Nicolae" între anii 1976 și 1978. În același interval a fost refăcută și catapeteasma, ce data din 1847 și care era realizată după modelul unui iconostas de la Muntele Athos.

Valoarea bisericii în spiritualitatea comunității băcăuane este una incontestabilă. Biserica "Sfântul Nicolae" adăpostește monede de aur și argint din diferite colțuri ale lumii, obiecte de podoabă, o medalie de bronz a luptătorilor pentru Independență de la 1877, icoane pictate pe lemn, din secolul al XIX-lea, și cărți bisericești deosebit de valoroase.

Grigore Grigorovici a consemnat, în 1933, în lucrarea sa "Bacăul din trecut și de astăzi", legendele legate de "Biserica Catedrală Sfântul Nicolae", cum era numită la acel moment. Potrivit lui Grigore Grigorovici, primele cărămizi ale sfântului lăcaș au fost puse chiar de căminarul Pavalache Cristea și de protopopul Ioan Enache Petrovici, cei care au stăruit ca biserica să se ridice și care "au dus pe schelă, în poala antereului, cele dintâi cărămizi".

Grigore Grigorovici povestește și cum a fost turnat clopotul cel mare: "Clopotul cel mare a fost turnat în curtea bisericii, din diferite metale: aur, argint, aramă, fer, ce s'au strâns de pele boeri, negustori și dela toți cetățenii creștini. Are următoarea inscripție: *«Acest clopot sau vărsat de 400 ocă, cu căpital adunat din milostenie prin stăruința și ajutorul de epitr. Bisericei Sf. Erarh Nicolae din târgu Bacău, anume Iconom Ioan Petrovici și spt. Pavel Crâstea, Mestecat de Kir Constandin Dimitriu, spre pomenirea miluitorilor, în veci amin, anul dela Xc. 1848 iunie 29.»* Pe marginea de jos are inscripția: *«Acest clopot sau vărsat de Maistrul Pavel Romanovici, Vătavu Gheorghe, slujitor bisericii.»*"

Sfântul Ierarh Nicolae

Sfântul Nicolae s-a născut în secolul al III-lea, în localitatea Patara din Asia Mică, iar unchiul său, Episcopul Nicolae al Patarei, a avut un rol important în biografia Sfântului. A studiat la cele mai bune școli și s-a remarcat prin inteligență, iar în bisericile în care intra îi uimea pe toți prin blândețe și noblețe sufletească. Episcopul Nicolae, unchiul său, a plecat la Ierusalim să se închine la Sfântul Mormânt și a lăsat toată grija eparhiei în seama nepotului său. Între timp, părinții Sfântului Nicolae au murit, iar el i-a îngropat și averea a împărțit-o săracilor. După moartea arhiepiscopului Mirei Lichiei, Sfântul Nicolae a fost ales în fruntea acestei eparhii, în urma unei minuni. Tradiția spune că Dumnezeu S-a arătat în vis unui episcop bătrân, pe care l-a îndemnat să pună arhiepiscop pe primul bărbat care va intra a doua zi în biserică, iar acesta a fost însuși Sfântul Nicolae. El a refuzat la început, însă Mântuitorul i S-a arătat în vis și l-a îndemnat să primească această demnitate.

Ca arhiepiscop, Sfântul Nicolae i-a ajutat pe cei săraci, i-a primit pe cei păcătoși, a apărat credința de erezii și de persecutorii păgâni. El însuși a fost chinuit de împărații tirani Dioclețian și Maximilian. Când Constantin cel Mare a ajuns împărat al romanilor, Sfântul și ceilalți creștini au fost eliberați. Nu după mult timp, marele Constantin a adunat soborul Sfinților Părinți, care au participat la Sinodul I Ecumenic și între care s-a aflat și Sfântul Nicolae.

Bunul Dumnezeu i-a dat Sfântului Nicolae darul facerii de minuni și se consideră că minunile sale continuă și astăzi. Din mai 1087, moaștele Sfântului Nicolae se află la Bari, în sudul Italiei, după ce au fost luate de la Mira din calea musulmanilor.

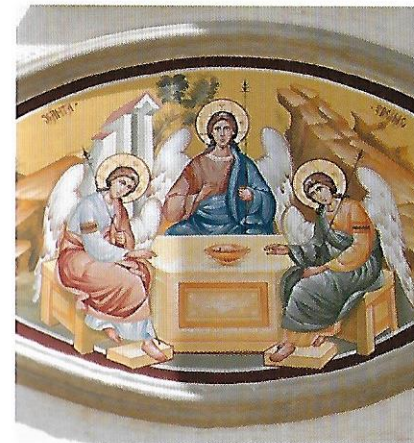
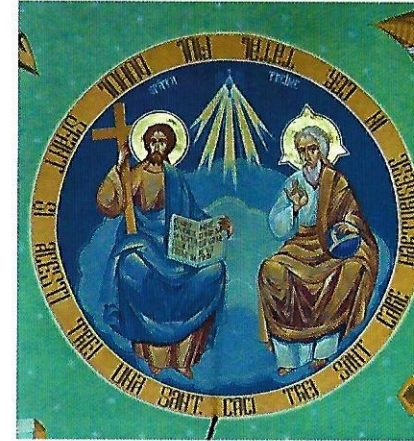
Preot paroh: Costică Busuioc

Coslujtori: preot Clprian Olteanu și preot Eduard Cozma

Biserica "Sfânta Treime"

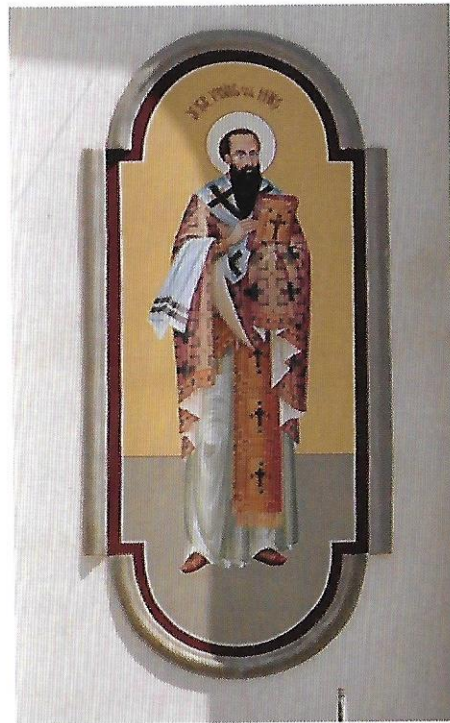
Restituirea unui simbol

Biserica "Sfânta Treime", cunoscută băcăuanilor ca biserica din Cimitirul Central, are o istorie unică în spectrul religios al oraşului. A trecut, pe rând, de la grandoarea unei biserici de parohie din secolul al XIX-lea, la statutul de depozit din perioada comunistă și a revenit la menirea sa, de casă de rugăciune, după 1990.

La inițiativa credincioșilor din zonă, Primăria Bacău a decis, în anul 1875, să construiască o biserică în partea de sus a orașului, la limita cu comuna Letea Veche, pe șoseaua Bacău - Focșani. Noua parohie s-a numit, inițial, Letea 2, iar ulterior, după 1880, Domnița Maria. Fondurile pentru ridicarea noului lăcaș de cult au fost strânse prin subscripție publică, la care au contribuit inclusiv creștinii ortodocși din satele Osebiți, Căineni și Bunești, aflate, pe atunci, în imediata vecinătate a orașului.

După zece ani, la 14 octombrie 1885, biserica a fost sfințită, documentul de târnosire purtând semnătura episcopului Romanului, Melchisedec Ștefănescu. Sfântul lăcaș este zidit din cărămidă, are formă de cruce și dimensiuni mai mici raportat la alte biserici. Catapeteasma a fost pictată în stil renașcentist, datează din 1885 și poate fi admirată și astăzi. Pictura a fost realizată de pictorii Basarab și Ballanek, în stil renașcentist, și a fost ulterior refăcută în 1929, când turla inițială a fost înlocuită. Biserica a intrat în proprietatea Parohiei "Sfânta Treime" imediat după construcția sa, dar, în 1958, parohia a fost desființată de autoritățile comuniste. Biserica a fost confiscată de stat și transformată într-o banală magazie.

După 1990, la cererea credincioșilor, biserica și-a recăpătat menirea, însă urmele lăsate de indiferența autorităților comuniste timp de 32 de ani nu au fost ușor de șters. Au fost necesare ample lucrări de reparații capitale, de la fundație și până la refacerea picturilor interioare și exterioare. În anul 2008, autoritățile locale au decis să ofere Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului dreptul de folosire a sfântului lăcaș și a terenului pe care acesta este construit, pe toată durata existenței sale.

Sfânta Treime

A doua zi după Duminca Pogorării Sfântului Duh, adică în Lunea Rusaliilor, Biserica Ortodoxă prăznuiește pe Sfântul Duh, a treia persoană a Sfintei Treimi. Duhul Sfânt este numit și "Duhul Adevărului", iar lucrarea Sa îi face pe oameni să prindă "chipul lui Hristos", după cum spunea Sfântul Apostol Pavel. Nicio Întrupare a Sfintei Treimi nu lucrează niciodată singură, iar expresia desăvârșirii oricărei lucrări dumnezeiești este: "de la Tatăl, prin Fiul, în Duhul Sfânt".

Reprezentarea tradițională a Sfintei Treimi în Biserica Ortodoxă este scena biblică a apariției celor trei, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, sub formă de îngeri, în fața strămoșului Avraam, lângă stejarul din Mamvri. Scena "Filoxeniei lui Avraam" se identifică cel mai adesea cu icoana celebrului pictor rus Andrei Rubliov, unde este immortalizată prima apariție a lui Dumnezeu, în tripla sa ipostază, în fața oamenilor și semnifică începutul făgăduinței de mântuire.

Eusebiu din Cezareea, într-una dintre lucrările sale, a menționat faptul că reprezentarea Sfintei Treimi sub forma celor trei Îngeri a existat în vremuri străvechi, chiar la locul real, sub stejarul din Mamvri, unde cele trei i-au apărut lui Avraam. Icoana s-a bucurat de o cinstire deosebită, atât din partea evreilor, cât și a păgânilor. Conform învățaturii Bisericii și tâlcuirii Sfinților Părinți, îngerii stau la masă unul lângă altul, egali în rang, arătând astfel egalitatea celor trei Întrupări ale Sfintei Treimi, care rămân, în același timp, distincte.

În calendarele românești, această zi e trecută drept sărbătoarea Sfintei Treimi, în timp ce, în calendarele celorlalte biserici ortodoxe, prima zi după Rusalii este numită încă Lunea Sfântului Duh.

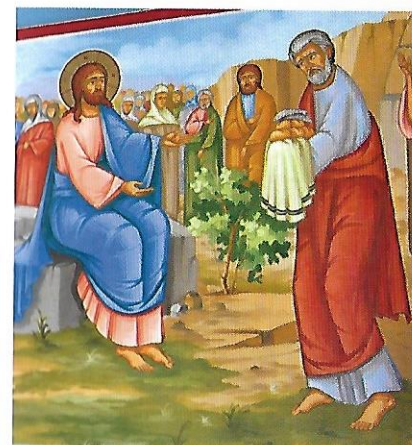
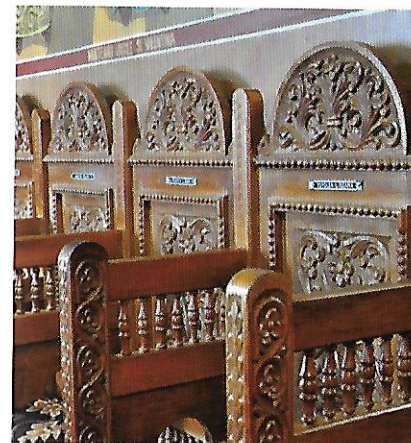
Preot paroh: Vasile Șova

Biserica "Sfânta Cuvioasă Parascheva"

Sacrilegiu și renaștere

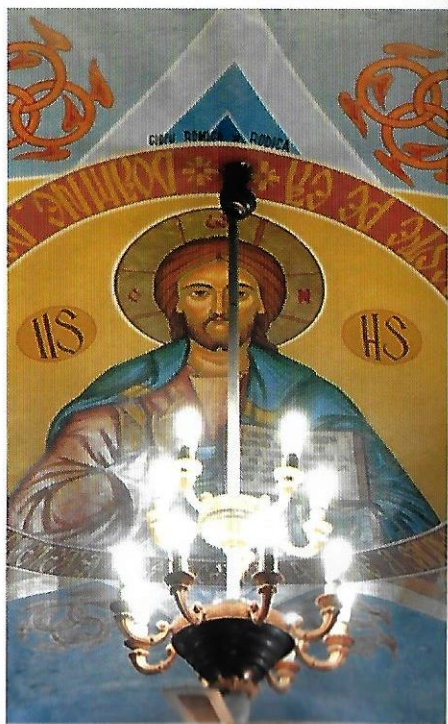
**RADU C.
PORUMBARU**
N.1854-D.1913

+ LICENȚIAT ÎN FIZICO-CIMIE LA PARIS.
+ ÎNGINER AL ȘCOLII DE MINE DIN PARIS.
+ A FĂCUT STUDII SPECIALE DE ÎNGINERIE INDUSTRIALĂ ÎN DIFERITE ȚĂRI.
+ ESTE PRIMUL DIRECTOR AL FABRICII LETEA
+ ÎN 1895 A FOST SENATOR, ÎN 1901 DEPUTAT
- DACĂU, ÎNTELECĂZĂ BANCA COHER -
CLOAȘĂ ȘI SORIE MAI MULTE STUDII

Historia acestei biserici începe aparent recent, în ianuarie 1990, pe niște locuri însă binecuvântate de harul sfinților părinți. Încă din 1890, proprietarii Fabricii de hârtie "Letea", Maria și Constantin Porumbaru, au decis să pună la dispoziția credincioșilor din comuna Domnița Maria și a propriilor angajați un teren care să folosească drept cimitir. Aproape jumătate de secol mai târziu, urmașii acestora, Elena și Radu Porumbaru, au demarat construcția unei capele de mici dimensiuni, în care se oficiau slujbele de înmormântare. Capela a fost ridicată în timp record și sfințită în primăvara anului 1935, în Săptămâna Luminată, primind Hramul sărbătorii din acea zi, Izvorul Tămăduirii.

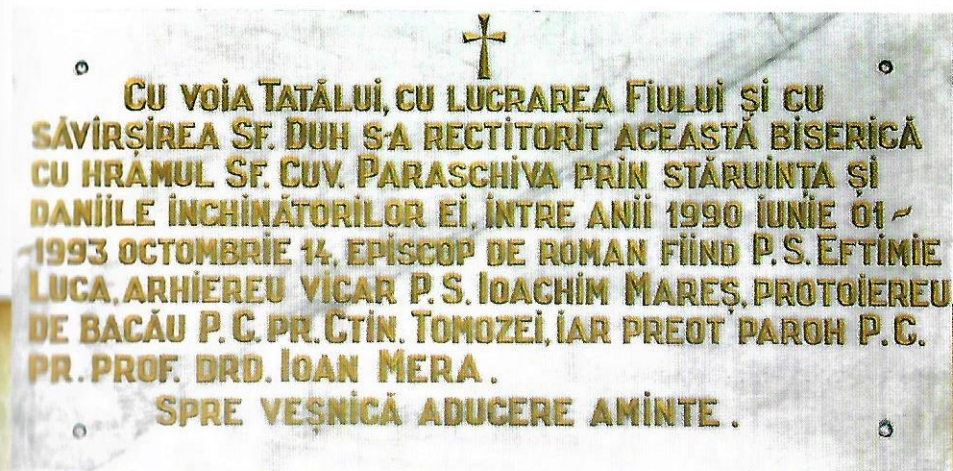
Cimitirul și capela au funcționat până în anul 1955, când autoritățile comuniste, sub justificarea extinderii Fabricii "Letea", au hotărât sistematizarea întregii zone. Cimitirul a fost închis, iar oamenii, nevoiți să-și dezgroape morții și să-i mute în alte cimitire din oraș. Capela a fost părăsită. Cimitirul a intrat în paragină, iar enoriașilor li s-a interzis să mai poarte de grijă micii bisericuțe, care a ajuns o ruină. Pe locurile altădată încărcate de pioșenie au apărut o cale ferată "uzinală", magazii, rampe de primire-distribuire marfă.

Deși părăsită, capela a rămas ca un ghimpe în ochii autorităților vremii, pentru că le aducea mereu aminte credincioșilor de sacrilegiul produs aici. În noiembrie 1989, pentru a șterge, parcă, întreaga istorie a locului, autoritățile au decis demolarea capelei.

Salvarea a venit în decembrie 1989, iar câteva zile mai târziu, pe 7 ianuarie 1990, în ziua de Sfântul Ioan, enoriașii și reprezentanții Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului (pe atunci, Episcopia Romanului și Hușilor) au pus piatra de temelie pentru ceea ce avea să devină Biserica "Sfânta Cuvioasa Parascheva", iar cimitirul a fost reînființat. A fost, practic, prima unitate de cult ortodox organizată după 1989 în Bacău. Pe rămășițele vechii capele s-a ridicat un nou lăcaș de cult, finalizat în anul 1994, sub oblăduirea preotului paroh de atunci, Ioan Mera.

Biserica este de inspirație bizantină, cu elemente specifice românești.

Sfânta Parascheva

Sfânta Parascheva s-a născut în satul Epivat, din Tracia, în secolul al XI-lea, nu departe de Constantinopol, capitala Imperiului Bizantin. A fost crescută de părinți, cu teamă de Dumnezeu, în rugăciune, post și milostenie. De multe ori Parascheva își dădea hainele sale cele bune oamenilor săraci și îmbrăca haine pompositate ale acestora, ceea ce i-a atras muștrări din partea părinților. Dar ea a renunțat niciodată la credință și, după moartea mamei și a tatălui, le-a dăruit săracilor partea ei de moștenire. S-a retras apoi la o mănăstire de fecioare lângă Constantinopol, unde a dus, încă din anii tinereții, o viață aspră, petrecut în post, rugăciune și asceză o bună bucată de timp, până când un înger i-a spus să se întoarcă în patria sa.

A plecat din pustie și s-a retras la Biserica "Sfânta Sofia" și, ulterior, la Biserica Vlahernei. Apoi, a mers în pelerinaj la Ierusalim pentru a se închina la Sfintele Locuri ale Patimilor Domnului. La vârsta de 25 de ani, Cuvioasa Parascheva s-a întors la Epivat, unde a mai trăit încă doi ani.

Moaștele ei au făcut și fac numeroase minuni, tămăduind bolnavii de suferinții. Împăratul Asan al românilor și bulgarilor i-a luat trupul și l-a așezat mai întâi la Tîrnovo, de unde moaștele au fost strămutate, pe vremea sultanului Selim al II-lea, la Belgrad. În cele din urmă, moaștele Sfintei au fost aduse la Constantinopol și depuse la biserica Patriarhiei.

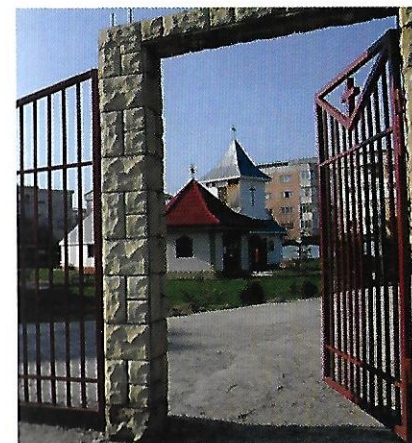
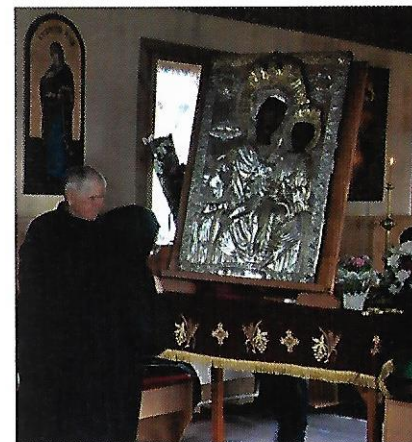
În anul 1641, voievodul Vasile Lupu le-a primit în dar și le-a adus la Iași, la Biserica "Sfinții Trei Ierarhi". La sfârșitul secolului al XIX-lea, în urma unui incendiu izbucnit în biserică, moaștele Sfintei Parascheva au fost mutate la Catedrala Mitropolitană din Iași, unde odihnesc și astăzi.

Preot paroh: Silviu Busuioc
Coslujitor: preot Ștefan Poiată

Credință și sacrificiu

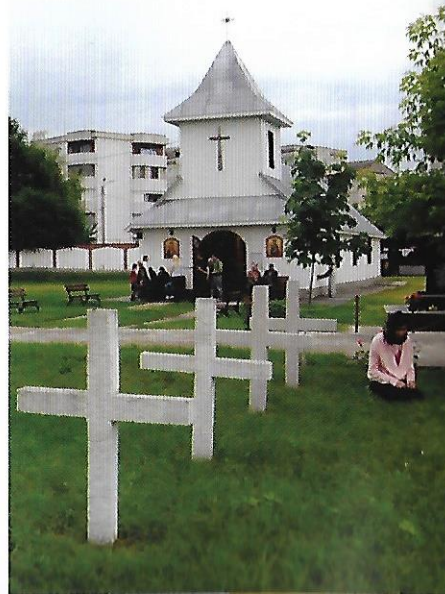

Povestea micului așezământ din cartierul Nord, cunoscut altădată drept Câmpul Poștei, datează încă din timpul Primului Război Mondial. În toamna anului 1916, aici a fost construit din scânduri, țevi și tablă, un spital de contagioși în care au fost tratați militarii bolnavi de tifos exantematic. Peste 12.000 de soldați au fost tratați la Spitalul Lazaret, nr. 220, numit ulterior "Spitalul de Contagioși al Armatei a II-a". Din păcate, în acele vremuri, tifosul a făcut peste 2.500 de victime, în numai doi ani de război. Aproape de spital, toate victimele au fost îngropate în 50 de gropi comune și zeci de morminte individuale, într-un cimitir ce a primit numele de Cimitirul Eroilor Lazaret.

Directorul Spitalului de Contagioși, medicul colonel Imbert, din Misiunea Militară Franceză, a construit în octombrie 1917 o capelă din lemn, pe pardoseala căreia au fost săpate cuvintele: **"Am construit această capelă în amintirea sărmanilor mei colegi și a tuturor eroilor martiri ai Marelui Războiu, ofițeri, soldați, civili care odihnesc în acest cimitir. Medicul șef al Lazaretului, octombrie 1917"**.

După perioada interbelică, Biserica și Cimitirul Lazaret au intrat într-o nedreaptă uitare. Crucile și urmele mormintelor au dispărut, ca și cum nu ar fi existat niciodată. În 1956, biserica a luat foc și a fost complet distrusă.

Singurul care a supraviețuit a fost un mic monument de piatră, pe care au fost săpate cuvintele: **"Camarazii și colegii mei au pus această cruce în amintirea neuitaților dr. mr. Ispas Epureanu, lt. dr. Traian Hilariu, medic Greceanu Florentin, slt. Breasca Ilie, morți pentru patrie"**.

Începând cu anii '90, PS Părinte Ioachim Băcăuanul, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului (pe atunci arhimandrit), aflat la studii de doctorat în Franța, a fost invitat de Ambasada României și de autoritățile din Soultzmatt, din provincia Alsacia, să officieze slujbe de pomenire la una dintre cele mai mari necropole militare din Franța, unde odihnesc peste 1200 de soldați români căzuți în Primul Război Mondial. După slujbă, un bătrân alsacian i-a povestit Preasfinției Sale că tatăl său a murit de tifos și este înmormântat în Cimitirul Lazaret din Bacău, unde el nu a ajuns niciodată. Impresionat de poveste, PS Părinte Ioachim Băcăuanul, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, a început în anul 2000 să caute Cimitirul Lazaret. Avea să găsească ruinele a ceea ce au fost odată Cimitirul și Capela Lazaret, ceea ce l-a determinat să înceapă demersurile pe lângă autoritățile locale pentru a construi un așezământ de pomenire a eroilor neamului, precum și un complex social filantropic.

Actualmente, aici funcționează Fundația "Episcop Melchisedec" - filiala Bacău, care continuă opera misionar - filantropică a vrednicului de pomenire episcop Melchisedec Ștefănescu.

PE ACEST LOC A FOST ȘI ESTE
CIMITIRUL LAZARET AL EROILOR DIN
PRIMUL RĂZBOI MONDIAL.

AICI AU FOST ÎNHUMATI PESTE 2500 DE
MILITARI ȘI CIVILI, BĂRBAȚI ȘI FEMEI TINERI
ȘI BĂTRÂNI DE DIFERITE NAȚIONALITĂȚI ȘI
CONFESIUNI RELIGIOASE, VICTIME ALE RĂZ-
BOIULUI ȘI TIFOSULUI EXANTEMATIC.

DUMNEZEU SĂ-I ODIHNEASCĂ ÎN PACE

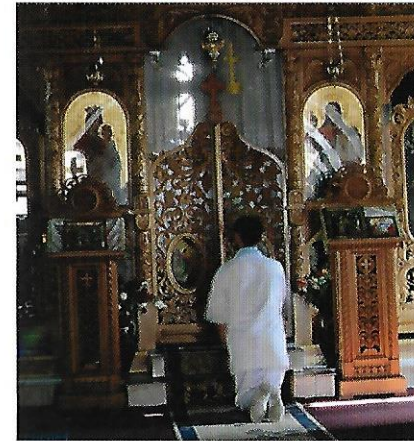
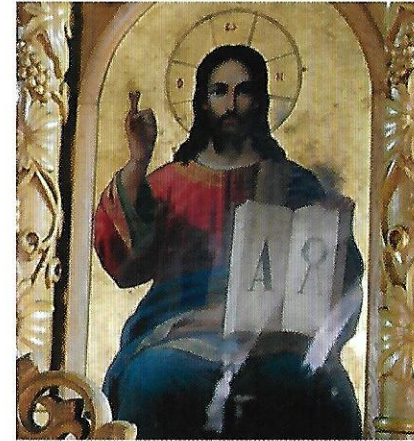
COMITETUL JUDEȚEAN PENTRU RESTA-
URAREA ȘI ÎNGRIJIREA MONUMENTELOR ȘI
CIMITIRELOR EROILOR - BACĂU - 1996.

Preot paroh: Marius Iacobeanu
Coslujtor: preot Eugen Ciuche

Biserica "Sfinții Apostoli Petru și Pavel"

Alinarea celor aflată în suferință

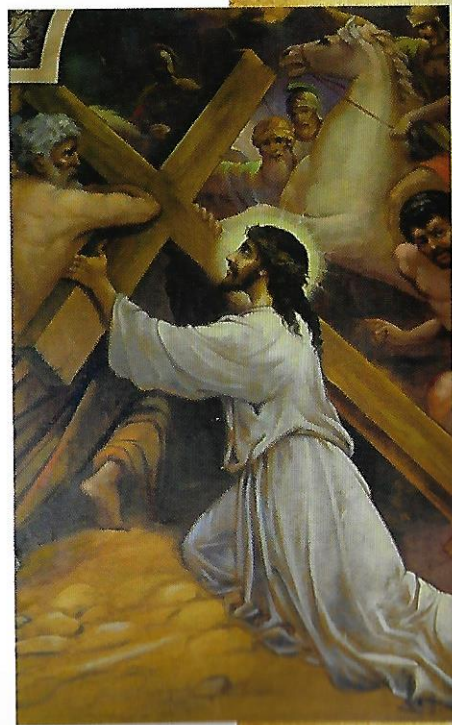
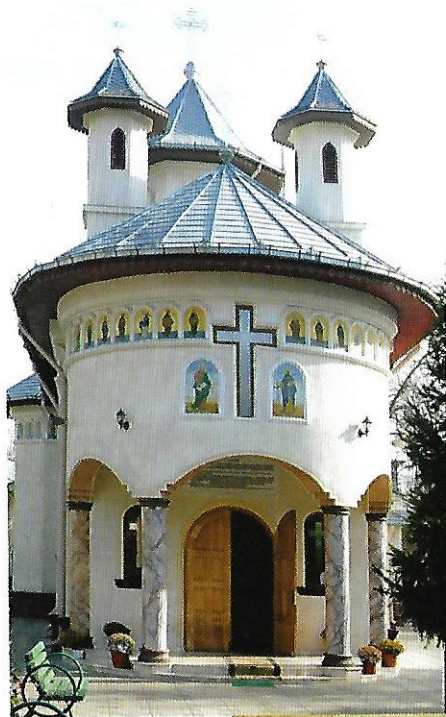
Ana și Pavel Cristea au fost ctitorii acestui lăcaș de cult, gândit ca un loc de reculegere și speranță pentru bolnavii din Spitalul Bacăului, construit tot la inițiativa celor doi soți. Zidirea micuței biserici a început la 9 iunie 1934, după un plan al arhitectului Anghel Cortez. În Comitetul de construcție au fost cooptați numeroși medici, primarul Bacăului de la acea vreme, Iancu Râpan, și preotul Gheorghe Bujor. Fondurile au fost obținute prin subscripție publică, la care s-a adăugat sprijinului financiar însemnat al familiei Georgeta și Mircea Cancicov. Lucrările au durat un an. Pe 29 iunie 1935, Episcopul Lucian Triteanu al Romanului a oficiat slujba de sfințire, cu Hramul Sfinților Apostoli Petru și Pavel.

Biserica este construită în stil tradițional românesc, cu pridvor, pronaos, naos și altar, iar picturile au fost realizate de Ioan Dumitrescu. Arhitectura este în stil moldovenesc, cu interiorul în formă de cruce.

Mii de oameni și-au găsit aici alinare din 1935 până în 1958, când regimul comunist a decis să închidă biserica celor suferinzi. În 1977, lăcașul de cult a fost inclus în planul de demolări și doar intervenția unor oameni cu suflet și conștiință de la Oficiul pentru Patrimoniul l-a salvat de lama buldozerului. Biserica a fost preluată de Oficiul pentru Patrimoniul și transformată într-un depozit de obiecte vechi. Din fericire, în biserică s-au păstrat icoane și pictura inițială ce datează din 1935, precum și numeroase cărți religioase.

Anul 1990 a reprezentat a doua dată de naștere a Bisericii "Sfinții Apostoli Petru și Pavel", când porțile lăcașului de cult s-au redeschis credincioșilor și au fost demarate ample lucrări de renovare, consolidare și extindere. Pentru partea nou construită, pictorul Iulian Scorțeanu a realizat pictura în același stil neoclasic, ca și vechea pictură a lui Ioan Dumitrescu. Firidele existente în partea de sus a bisericii, pe partea exterioară a acesteia, au fost pictate cu imagini de sfinți.

Astăzi, biserica își continuă misiunea gândită de Ana și Pavel Cristea, de a alina suferințele bolnavilor, prin grija preotului paroh Emil Grosu. Liniștea din curtea interioară, precum și bogăția de flori prelungesc într-un mod fericit armonia din Parcul "Cancicov" și aduc, parcă, un omagiu celui și-a pus amprenta și pe acest sfânt lăcaș - Mircea Cancicov.

Sfinții Apostoli Petru și Pavel

Sfântul Apostol Petru, frate al Sfântului Apostol Andrei, a fost pescar în Betsaida, la Marea Galileii, și purta numele de Simon înainte de a se întâlni cu Domnul Iisus Hristos. A fost cel mai vârstnic dintre cei 12 ucenici ai Mântuitorului. Era o fire înfocată, cinstită și plină de dragoste pentru Hristos. Cu toată dragostea sa, nu și-a putut învinge slăbiciunea și s-a lepădat de trei ori de Domnul, tocmai când Acesta era batjocorit și purtat de la Ana la Caiafa. Apoi, cu multe lacrimi și mult zbucium, a ispășit lepădarea, iar după Înălțarea la cer a Domnului și după pogorârea Duhului Sfânt a început strădania pentru răspândirea credinței. A murit la Roma, în anul 67, ca un mucenic, în vremea prigoanei dezlănțuite de împăratul Nero împotriva creștinilor. Pe colina Vaticanului, acolo unde astăzi se înalță strălucita basilică ce-i poartă numele, Sfântul Petru a fost răstignit cu capul în jos și a pecetluit cu sângele său credința și dragostea față de Iisus Hristos.

Sfântul Pavel a fost un bărbat învățat, rabin în religia iudeilor, care înainte de a se creștina purta numele Saul. Împuternicit de sinedriul din Ierusalim, Pavel a prigonit cumplit pe cei ce mărturiseau credința în Hristos și propovăduiau Învierea Lui. Pe când călătorea spre cetatea Damascului, spre a prinde pe creștinii de acolo, Saul a văzut pe Domnul, Care i s-a arătat și a crezut în El. A devenit un propovăduitor al credinței creștine și a vorbit despre Evanghelie printre păgâni, din Asia până la Atena și Roma. În călătoriile sale, a fost bătut, întemnițat, a îndurat foamea și setea. Dar nicio suferință nu l-a înspăimântat și a continuat să propovăduiască credința în Iisus. Sfântul Pavel a fost numit "Apostolul neamurilor", ca unul ce a vestit cel mai mult pe Hristos printre popoarele păgâne din acele timpuri. I s-a tăiat capul de către împăratul Nero, la marginea Romei.

Preot paroh: Emil Grosu

Coslujitori: preot Romel Zaharia și preot Gheorghe Tătaru

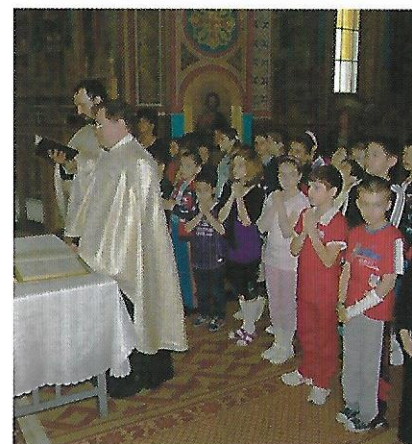
Biserica "Sfinții Apostoli Petru și Pavel" este situată în Bacău, pe strada Spiru Haret nr. 2-4.

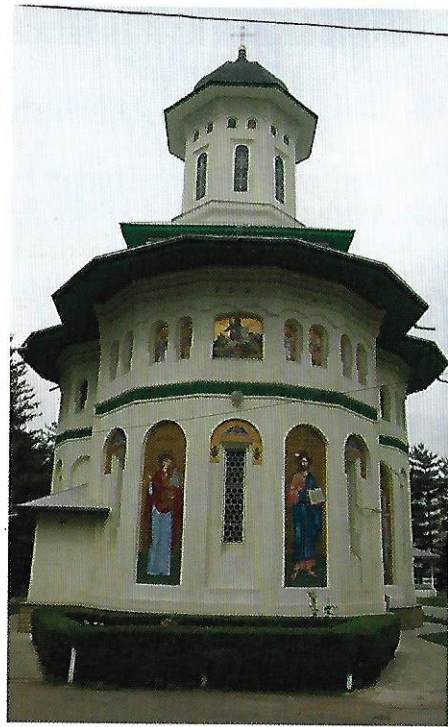
Biserica "Sfântul Gheorghe"

Misiune divină și dimensiune socială

Istoria apariției acestui sfânt lăcaș este strâns legată de Fabrica "Letea", la acel moment o emblemă a orașului. Înființarea fabricii a dus la extinderea orașului antebelic și la apariția, în zona de sud, a mai multor cartiere, grupate inițial în comuna Letea Nouă. Aici a prins contur, în 1911, și parohia cu același nume, ce avea în grijă credincioșii din satele Letea, Cremenea și Izvoare. Vestea că va fi construit un nou lăcaș de cult a stârnit bucuria și entuziasmul enoriașilor, care mergeau până atunci să se roage la biserica din cimitirul orașului.

Prin grija preotului Gheorghe Berilă, au fost elaborate primele planuri, întocmite de arhitectul Ghica Budești, și care au primit binecuvântarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. În 15 august 1934 s-a pus piatra de temelie și s-a sfințit locul a ceea ce avea să devină și să dăinuie până în zilele noastre, Biserica "Sfântul Gheorghe".

Biserica este construită în stil brâncovenesc, din beton și cărămidă și are formă de cruce. Pictorul bucureștean Constantin Vasilescu este cel care a realizat pictura murală în ulei, în stil neobizantin, lucrare care a durat doi ani, între 1936 și 1938. În aceeași perioadă, sculptorul Grigore Dumitrescu, bucureștean și el, a finalizat catapeteasma, realizată din lemn de stejar, în stilul vechilor sculpturi moldovenești.

Muncitorii de la Fabrica "Letea", nerăbdători să vadă lăcașul de cult finalizat, au pus mână de la mână și au donat clopotul cel mare, în greutate de 1100 de kilograme, turnat la Fabrica "Oituz" din București. Visul lor s-a împlinit în data de 12 noiembrie 1939, când episcopul Lucian al Romanului, împreună cu un sobor de preoți, a oficiat o impresionantă slujba de sfințire.

Biserica a fost grav afectată de cutremurul din 4 martie 1977, când turlele s-au fisurat și au necesitat lucrări ample de restaurare și consolidare. În anii 2000, sfântul lăcaș a beneficiat de lucrări masive de reparații, iar pictura murală a fost curățată, sub coordonarea preotului paroh Vasile Radu. Oricine calcă astăzi pragul bisericii poate admira icoanele originale, așa cum au fost ele realizate în 1938. Biserica adăpostește și o importantă colecție de carte religioasă de secol al XIX-lea și început de secol XX.

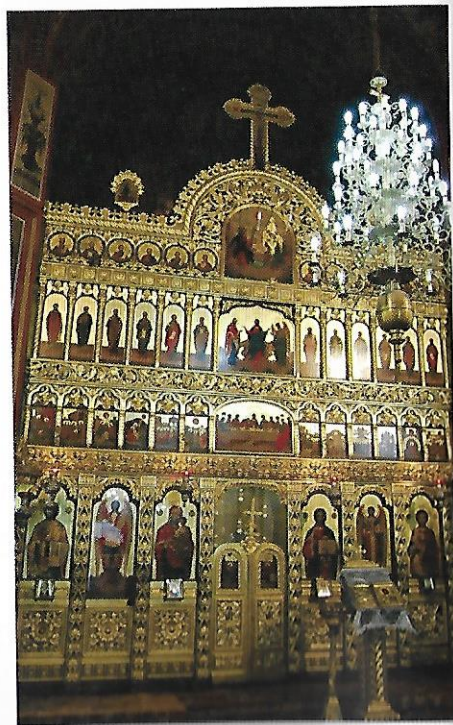
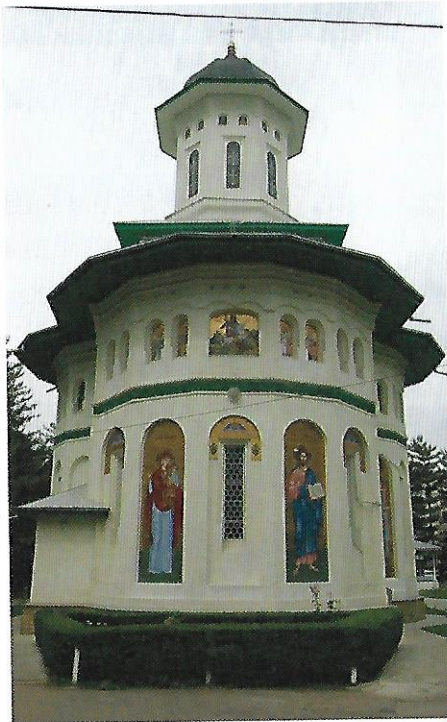
Biserica "Sfântul Gheorghe", dincolo de misiunea liturgică pe care o îndeplinește, și-a înțeles și dimensiunea socială. Pe lângă biserică ființează Așezământul social-filantropic și cantina "Samariteanul Milostiv", ce oferă ajutor copiilor proveniți din familiile nevoiașe ale cartierului, prin grija preotului paroh Constantin Gherasim și a coslujitorilor săi, preoții Ioan Butuc și Constantin Leonte.

Prin grija preotului Gheorghe Berilă, au fost elaborate primele planuri, întocmite de arhitectul Ghica Budești, și care au primit binecuvântarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. În 15 august 1934 s-a pus piatra de temelie și s-a sfințit locul a ceea ce avea să devină și să dăinuie până în zilele noastre, Biserica "Sfântul Gheorghe".

Biserica este construită în stil brâncovenesc, din beton și cărămidă și are formă de cruce. Pictorul bucureștean Constantin Vasilescu este cel care a realizat pictura murală în ulei, în stil neobizantin, lucrare care a durat doi ani, între 1936 și 1938. În aceeași perioadă, sculptorul Grigore Dumitrescu, bucu-reștean și el, a finalizat catapeteasma, realizată din lemn de stejar, în stilul vechilor sculpturi moldovenești.

Muncitorii de la Fabrica "Letea", nerăbdători să vadă lăcașul de cult finalizat, au pus mână de la mână și au donat clopotul cel mare, în greutate de 1100 de kilograme, turnat la Fabrica "Oituz" din București. Visul lor s-a împlinit în data de 12 noiembrie 1939, când episcopul Lucian al Romanului, împreună cu un sobor de preoți, a oficiat o impresionantă slujba de sfințire.

Biserica a fost grav afectată de cutremurul din 4 martie 1977, când turlele s-au fisurat și au necesitat lucrări ample de restaurare și consolidare. În anii 2000, sfântul lăcaș a beneficiat de lucrări masive de reparații, iar pictura murală a fost curățată, sub coordonarea preotului paroh Vasile Radu. Oricine calcă astăzi pragul bisericii poate admira icoanele originale, așa cum au fost ele realizate în 1938. Biserica adăpostește și o importantă colecție de carte religioasă de secol al XIX-lea și început de secol XX.

Biserica "Sfântul Gheorghe", dincolo de misiunea liturgică pe care o îndeplinește, și-a înțeles și dimensiunea socială. Pe lângă biserică ființează Așezământul social-filantropic și cantina "Samariteanul Milostiv", ce oferă ajutor copiilor proveniți din familiile nevoiașe ale cartierului, prin grija preotului paroh Constantin Gherasim și a coslujitorilor săi, preoții Ioan Butuc și Constantin Leonte.

Sfântul Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință

Sfântul Mucenic Gheorghe s-a născut în Capadocia și a trăit pe vremea împăratului Dioclețian. Rămas fără tată încă din copilărie, s-a mutat cu mama sa în Palestina, unde familia avea ceva averi. Tânărul Gheorghe a îmbrățișat cariera militară și, în scurtă vreme, a ajuns conducător de oaste în garda împăratului.

În anul 303, împăratul Dioclețian, din îndemnul ginerului său, Galeriu, a început o prigoană împotriva creștinilor. În această perioadă, creștinii au fost siliți să aleagă, cu prețul vieții lor, între zeii păgâni și Hristos. Gheorghe s-a înfățișat singur înaintea împăratului Dioclețian și, în fața întregii curți împărătești, a mărturisit că este creștin și că înțelege să slujească în oastea împăratului, dar ca ucenic al lui Hristos. Uimit de atâta îndrăzneală, Dioclețian a dat ordin să fie dus în temniță și supus la chinuri, ca să se lepede de Hristos. Mulți dintre păgâni, văzând suferințele de moarte prin care trecea Sfântul Gheorghe, dar și că rămâne viu și nevătămat, au îmbrățișat credința creștină.

În vremea întemnițării sale, Sfântul a atins un mort care a înviat. În urma acestei minuni, împărăteasa Alexandra, soția lui Dioclețian, și-a mărturisit credința în Hristos. Împăratul a încercat să-l înduplece cu onoruri și cu făgăduieli, dar Sfântul Gheorghe a ales să rămână pentru totdeauna cu Hristos. Atunci, împăratul a dat poruncă să li se taie capetele și mucenicului, și împărătesei Alexandra.

Sfântul Gheorghe este unul dintre cei mai iubiți sfinți, iar evlavia românilor se vede și astăzi în numărul mare de biserici și mănăstiri care îi sunt închinare, precum și din numărul însemnat de oameni care îi poartă numele.

Preot paroh: Constantin Gherasim

Coslujitori: preot Constantin Leonte și preot Gheorghe Chirica

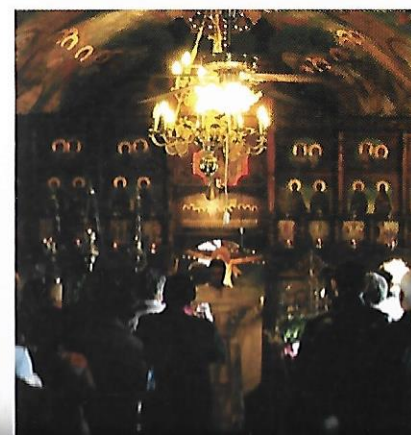
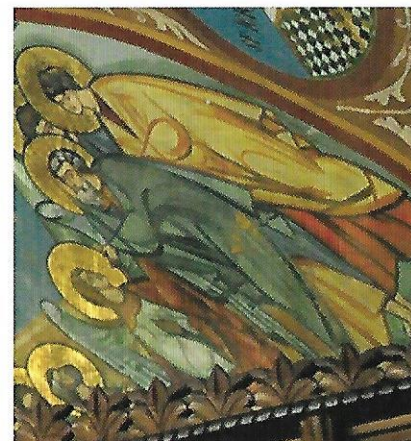
Biserica "Sfântul Gheorghe" este situată în Bacău, pe strada Mărășești nr. 100.

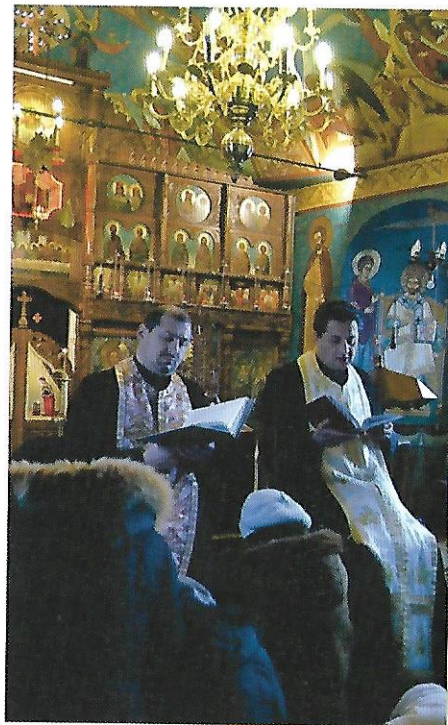
Biserica "Sfinții Voievozi"

*Credință peste
Podul de Fier*

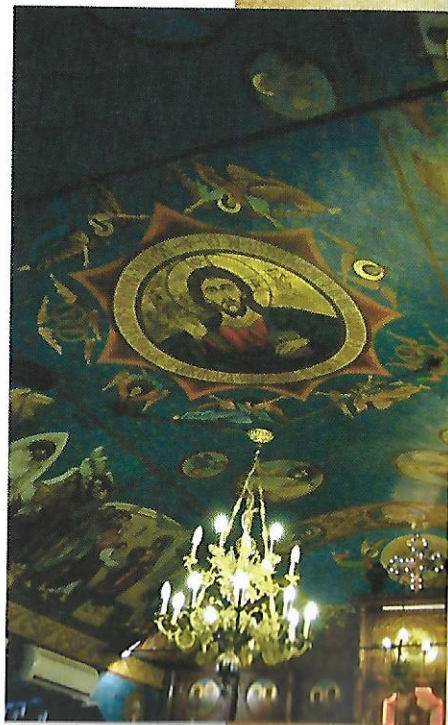
Înființată în 1933, actuala Parohie Șerbănești s-a numit, inițial, „Podul de Fier”, după numele podului care făcea legătura dintre cartier și centrul orașului. Inițiativa ridicării acestui lăcaș de cult a aparținut, în egală măsură, Primăriei Bacău și credincioșilor ortodocși din această parte a orașului.

Construită în formă tradițională, de cruce, biserica a fost supusă în decursul anilor mai multor lucrări de extindere și reconstrucție, astfel că, în 1982, a fost resfințită de Arhiepiscopul Eftimie Luca, pe atunci Episcop al Romanului și Hușilor. Pictura interioară, precum și cea exterioară, poartă semnătura pictorului Vasile Pascu, iar în interiorul lăcașului se păstrează, atât pe catapeteasmă, cât și pe pereții laterali, icoane realizate pe lemn, în anii 1933 și 1934.

Chivotul existent în biserică, realizat în anul 1930, este reprezentarea bisericii inițiale, cu trei turlle.

Construită inițial ca biserică pentru cimitirul existent și astăzi, Biserica "Sfinții Voievozi" a reprezentat, în decursul a aproape un secol de existență, un adevărat reper de spiritualitate pentru locuitorii cartierului Șerbănești.

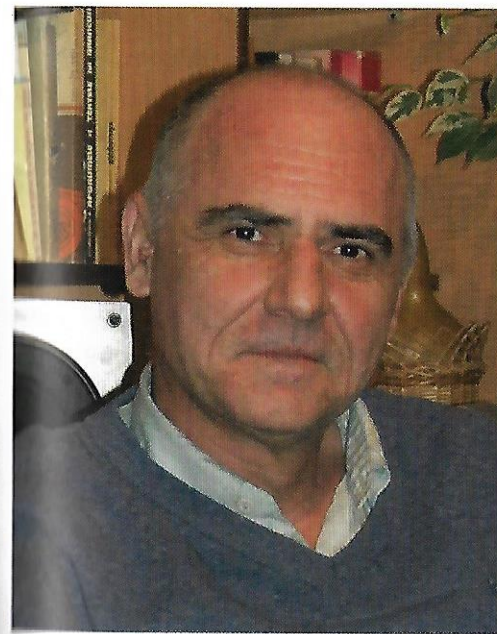
СЪ СЪМОАСТЕМ ФРАТІЛОР, СЪМ СТАМ
ІНАІНТЕА ЛУІ ДУМНЕЗЕУ ІН БІСЕРІЦĂ.
РЕСЪМ ІНГЕРІІ СЪ СЪТРЕМУР ІІ СТАУ
ІНАІНТЕА СЪ ШІ НОУĂ НІ СЕ САСЕ СĂ НЕ АСЕМАНĂМ ЛОР.
ІАР ФЕМЕМІЛЕ, ІН БІСЕРІЦĂ СĂ ТАЦĂ, ПЕНТРУ СĂ
НУ ЛЕ-Ă ПОРУНЧИТ ЛОР АПОСТОЛУК СĂ ВОРБЕСАСĂ
ІН БІСЕРІЦĂ, СІ ТĂСІНІС СĂ СЕ РОАГЕ. АСЕСТА
АУЗІНД-О ФЕМЕМІЛОР, ІНДĂТІТІ-ВĂ ТĂСЕРСĂ
ШІ БЛĂНДЕТЕА ШІ ВЕТІ ФІ БІНЕСЪВĂНТАТЕ ДЕ
ДУМНЕЗЕУ.

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, sărbătoriți la 8 noiembrie de către credincioșii ortodocși, fac trecerea de la venerarea sfinților și a moaștelor la cultul îngerilor. Sărbătoarea Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil datează din secolul al V-lea. La început, a fost o simplă aniversare a sfințirii unei biserici a Sfântului Mihail, construită la Constantinopol. Cu timpul, acest praznic a ajuns să se adreseze și Sfântului Gavriil, ca apoi să devină sărbătoarea închinată tuturor Sfinților Îngeri.

Biserica Ortodoxă îi cinstește pe Sfinții ei încă de la înființare și îi va prețui până la sfârșitul veacurilor. În Calendarul ortodox este fixată o zi de sărbătoare pentru fiecare dintre aceștia. Viața, activitatea și minunile fiecărui sfânt au fost consemnate din primele veacuri creștine și se păstrează până în zilele noastre, sub forma sinaxarelor, proloagelor, mineiilor, acatistelor, din care se citește zilnic la slujbele religioase.

Preot paroh: Adrian Ghinea
Coslujitor: preot Vasile Busuioc

Obiceiul domnitorilor români din epoca medievală de a mulțumi lui Dumnezeu pentru victoriile din războaiele cu necredincioșii, prin construcția unei biserici, reprezintă unul dintre elementele fundamentale ale identității noastre spirituale. Așa s-a clădit o cultură creștin-ortodoxă reprezentativă pentru zona noastră geografică, integrată în spiritualitatea bizantină, dar cu puternice elemente de specificitate.

Ansamblurile monahale, mănăstirile și bisericile românești au reprezentat fundamentul culturii poporului român.

Stilurile arhitecturale promovate de Ștefan cel Mare și Sfânt, în Moldova, și de Constantin Brâncoveanu, în Țara Românească, au rămas până în zilele noastre cele mai importante surse de inspirație pentru construcția de biserici. În epoca modernă, influențele arhitecturii baroce și-au făcut simțită prezența, dar s-au greșat tot pe formele tradiționale ale arhitecturii românești medievale. Comuniștii au sistat construcția oricărui lăcaș de cult, fără să își imagineze că spiritul creștin al poporului român va rămâne intact, la fel și respectul pentru capodoperele arhitecturii bisericesti medievale. Revoluția din 1989 a venit ca o eliberare a credinței ținute captivă timp de 50 de ani. A început construcția a numeroase biserici, pe tot teritoriul României.

În Bacău, primele biserici au fost amplasate în puncte de interes din oraș. În Piața Florescu s-a construit, într-un timp record, cea mai mare catedrală catolică din Moldova, proiectată de arhitectul Mihai Maica, iar în zona Narcisa s-a conturat un adevărat ansamblu arhitectural ortodox, în centrul căruia se înalță Biserica "Sfântul Dumitru", proiectată de arhitecta Viorica Novac, cea care și-a pus amprenta arhitectonică și pe cele două biserici catolice amplasate la ieșirile spre București și Platra Neamț. În aceeași perioadă a început și ridicarea bisericii ortodoxe din cartierul Șerbănești, proiectată de arhitectul Viorel Boiciuc. Poate este prea pretențios să vorbim despre o școală de arhitectură bisericească în Bacău, dar se poate afirma cu certitudine că a existat o preocupare a arhitecților băcăuani pentru a crea noi mijloace de expresie stilistică în cadrul arhitecturii bisericesti tradiționale.

De altfel, în Bacău s-a luat decizia, la începutul anilor '90, de a ridica o catedrală reprezentativă pentru zona Moldovei. A fost organizat un concurs, la care au participat toți arhitecții din Bacău. O adevărată provocare, ce ne-a pus în situația să învățăm efectiv un gen de arhitectură care nu se mai practicase în România de mai bine de jumătate de secol. Mărturisesc că, la început, ca arhitect, am ezitat. Nu știam ce e mai important: tradiția sau noile tendințe în arhitectură? Am optat pentru respectarea formelor tradiționale, concomitent cu utilizarea unor elemente de arhitectură modernă. În urma concursului, a fost aleasă soluția considerată a fi cea mai apropiată de solicitările Episcopiei Romanului, inițiatoarea proiectului. Catedrala Ortodoxă "Înălțarea Domnului" a căpătat contur și are deja o istorie de 22 de ani. Reprezintă punctul de convergență pentru întreaga zonă centrală a orașului.

În același context al regăsirii spiritului creștin, a reapărut și ideea edificării unei Catedrale Patriarhale la București, idee ce datează încă din 1925, de la înscăunarea lui Miron Cristea ca primul patriarh al Bisericii Ortodoxe Române. Și aici a fost organizat un concurs de soluții și au fost propuse diverse variante arhitecturale, dar niciuna dintre acestea nu a fost suficient de convingătoare. Patriarhul Daniel a instituit o procedură oarecum neobișnuită: a chemat trei specialiști cu experiență și i-a angajat la Patriarhie, pentru a stabili tema de proiectare. La concursul organizat ulterior s-au înscris zece firme importante din țară. Un juriu format din profesori din toate centrele universitare românești a stabilit proiectul câștigător, pe baza căruia s-a emis autorizația de construire a Catedralei "Mântuirii Neamului". Cum este vorba despre aceiași arhitecți din Bacău care au elaborat și proiectul pentru catedrala din oraș, s-a creat un fel de legătură între cele două lăcașuri de cult. Catedrala Neamului este concepută oarecum similar celei din Bacău, doar că dimensiunile sunt de două ori mai mari, în stil bizantin românesc și au ca leit-motiv compozițional porticul brâncovenesc.

Există multe păreri în spațiul public, unele favorabile, altele vehemente împotriva construcției de biserici și, în special, a Catedralei "Mântuirii Neamului". Realitatea momentului demonstrează, însă, că românii au rămas un popor credincios și că tradițiile românești moștenite din zorii istoriei și transmise din generație în generație au păstrat valorile spirituale ce alcătuiesc identitatea noastră națională.

Arhitect Constantin Amăleț

Președintele Ordinului Arhitecților din România, Filiala Bacău - Neamț

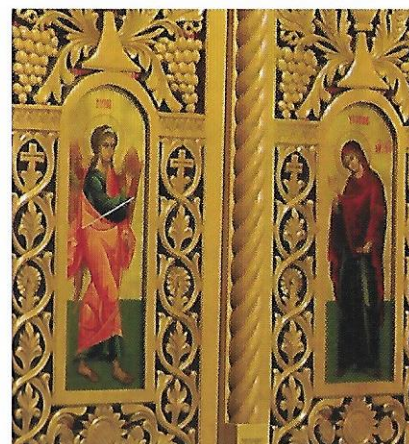
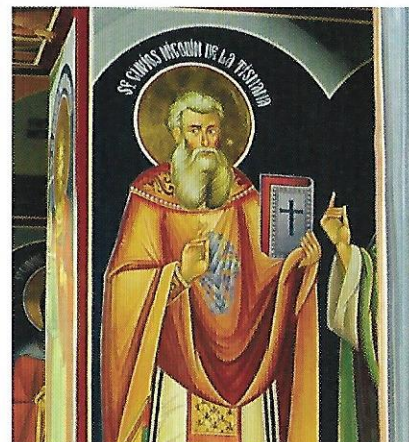

*Biserici ortodoxe noi
din municipiul Bacău*

Catedrala "Înălțarea Domnului"

*Cea mai mare catedrală
ortodoxă a românilor**

Expresie a evlaviei creștin-ortodoxe a băcăuanilor și a dorinței de apropiere de Dumnezeu, Catedrala "Înălțarea Domnului" poate fi considerată, fără teama de a greși, un adevărat simbol, un reper spiritual al orașului. Catedrala a înflorit an de an sub ochii localnicilor, parcă pentru a compensa imposibilitatea exprimării religioase din perioada comunistă.

*La data apariției acestei lucrări, Catedrala "Mântuirii Neamului" este doar în stadiul de proiect, Catedrala din Bacău fiind cea mai mare catedrală ortodoxă a românilor.

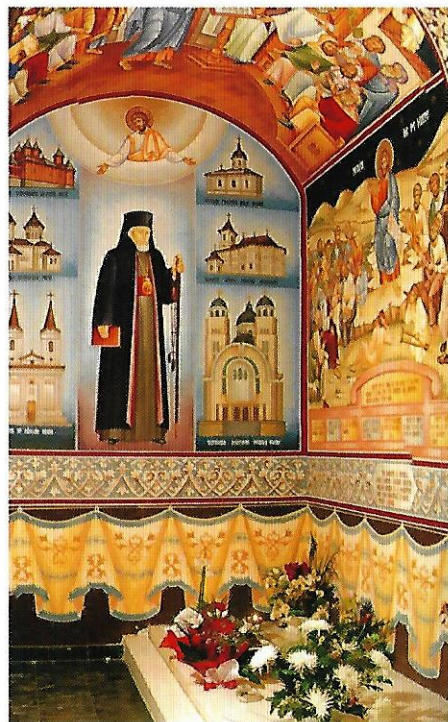

Terenul viran din centrul oraşului, destinat în 1989 construcţiei de blocuri din beton şi fier forjat, a căpătat o altă dimensiune atunci când ierarhii Bisericii Ortodoxe Române au decis să construiască aici o catedrală. PS Ioachim Mareş, Arhiepiscop-Vicar al Episcopiei Romanului şi Huşilor (foto jos stînga), a fost cel care a făcut primele demersuri şi a pus piatra de temelie a sfântului lăcaş, în anul 1991. Astăzi, PS Ioachim Mareş se odihneşte în cripta situată la demisolul Catedralei.

Din anul 2000, responsabilitatea pentru lucrările la Catedrală i-a revenit preotului Nicolae Hurjui, care se ocupă cu râvnă de ridicarea sfântului lăcaş.

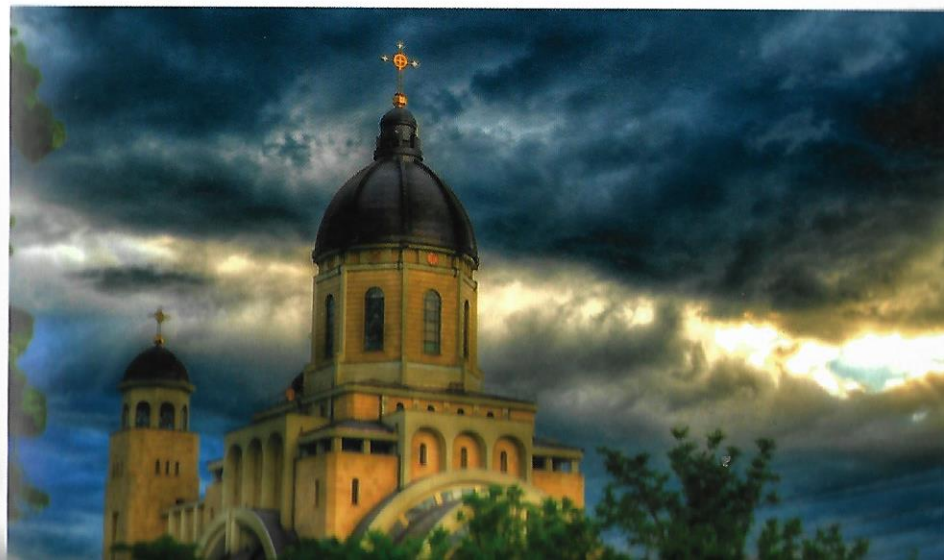
Zidirea nu s-a realizat simplu şi a fost nevoie de implicarea credincioşilor, a unor firme private şi, mai ales, a autorităţilor locale. Doar efortul comunităţii a făcut ca astăzi să putem admira, spre bucuria sufletelor noastre, impozanta Catedrală "Înălţarea Domnului".

Biserica este, fără îndoială, cea mai mare din ţară şi a patra din lume printre construcţiile de rit ortodox. O depăşesc doar Catedrala "Sfânta Sofia" de la Istanbul, Catedrala "Nouă" din Moscova şi Catedrala din Parnas (Grecia).

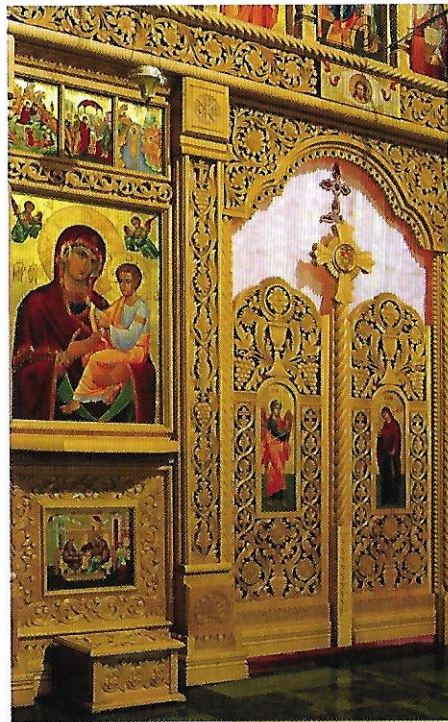

Construcţia a început la zece metri sub pământ, iar subsolul cu două niveluri, ce adăposteşte un depozit de carte, o sală de expoziţii, un refugiu antiaerian, este echivalentul unui bloc cu trei etaje. În paraclisul care se află tot la subsol credincioşii participă la slujbele de peste an.

Catedrala a fost proiectată tradiţional, după canoanele ritului ortodox, cu pridvor, pronaos, naos şi altar. Pronaosul are o cupolă stelată, de inspiraţie ştefaniană, naosul, cu cele două abside laterale, este încununat de cupola Pantocratorului, iar altarul, situat la est, va fi separat de spaţiul liturgic principal printr-o catapeteasmă. Spaţiul interior va fi decorat cu placaje din marmură şi granit, stuc aurit şi pictură murală. Arhitectura exterioară respectă proporţiile elementelor constructive specifice bisericilor moldoveneşti din epoca medievală, însă limbajul arhitectural utilizat este unul contemporan, volumetria şi detaliile faţadelor fiind caracteristice arhitecturii moderne. Diverse elemente de arhitectură tradiţională au fost interpretate într-o manieră modernă. Alternanţa elementelor componenţiale (planuri verticale, suprafeţe curbe, contraforţi şi nervuri, bolţile şi cupolele acoperişului etc), subliniată şi prin materialele utilizate pentru finisajele exterioare (piatră naturală, tencuie cu simlipiatră şi tabla de cupru oxid), crează un ansamblu arhitectural dinamic şi echilibrat.

Impozanta construcție măsoară 67 de metri lungime și 37 de metri lățime, iar înălțimea este de 63 de metri, la care se adaugă cea mai înaltă cruce din țară, de șapte metri înălțime, cu o deschidere a brațelor de 4,20 metri și o greutate de peste două tone. Celelalte trei cruci, montate pe turlile ce adăpostesc clopotele Catedralei, au câte patru metri înălțime și deschiderea brațelor de 2,46 metri. Cupola principală din naos are o deschidere de 24 de metri, iar zidurile din beton ating, pe alocuri, un metru grosime. Întregul ansamblu este o îmbinare arhitectonică a stilurilor bizantin și românesc, abordate într-o notă contemporană.

Deși Catedrala nu este finalizată integral, credincioșii au participat, în decursul anilor, la diverse evenimente cu o mare încărcătură emoțională. Unul dintre cele mai importante momente s-a petrecut în anul 2007, pe 29 iunie, de sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel, atunci când cele 18 clopote fabricate la Innsbruck, în Austria, au fost aduse în Bacău și sfințite.

Clopoțele au greutatea cuprinse între 20 de kilograme și 4,5 tone. Astăzi, 13 dintre clopote, special concepute, oferă băcăuanilor posibilitatea de a asculta peste 1.000 de partituri muzicale specifice repertoriului creștin ortodox.

Înălțarea Domnului

Numită în popor și Ispas (de la cuvântul slav "Supasu" - "Mântuitorul"), Sărbătoarea Înălțării Domnului are loc întotdeauna în Joia săptămânii a șasea după Paști, adică la 40 de zile după Înviere. Sărbătoarea Înălțării la Cer a Domnului Hristos ne reamintește, în fiecare an, de momentul când Mântuitorul S-a înălțat la cer de pe Muntele Măslinilor, în văzul Apostolilor. Sărbătoarea a căpătat o solemnitate aparte atunci când Sfânta Împărăteasă Elena, mama împăratului Constantin cel Mare, a ridicat pe Muntele Măslinilor o vestită biserică (Eleona).

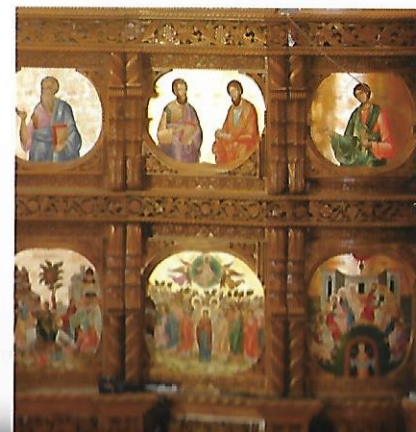
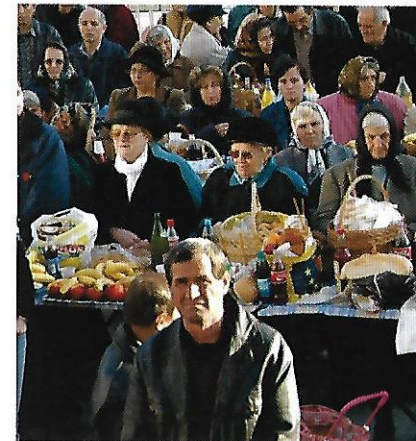
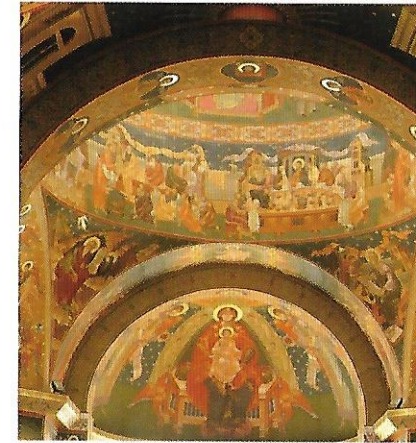
Prin hotărârile Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, Sărbătoarea Înălțării Domnului a fost consacrată ca Zi a Eroilor și sărbătoare națională bisericească. În această zi, în toate bisericile din țară și din străinătate se face pomenirea tuturor eroilor români căzuți de-a lungul veacurilor pe toate câmpurile de luptă pentru credință, libertate, dreptate și întregirea neamului.

Preot paroh: Nicolae Hurju
Coslujitor: preot Ștefan Chelaru

Biserica "Sfântul Dumitru"

Mitrovița Moldovei

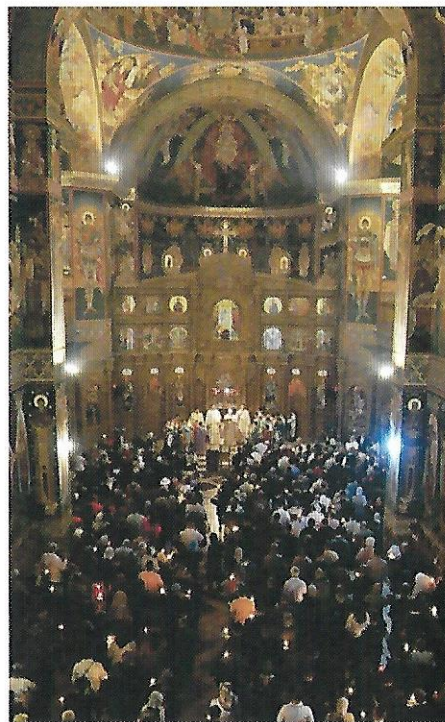

La începutul anilor '90, când credincioșii din cartierul Narcisa și-au dorit să aibă o biserică apropiată lor, puțini au crezut că această dorință se va împlini. Tenacitatea și răbdarea, atât a slujitorilor bisericii, cât și a enoriașilor, au făcut ca, în anul 1995, să se pună piatra de temelie a viitorului lăcaș de cult, prin grija preotului Ioan Pleșcău. Mii de oameni au asistat, opt ani mai târziu, pe 18 octombrie 2003, la sfințirea Bisericii "Sfântul Dumitru", din cartierul Narcisa, realizată după conceptul arhitectei Viorica Novac și cu implicarea deosebită a preotului Ioan Pleșcău.

Biserica este pardosită cu marmură de Rușchița și Moneasa, iar fațadele sunt realizate în praf de marmură. Enoriașii pot asculta slujbele din cele 370 de strane existente de-a lungul naosului și pronaosului, precum și din cele 400 de strane așezate în amfiteatru, situate în partea dreaptă a altarului. De altfel, dimensiunile lăcașului de cult sunt impresionante – 55 de metri lungime, 45 de metri înălțime și 30 de metri lățime.

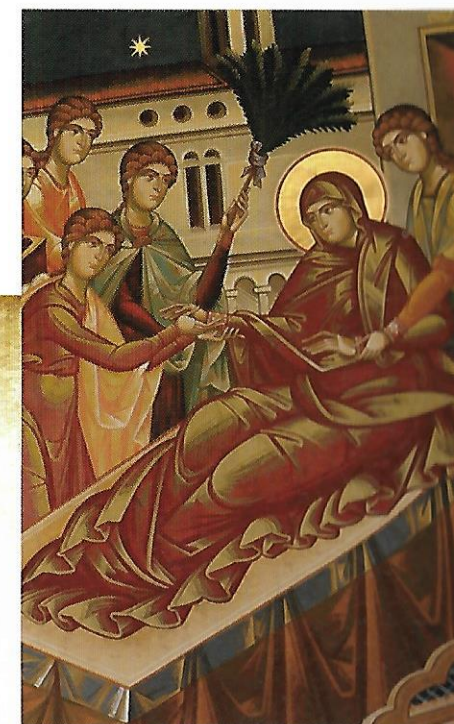
Catapeteasma este realizată din lemn de stejar, în atelierul propriu al bisericii, iar vitraliile au fost executate tot în atelierul propriu, de Cristina Pantazi-Dădălică, inițiată de pictorul vitralist Dan Broscăuțeanu, cel care a pictat, printre altele, vitraliile de la Palatul Cotroceni. Pictura a fost executată în tehnică fresco de pictorul nemțean Mihai Gabur, care a acoperit peste 3.700 de metri pătrați de perete și cupolă.

Începând cu anul 2007, prin grija preotului paroh Ioan Pleșcău și a coslujitorului său, preot Valerian Chelaru, pe lângă biserică funcționează Așezământul social-filantropic ce găzduiește o cantină socială, o bibliotecă și o sală de conferințe pentru tinerii ce activează în Asociația Studenților Creștini Ortodocși Români - A.S.C.O.R..

Sfințirea picturii a bucurat sufletele a mii de credincioși

Un moment de profundă bucurie au trăit enoriașii din parohia "Sfântul Dumitru", vineri, 11 octombrie 2013. Moaștele Sfinților Împărați Constantin și Elena de la Catedrala Patriarhală din București au poposit în biserică, iar PS Părinte Ioachim Băcăuanul, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, a oficiat slujba de sfințire a picturii, ce însumează aproape 3.800 mp, a catapetesmei bisericii, a vitraliilor și a mozaicurilor.

Pe 17 octombrie 2003, biserica a găzduit moaștele Sfântului Mucenic Dimitrie, după ce, în prealabil, a fost sfințită de un sobor de șapte ierarhi, în frunte cu actualul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, Preafericitul Părinte Daniel, pe atunci Mitropolit al Moldovei și Bucovinei, și de 120 de preoți și diaconi.

Biserica "Sfântul Mare Mucenic Dimitrie"

*Visul transformat în
realitate de enoriași
din Gherăiești*

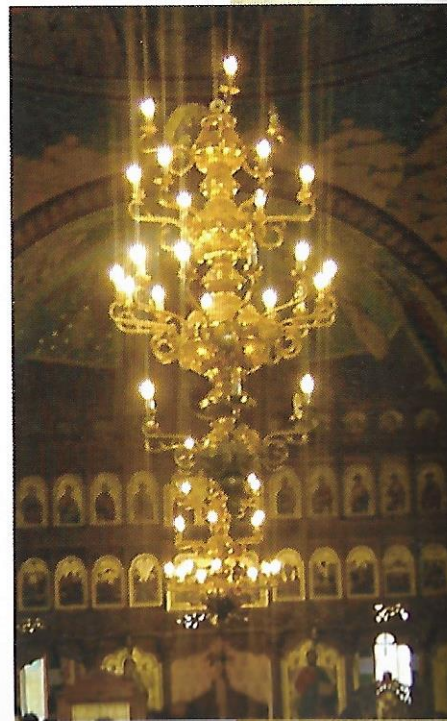
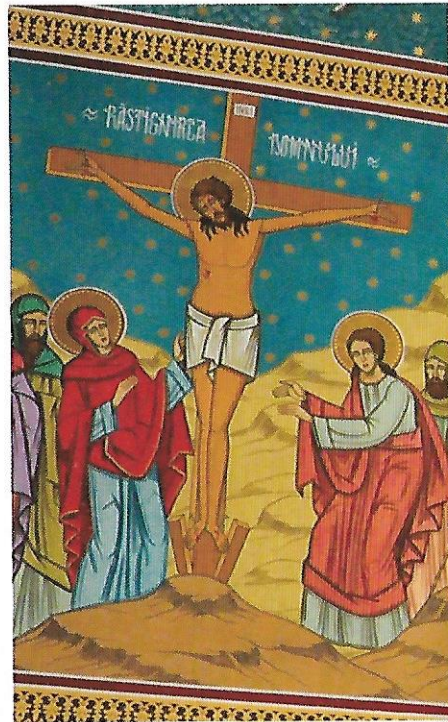

Dorința celor peste 400 de familii din cartierul Gherăiești de a avea o biserică a lor avea să prindă contur după anul 1990, odată cu posibilitatea exprimării convingerilor religioase, după anii de oprimare din timpul dictaturii comuniste. În ziua de 20 iulie 1990, PS Părinte Ioachim Mareș, Arhiepiscop-Vicar al Episcopiei Romanului și Hușilor, a pus piatra de temelie a sfântului lăcaș, ce avea să fie realizat prin contribuția enoriașilor din cartier dar și a celor din întregul oraș. Hramul noii biserici a fost ales Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, izvorătorul de mir.

Construcția bisericii s-a realizat anevoios, pe fondul problemelor economice atât de cunoscute de la începutul anilor 1990. Entuziasmul băcăuanilor și a parohului locului, Gheorghe Popovici, a făcut ca, în data de 15 iulie 2007, Biserica "Sfântul Mare Mucenic Dimitrie" să-și deschidă porțile. Un sobor de preoți, în frunte cu PS Ioachim Băcăuanul, episcop vicar al eparhiei Romanului și Bacăului, a sfințit această nouă poartă a cerului din cartierul Gherăiești. Biserica a fost construită în stil clasic moldovenesc, în formă treflată, cu șase turnuri, ceea ce-i conferă o alură impunătoare.

Catapeteasma a fost realizată din lemn de stejar, de meșterul Grigore Tămăslăcaru, din Humulești (Neamț), care și-a pus amprenta și asupra stranelor și mobilierului din interior. Pictura interioară a fost realizată în tehnică fresco și aparține pictorului Aurel Roșcan, iar realizarea acesteia a durat patru ani.

La fel ca și în alte parohii din oraș, biserica din cartierul Gherăiești își cultivă și misiunea sa socială. Prin grija preotului paroh Gheorghe Popovici și a coslujitorului Teofil Popovici, Parohia Gherăiești a dezvoltat o colaborare cu școala din apropiere, spre bucuria sufletească a enoriașilor.

CU VOIA LUI DUMNEZEU, CU BINECUVĂNTAREA P. S. EPISCOP EFTIMIE -AL ROMANULUI, S-A PUS TEMELIA ACESTEI NOI BISERICI CU HRAMUL SF. DIMITRIE-IZVORĂTORUL DE MIR - LA 20 IULIE 1990.

PRIN STRĂDANIA ENORIAȘILOR, A CONSILIULUI PAROHIAL, PĂSTORIȚI DE PREOTUL PAROH POPOVICI GHEORGHE S-AU ÎNCHIEAT LUCRĂRILE ȘI PICTURA ÎN FRESCO ÎN ANUL 2006.

BISERICA S-A SFINȚIT ÎN ZIUA DE 15 IULIE 2007 DE CĂTRE P. S. ARHIEREU DR. IOACHIM BĂCĂUANU.

ÎN VECI FIE POMENIREA CTITORILOR
SF. NOSTRU LĂCAȘ.

*Minunile Sfântului Dimitrie,
Izvorătorul de Mir*

Un om al bisericii, pe numele
său Onisifor, în timp ce păzea

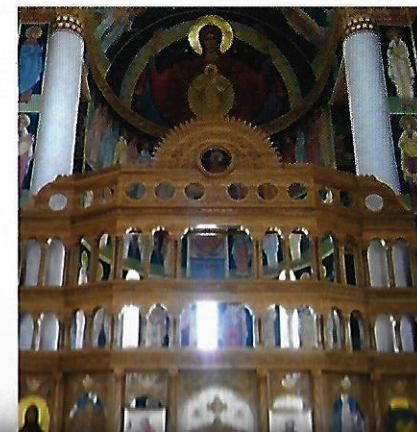
mormântul Sfântului Dimitrie, se ostenea și la aprinderea candelor și a făcliilor. Numai că obișnuia să fure din lumânări și făclii. Sfântul Dimitrie i s-a arătat în vis, l-a muștră și l-a învățat cu binișorul ceea ce se cădea să facă, zicându-i: *"Frate Onisifore, nu-mi place ce faci la făclii. Și să știi că, făcând aceasta, și pe cei ce le aduc păgubești mult, și însuși pe tine te-ai împins în prăpastia pierzării. Căci, cu cât se aprind mai mult făcliile, se milostivește și Dumnezeu mult spre cel ce le aduce, iar când se iau curând, micșorează lucrul mila aceluia și sporește osânda celui ce le ia"*. Deci, oprindu-se Onisifor din obiceiul lui, peste puțină vreme, uitând de sfaturile Sfântului, s-a apucat iarăși de cele obișnuite, pe care le făcea fără de frică. Într-o zi, un creștin a dus făclii foarte frumoase, care i-au plăcut lui Onisifor și, îndată cum le-a aprins, a mers să le ia, după ce plecase cel care le-a adus. Însă, cum se întinse la făclii, Sfântul slobozi glas din sicriu, zicându-i: *"Dar nu te-ai mai lăsat?"*. Într-acest chip lovindu-se, Onisifor, a căzut la pământ, îngrozindu-se de frică și de sunetul glasului, până a venit un preot cunoscut lui de l-a ridicat de jos și l-a ținut de și-a venit în fire. Apoi și-a mărturisit către toți îndrăznirea nebuniei lui și purtarea de grijă a Sfântului Dimitrie, cu cea dintâi și a doua certare cu iubire omenească, încât nu numai el, ci și alții se folosiră de minunea aceasta.

Preot paroh: Gheorghe Popovici
Coslujitor: preot Teofil Popovici

Biserica "Înviearea Domnului"

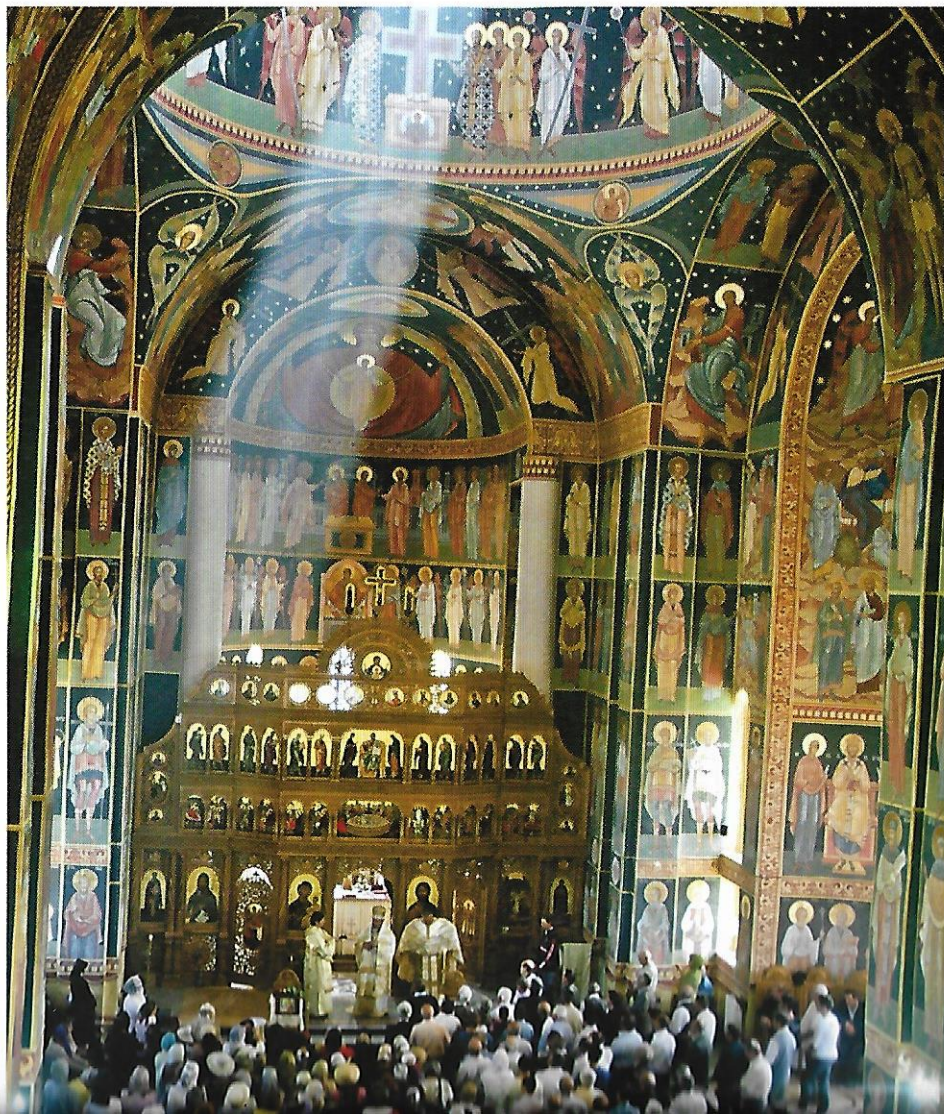
Pridvorul Împărăției Cerești

Credința și dragostea de Dumnezeu ale băcăuanilor au făcut ca într-unul dintre cartierele noi ale orașului, în Miorița, să înceapă construirea unei biserici încă din primele luni ale anului 1990, atunci când Primăria Mărgineni a donat, cu titlu gratuit, un teren de 5.500 de metri pătrați. Locul pentru noua biserică a fost sfințit în 25 noiembrie 1991.

Sfințirea locului a reprezentat și momentul în care Parohia "Învierea Domnului", coordonată de preotul paroh Dinu Petru, a căpătat contur. În biserica nesfințită încă, PS Părinte Ioachim Băcăuanul, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, a acordat arhieriasca binecuvântare de a se sluji.

Proiectul bisericii a fost gândit într-un ansamblu de mari dimensiuni, cu o turlă deschisă în naos, pe o înălțime de 36 de metri. Biserica a fost pictată integral în tehnică fresco, iar la exterior este placată cu granit și marmură de Rușchița.

Biserica "Învierea Domnului" este una dintre marile biserici ale orașului, unde peste 1.000 de credincioși pot asista la slujbe.

Învierea Domnului

Paștele sau Sărbătoarea Învierii Domnului este cea mai importantă dintre sărbătorile creștine, prin care se arată slava și bogăția nesfârșită a iubirii lui Dumnezeu către oameni. Sărbătoarea Învierii Domnului ne îndeamnă să ne aplecăm spre credință statornică, spre rugăciune și viețuire curată, în împărtășirea mai deasă cu Sfintele Taine, după o pregătire mai intensă, așa cum este perioada Postului Mare al Sfintelor Paște.

Învierea este considerată un fapt istoric, real și irevocabil, o siguranță absolută a creștinilor că Iisus a murit, luând cu el păcatele lumii, a înviat și este în Ceruri, de-a dreapta Tatălui. Învierea a devenit piatra de temelie a unei noi concepții despre lume și viață, sămburele din care s-a născut uriașul copac al creștinătății în lume. Învierea Domnului nu este numai o simplă readucere a unui mort la viață, așa cum a fost cazul lui Lazăr, prietenul Domnului. Este vorba despre o altfel de moarte, pentru păcatele lumii, și despre o altfel de Înviere. Învierea Domnului este modelul și forța învierii tuturor oamenilor, la a doua venire a Sa: "Eu sunt Învierea și viața, în adevăr, a zis El". Învierea Domnului ne dăruiește o victorie asupra păcatului, o biruință asupra morții însăși și speranța vieții veșnice.

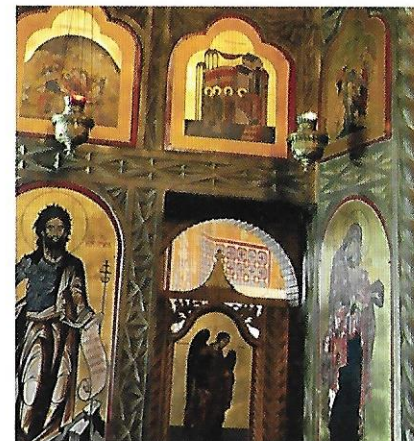
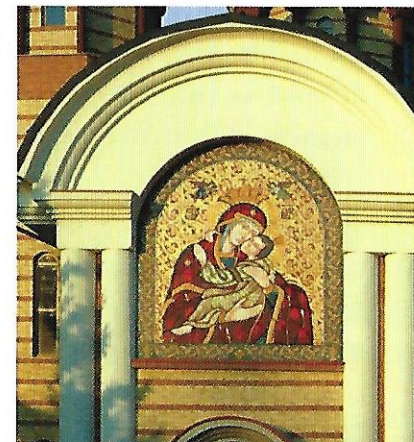
Este sărbătoarea care ne reamintește să ne îmbogățim în fapte bune, ce aduc lumină și pace, bucurie și fericire oamenilor pe care-i ajutăm. Din punct de vedere calendaristic, Paștele guvernează întregul ciclu de sărbători al anului bisericesc, precum și succesiunea și denumirea duminicilor și a săptămânilor de peste an.

Preot paroh: Petru Dinu Coslujitori: preot Mircea Munteanu,
preot Marian Vătămănescu și preot Andrei Dimofte

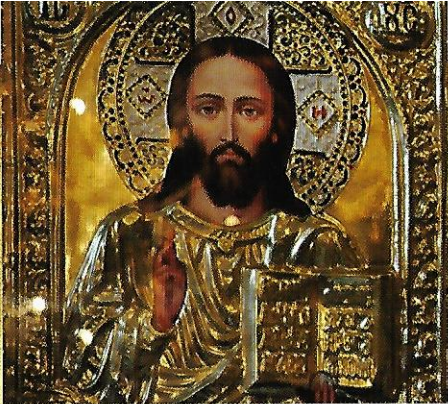

Biserica "Izvorul Tămăduirii"

Ofrandă Maicii Domnului

Pentru Biserica "Izvorul Tămăduirii", din incinta cimitirului Sărata I, istoria abia începe a se scrie. Inițiativa unui spațiu de rugăciune în această zonă, unde se află unul dintre cimitirele importante ale orașului, s-a născut în anul 1972, când a fost ridicată capela mortuară, construită cu fonduri provenite de la Centrul Eparhial de la Roman. Apoi, la începutul anilor 1990, locuitorii din zona Tache au solicitat ridicarea unui lăcaș de cult apropiat cartierului. La 1 martie 1996, sub îngrijirea preotului Gabriel Popovici, au început lucrările la paraclisul "Izvorul Tămăduirii", finalizate în anul 1998, iar trei ani mai târziu a început truda construirii bisericii parohiale, considerată o bijuterie a arhitecturii și artei bisericesti moderne.

Izvorul Tămăduirii

Izvorul Tămăduirii amintește de o minune ce a avut loc acum 1500 de ani, în timpul lui Leon cel Mare (457-474), cu puțin timp înainte ca acesta să ajungă împărat al Imperiului Bizantin. Aflat la plimbare într-o pădure din apropierea orașului Constantinopol, Leon a întâlnit un orb rătăcit, care l-a rugat să-i dea apă și să-l călăuzească pe drumul spre cetate. Viitorul împărat a pătruns într-un desiș, dar nu a găsit picătură de apă.

Dezamăgit, pe când se întorcea, a auzit-o pe Maica Domnului vorbindu-i: *"Nu este nevoie să te ostenești, căci apa este aproape! Pătrunde, Leone, mai adânc în această pădure și, luând cu*

măinile apă tulbure, potolește setea orbului și apoi unge cu ea ochii lui cei întunecați". Leon a făcut întocmai și îndată orbul a început să vadă. După ce a ajuns împărat, Leon a construit lângă acel izvor o biserică.

Aproape o sută de ani mai târziu, împăratul Justinian (527-565), care suferea de o boala grea și s-a vindecat după ce a băut apă din izvor, a construit o biserică impunătoare. De-a lungul timpului, apa acestui izvor a vindecat multe boli și a tămăduit răni, molime și alte suferințe, astfel încât s-a stabilit o zi în care toți să-și aducă aminte de minunile pământești făptuite de Fecioara Maria.

Sărbătoarea este mai mult decât celebrarea unei minuni. Izvorul din Constantinopol nu mai e un simplu izvor, o apă bună de băut, ci un loc al cerului. Izvorul Tămăduirii, un praznic închinat Maicii Domnului, se sărbătorește în vinerea din Săptămâna Luminată (prima săptămână ce urmează sărbătorii Învierii Domnului).

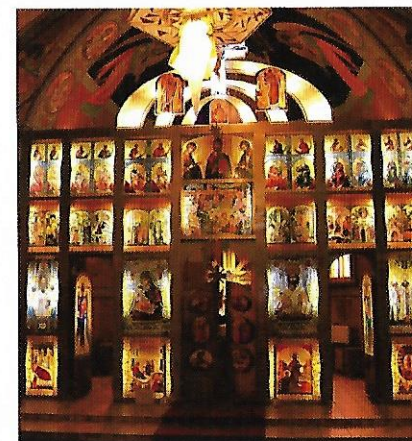
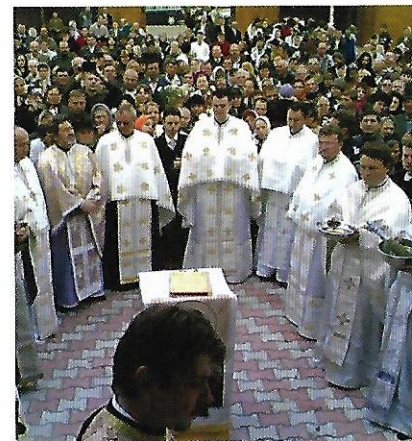
Preot paroh: Gabriel Popovici
Coslujitor: preot Ioan Deac

Biserica "Sfinții Trei Ierarhi"

*Cele trei chemări
ale Ortodoxiei*

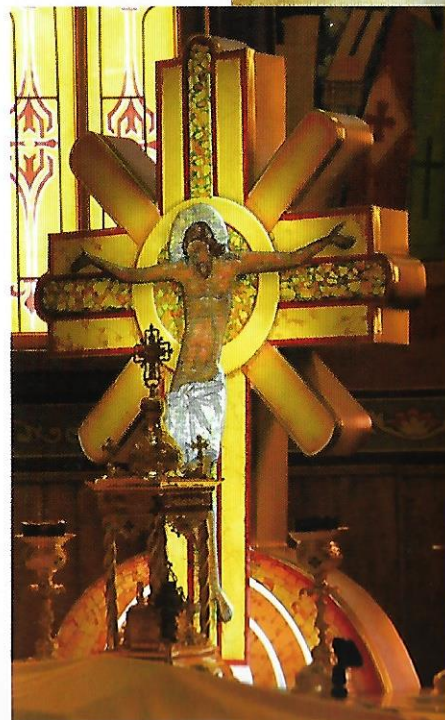
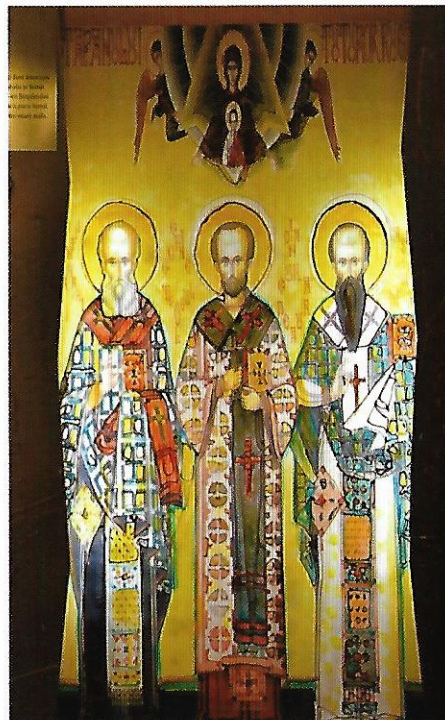

istoria acestui sfânt lăcaș, ce face parte dintre noile biserici ale orașului, a început în anul 1991, când, prin decizia municipalității, a fost atribuit un teren pentru ridicarea, în cartierul Ștefan cel Mare, a unei biserici ce avea să poarte hramul "Sfinții Trei Ierarhi". Locul pe care s-a construit biserica a fost sfințit pe 3 noiembrie 1991, de către Preasfințitul Eftimie al Romanului și Hușilor.

A fost nevoie de aproape patru ani pentru ca lucrările să demareze efectiv, la 18 august 1995, când s-a turnat temelia capelei.

Râvna și stăruința constructorilor și a preotului Vasile Sârcu au făcut ca, doar într-un singur an, capela și pictura interioară să fie finalizate, spre bucuria locuitorilor din zonă, care au venit aici să se reculeagă și să se roage. Speranța credincioșilor că micuța capelă se va transforma într-o biserică a devenit realitate în anul 2000. Atunci au început lucrările de construcție ale actualei biserici, finalizate în 2006. Pe 15 octombrie 2006, PS Părinte Ioachim Băcăuanul, pe atunci Arhiepiscop-Vicar al Episcopiei Romanului, PS Visarion Rășinăreanul, atunci Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Sibiului, PS Corneliu Bârlădeanul, în acea vreme Arhiepiscop-Vicar al Eparhiei Hușilor, alături de un impresionant sobor de preoți, au ținut slujba de sfințire.

Complexul religios poartă o puternică amprentă arhitectonică moldovenească și a fost realizat din materiale tradiționale, lemn și piatră, combinate, în interior, cu materiale moderne. Catapeteasma stilizată, realizată de Gheorghe Frantz, este iluminată, iar candelabrele au forme geometrice. Pentru pictura de pe catapeteasmă s-au folosit materiale transparente și plumb sintetic, în timp ce pictura interioară, executată de pictorul Dorin Macovei, este realizată în frescă și conferă bisericii armonie și suplețe.

Sfînții Trei Ierarhi

Cei trei Sfînți Părinți Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur sunt sărbătoriți în ziua de 30 ianuarie, laolaltă, ca cei mai mari Învățători și Păstori ai Bisericii din toată istoria creștinătății. Viața lor sfântă și învățăturile lor alcătuiesc adevărate îndreptare de Ortodoxie. Chiar dacă fiecare dintre cei trei Sfînți Ierarhi au în calendar și zile separate de prăznuire, în secolul al XI-lea s-a stabilit ca ei să fie sărbătoriți împreună, pentru ca niciun credincios să nu încerce să stabilească dacă vreunul dintre cei trei ar fi mai demn de cinstire.

Legenda spune că Sfînții Trei Ierarhi s-au arătat împreună Sfântului Ioan al Evhaitelor și i-au spus într-un glas: *"La Dumnezeu una suntem și nicio împotrivire sau vrajbă nu este între noi. Ci, fiecare la timpul său, îndemnați fiind de Duhul Sfânt, am scris învățături pentru mântuirea oamenilor. Nu este între noi unul întâi și altul al doilea și, de vei chema pe unul, vin și ceilalți doi. Drept aceea, împreunează-ne prăznuirea într-o singură zi."* Ioan a rânduit pomenirea laolaltă a Sfînților Trei Ierarhi și a adus într-un singur glas cele trei chemări ale Ortodoxiei: chemarea călugărească a Sfântului Vasile, înalta teologie a Sfântului Grigorie și Evanghelia practică a Sfântului Ioan.

Când vorbește despre Sfînții Trei Ierarhi, Biserica spune că Sfântul Vasile cel Mare este mâna care lucrează, Sfântul Grigorie Teologul este mintea care gândește, iar Sfântul Ioan Gură de Aur este gura care vorbește.

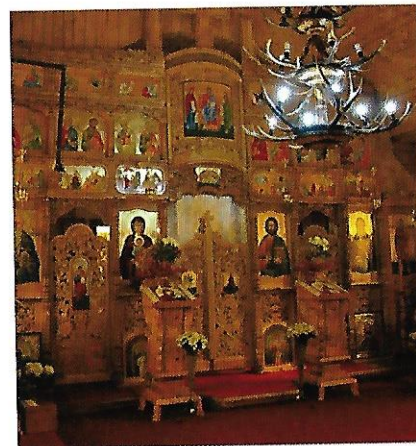
Preot paroh: Vasile Sârcu

Coslujitori: preot Ovidiu Stelian Sârcu și preot Aurel Cârlan

Biserica "Acoperământul Maicii Domnului"

Dar de suflet pentru deficienții de auz

Cel puțin două sunt motivele ce fac ca biserica cu hramul "Acoperământul Maicii Domnului" să aibă un specific aparte în lumea spirituală băcăuană. La slujbele de peste an, aici vin să se apropie de Dumnezeu membrii comunității deficienților de auz din oraș. Ei au la dispoziție un interpret, astfel că, deși în imposibilitate de a auzi slujba, mesajul religios ajunge în întregime la ei.

De sorginte maramureșeană, este singura biserică autentică de lemn din Bacău, o sinteză între planul de origine bizantină și formele gotice, ce au ca rezultat o arhitectură originală. Biserica a fost construită, în anul 2009, de meșteri lemnari din localitatea Bârsana, județul Maramureș. Ei au folosit o tehnică specifică, prin care lemnul este îmbinat fără cuie sau cu ajutorul cuielor de lemn.

Planul sfântului lăcaș este dreptun-ghiular și simplu, cu un turn-clopotniță de 27 de metri amplasat pe pronaos și o absidă centrală ce prelungeste forma dreptunghiulară înspre est, element păstrat din tradiția bizantină. Pridvorul deschis, aflat în partea vestică, la intrare, este aidoma caselor țărănești din Țara Oașului, cu stâlpi sculptați ornamental. Pereții nu au decorațiuni, cu singura excepție a frânghiei răsucite, sculptate, ce înconjoară biserica, simbol al Sfintei Treimi.

Numai trei ani s-au scurs de la momentul în care Arhiepiscopia Romanului a hotărât înființarea acestei parohii și până la slujba de sfințire din anul 2010. De atunci, biserica de lemn este privită de locuitorii din zonă, dar și de deficienții de auz, ca o adevărată minune a părții de nord a orașului.

Acoperământul Maicii Domnului

Praznicul Acoperământului Maicii Domnului își are originea în timpul împăratului Leon cel Înțelept (886-912). Sub conducerea sa, la Constantinopol a avut loc o slujbă de priveghere de toată noaptea în biserica din Vlaherne, slujbă la care au participat și Sfântul Andrei, împreună cu Fericitul Epifanie, ucenicul său. La miezul nopții, în plină slujbă, a avut loc un eveniment deosebit: Sfântul Andrei și Fericitul Epifanie și-au ridicat ochii și au văzut-o pe Împărăteasa cerului, pe Maica Domnului, stând în văzduh și rugându-se. Era învăluită în lumină asemenea soarelui, alături de oști cerești și mulțime de Sfinți care, în haine albe, stăteau împrejurul ei și acoperea cu cinstitul ei veșmânt pe tot poporul aflat în rugăciune. Dintre Sfinți, doi erau aleși: Sfântul Ioan Botezătorul și Sfântul Ioan Evanghelistul.

Văzând această minune, Sfântul Andrei l-a întrebat pe ucenicul său dacă și el o vede pe Preasfânta Fecioară. Atunci s-au auzit cuvintele ei, ale rugăciunii către iubitul ei Fiu și Dumnezeu nostru Iisus Hristos: *"Împărate ceresc, primește pe omul cel ce Te slăvește pe Tine și cheamă în tot locul preasfânt numele Tău. Și acolo unde se face pomenirea numelui meu, pe acel loc îl sfințește și proslăvește pe cei ce te proslăvesc pe Tine și rugăciunile celor ce cu dragoste mă cinstesc pe mine, Maica Ta, și făgăduințele primește-le toate și din toate nevoile și răutățile îl izbăvește".*

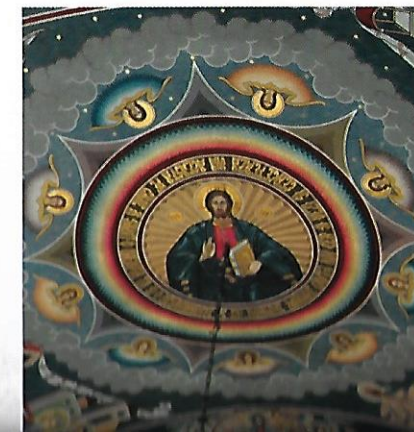
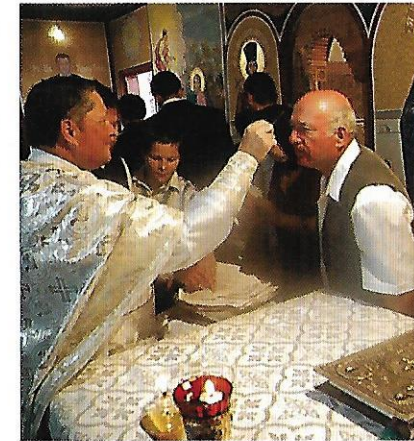
De aceea, în ziua de 1 octombrie, rugăciunile creștinilor se îndreaptă în mod deosebit către Maica Domnului, spre a ne acoperi, asemenea creștinilor prezenți în biserica din Vlaherne, alungând gândurile celor ce cugetă rău asupra noastră.

Preot paroh: Radu Gabriel Ichim

Biserica "Nașterea Maicii Domnului"

*Tradiția și
continuitatea
arhitecturii
moldovenești*

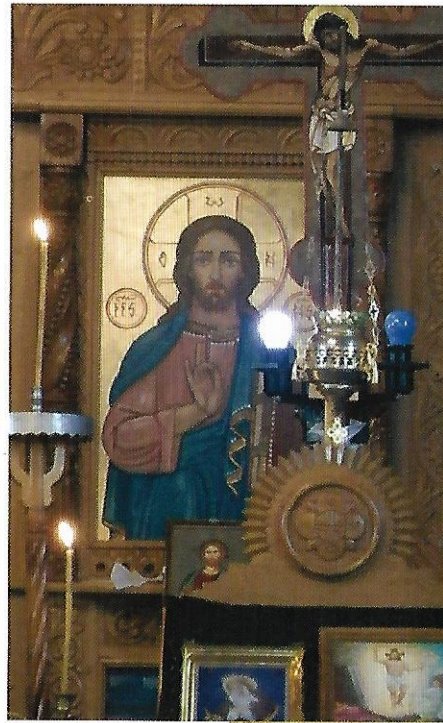

Prea Sfinția Sa Eftimie Lucaș, Episcop al Romanului și Hușilor, este cel care a solicitat, în anul 1995, de la Primăria municipiului Bacău, un teren pe care urma să se construiască Biserica cu hramul Nașterea Maicii Domnului. Ministerul Lucrărilor Publice și Secretariatul de Stat pentru Culte au aprobat, în cursul aceluiași an, ridicarea lăcașului de cult, situat pe strada Bicăz, la nr. 9.

Lucrările de construcție au început în anul 1996, prin implicarea preotului paroh Sorinel Turcu, cel care slujește aici și astăzi.

Biserica a fost realizată după arhitectura moldovenească specifică epocii lui Ștefan cel Mare și Sfânt, cu turlă la intrare și interior în formă de corabie.

Cupola este din lemn, iar pictura a fost realizată în stil neobizantin de pictorul Ioan Zărnescu. Lucrările au fost finalizate în anul 2006, iar din 27 august 2006, când biserica a fost sfințită, enoriașii se bucură și se regăsesc sufletește în sfântul lăcaș ce poartă hramul Nașterea Maicii Domnului.

PISANIE

**CU VOIA TATALUI CU AJUTORUL FIULUI ȘI CU
DESĂVÂRSIREA SFÂNTULUI DUH. ACEASTĂ PAROHIE
S-A ÎNFIINȚAT ÎN ANUL 1995 LUNA IUNIE ZIUA 21
ȘI S-A RIDICAT ACEST SFÂNT LĂCAȘ ÎNTRE ANII
1996-1999 ÎNCHINAT NAȘTERII MAICII DOMNULUI**

**CU STRĂDUINȚA PREOTULUI DOCTORAND
SORIN TURCU ȘI A CREDINCIOȘILOR S-A OBTINUT
ACEST PAMÂNT . S-A LUCRAT LA ÎNĂLTAREA
BISERICII . A CASEI . ÎMPREJMUIRILOR ȘI A
ÎNFRUMUSEȚĂRII CURȚII**

**TOATE S-AU SFINȚIT ÎN ANUL LUNA ZIUA
PREA SFÂNTĂ FECIOARA LĂUDAM ȘI SLĂVIM
NAȘTEREA TA!**

Nașterea Maicii Domnului

La data de 1 Septembrie începe anul bisericesc, iar la 8 Septembrie Biserica Ortodoxă prăznuiește Nașterea Maicii Domnului. Sărbătoarea, numită în popor și "Sânta Maria mică", reprezintă una dintre cele patru mari sărbători închinat Maicii Domnului, alături de Intrarea în biserică a Maicii Domnului, Bunavestire și Adormirea Maicii Domnului.

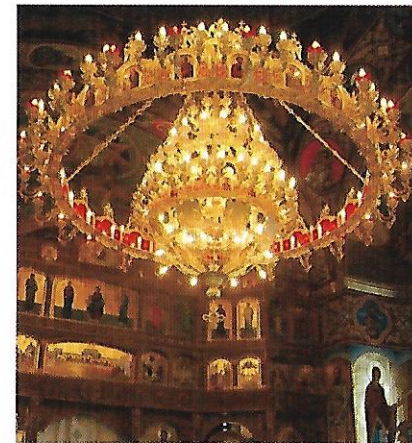
Ca și în cazul sărbătorii Adormirii Maicii Domnului (15 august), la origine a stat aniversarea anuală a sfințirii unei biserici din Ierusalim. Acest lăcaș, închinat Sfintei Fecioare, a fost zidit între anii 430-480, pe locul unde a fost casa Sfinților Ioachim și Ana, părinții Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. În secolul al V-lea, Sfântul Roman Melodul a compus pentru această sărbătoare Condacul și Icosul, rămase până acum în Mineiul ortodox.

Preot paroh: Sorinel Turcu
Coslujitor: preot Ioan Sdrobiș

Biserica "Sfântul Gheorghe"

*Slujire cu
evlavie militară*

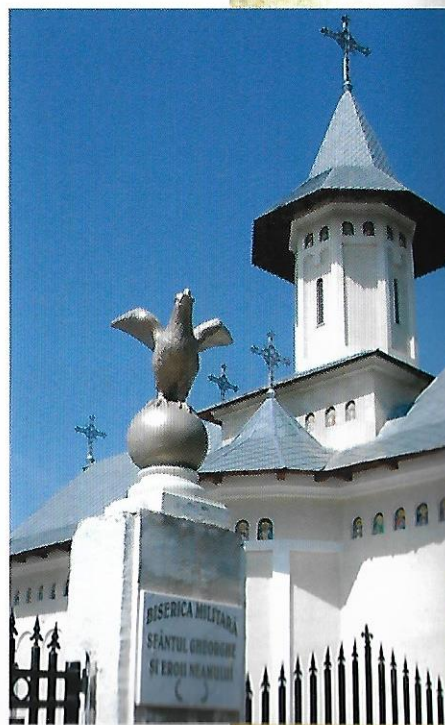
Biserica "Sfântul Mare Mucenic Gheorghe și eroii neamului" este lăcașul de cult în care se pot închina toți militarii din municipiul Bacău și nu numai ei. Construită pe terenul donat de Unitatea de Transmisiuni din Bacău, respectiv Unitatea Militară 01769 Bacău, biserica a fost înălțată de-a lungul a opt ani de muncă și eforturi susținute, atât din partea cadrelor militare, cât și a preoților și credincioșilor băcăuani, care au găsit de cuviință să se implice într-o formă sau alta în ridicarea unei noi scări către cer.

Piatra de temelie a fost pusă la 1 septembrie 1999 de preotul militar Iordache Pascariu, care s-a mutat, însă, prematur, la ceruri. Eforturile sale au fost preluate de preotul Lucian Butnaru, cel care alină și astăzi sufletele credincioșilor.

Entuziasmul și râvna autorităților militare și a celor religioase, alături de sprijinul financiar oferit de Primăria Bacău, au făcut ca lucrările la Biserica "Sfântul Gheorghe" să se încheie la 6 septembrie 2007, dată la care credincioșii s-au bucurat de slujba de sfințire.

Deși, aparent, cu un statut "militar", biserica este deschisă oricărui credincios aflat în căutarea liniștii și împăcării.

La ceremonialul de sfințire a Bisericii "Sfântul Gheorghe", comandantul Garnizoanei Bacău, Constantin Liviu Munteanu, a fost decorat cu distincția "Crucea Patriarhală". Este cea mai înaltă distincție ce poate fi acordată unui mirean de către Patriarhia Română și a fost ultima acordată de Preafericitul Părinte Patriarh Teoctist.

Sfântul Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință

Din vremuri străvechi și până astăzi, ocrotitorul oștirii române a fost Sfântul Mare Mucenic Gheorghe. Domnitorul Ștefan cel Mare și Sfânt a trimis la mănăstirea Zografu, din muntele Athos, steagul Moldovei, ce purta pe el chipul Sfântului Gheorghe în lupta cu balaurul. Imaginea Sfântului doborând balaurul a reprezentat, de altfel, un puternic simbol pentru perioada medievală, de chemare a poporului la luptă împotriva "balaurilor" vremii, cum erau considerați păgânii otomani, dar și de luptă împotriva diavolului. O dovadă este și rugăciunea lui Ștefan cel Mare, scrisă pe steagul său: *"O, luptătorule și biruitorule, Mare Gheorghe, în nevoi și în nenorociri grabnic ajutor și cald sprijinitor, iar celor întristați, bucurie nespusă, primește de la noi această rugăciune a smeritului tău rob, a Domnului Io, Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Țării Moldovei. Păzește-l și pe el, neatins în lumea aceasta și în cea de apoi, pentru rugăciunile celor ce te cinstesc pe Tine, ca să Te preamărim în veci. Amin. Și aceasta a făcut-o în anul 1500 (7008), în al patruzeci și treilea an al Domniei Sale".*

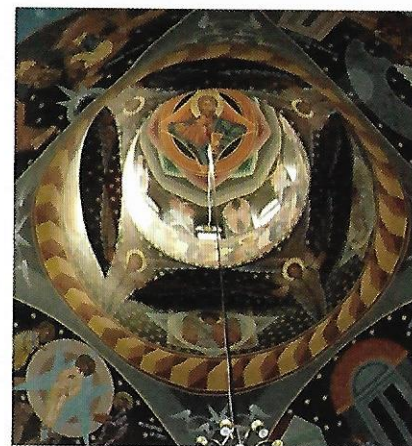
Păstrând tradiția marilor înaintași, Armata Română îl cinstește și-l preamărește și astăzi pe Sfântul Gheorghe ca pe un ocrotitor spiritual. El se bucură de cea mai mare cinste și prețuire din partea militarilor, care îi aduc cântări de laude: *"Ca un Mucenic nebiruit, ca un purtător de lupte, ca un apărător al credinței neînfruntat, fă-te acum turn neclintit celor ce te laudă pe tine, Preaînțeleptule Mare Mucenic Gheorghe, îngrădindu-i cu rugăciunile tale".*

Preot paroh: Lucian Constantin Butnaru

Biserica "Sfânta Treime"

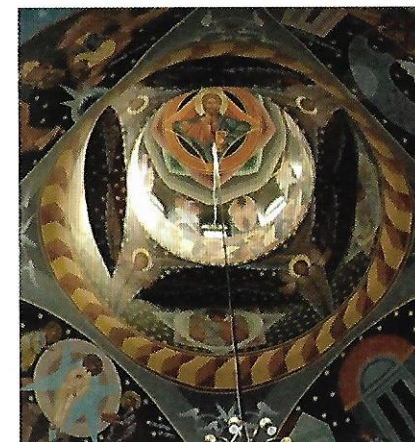
*Un loc sacru pentru
jandarmii băcăuani*

Biserica cu hramul "Sfânta Treime", din incinta Inspectoratului de Jandarmi Județean Bacău, a fost ridicată în numai șase ani, din contribuțiile benevole ale jandarmilor băcăuani și ale credincioșilor din zonă. Sfințirea a avut loc în ziua de 28 mai 2007, iar de atunci trec pragul sfântului lăcaș atât băcăuanii obișnuiți, cât și personalul Inspectoratului de Jandarmi Județean Bacău și cel ai Grupării de Jandarmi Mobilă Bacău.

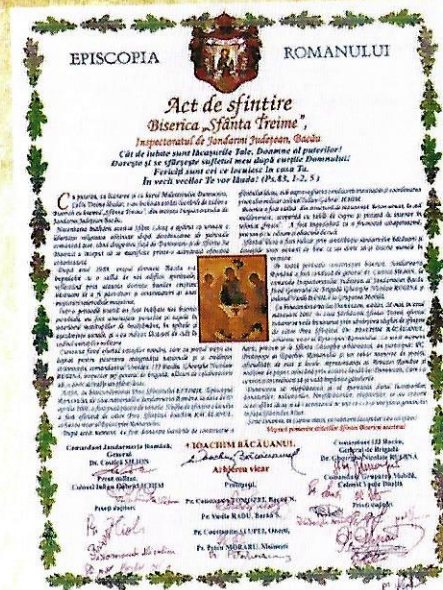
*Un loc sacru pentru
jandarmii băcăuani*

Biserica cu hramul "Sfânta Treime", din incinta Inspectoratului de Jandarmi Județean Bacău, a fost ridicată în numai șase ani, din contribuții benevole ale jandarmilor băcăuani și ale credincioșilor din zona. Sfințirea a avut loc în ziua de 15 mai 2007, iar de atunci trec printr-o viață sfântului lăcaș atât băcăuanii obișnuiți, cât și personalul Inspectoratului de Jandarmi Județean Bacău și cel al Grupului de Jandarmi Mobilă Bacău.

Biserica a fost construită în stil stefanianian, în formă de cruce, cu pridvor cu stâlpi placați cu marmură și fațada bătută în praf de piatră. Pe fațada principală poate fi admirată icoana hramului, Sfânta Treime, realizată din mozaic de Murano, cu o suprafață de 25 de metri pătrați. Pictura interioară este semnată de Radu Bulibașa, iar sculpturile au fost realizate de Vasile Ciocoiu și Dumitru Gârea.

Preotul militar Iulian Gabriel Ichim desfășoară în unitate și subunități atât activități pastorale, cât și activități de educație moral-religioasă. De asemenea, în biserică se săvârșesc slujbele obișnuite, precum și cununii, botezuri, atât pentru personalul propriu, cât și pentru credincioșii din afara unității. Activitățile duhovnicești și religioase se desfășoară conform rânduielilor bisericești, după programul stabilit de preotul militar, cu aprobarea comandantului unității. Participarea militarilor la aceste activități se face pe baza opțiunii liber-exprimată a acestora.

Sfânta Treime

"Când zic Dumnezeu, înțeleg Tatăl, Fiul și Sfântul Duh", scria Sfântul Grigorie de Nazianz, care explica: "Tatăl niciodată nu lucrează independent de Fiul, nici Fiul independent de Duhul Sfânt. Lucrarea dumnezeiască începe totdeauna de la Tatăl, continuă prin Fiul și se desăvârșește în Duhul Sfânt; nu există lucrare individuală separată a vreuneia dintre Persoane; energia trece invariabil prin Cei Trei, deși rezultatul nu înseamnă trei lucrări, ci una singură". Această credință în

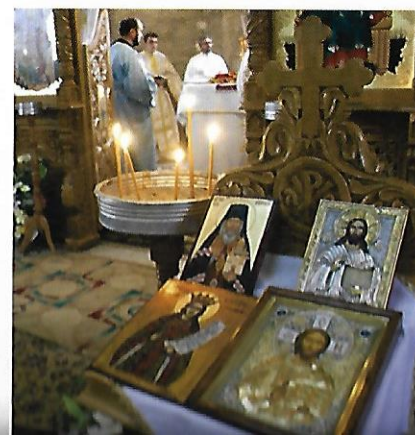
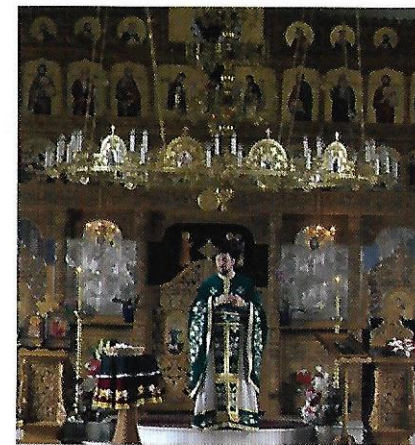
trinitate a fost formulată de Părinții din Capadocia, în secolul al IV-lea, și înseamnă că Dumnezeu este o singură ființă, ce li S-a înfățișat oamenilor în trei ipostaze. Se consideră că învățătura despre Sfânta Treime se află chiar în inima trăirii religioase ortodoxe. Sfântul Spiridon, când a vorbit despre Sfânta Treime, a explicat-o într-un mod admirabil, încât mulți păgâni au înțeles sensul și s-au convertit la creștinism. Potrivit tradiției, ca să-i arate unui filosof ce înseamnă unitatea și diversitatea din Sfânta Treime, el a invocat numele Sfintei Treimi, în timp ce în mâna stânga ținea o cărămidă. După ce a făcut semnul Sfintei Cruci, focul s-a ridicat din cărămidă, apa a căzut pe pământ, iar pământul din ea a rămas în mâna lui. Astfel, prin cele trei elemente distincte - pământ, foc și apă - a descoperit diversitatea, iar prin totul unitar, cărămida, a demonstrat unitatea.

Preot: Iulian Gabriel Ichim

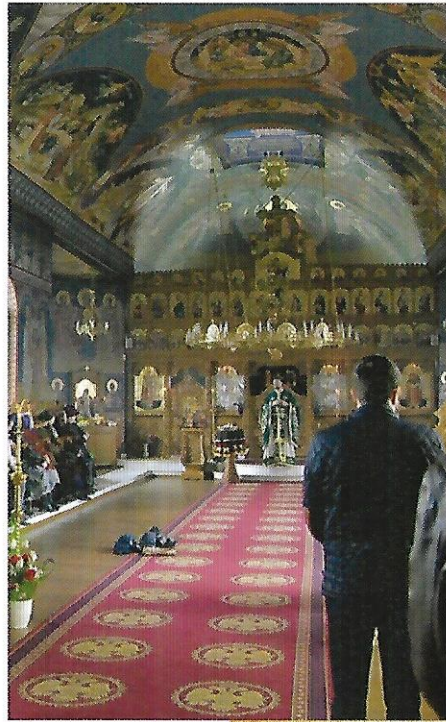
Centrul Misionar "Ștefan cel Mare și Sfânt"

*Biserica temerarilor
cerului.*

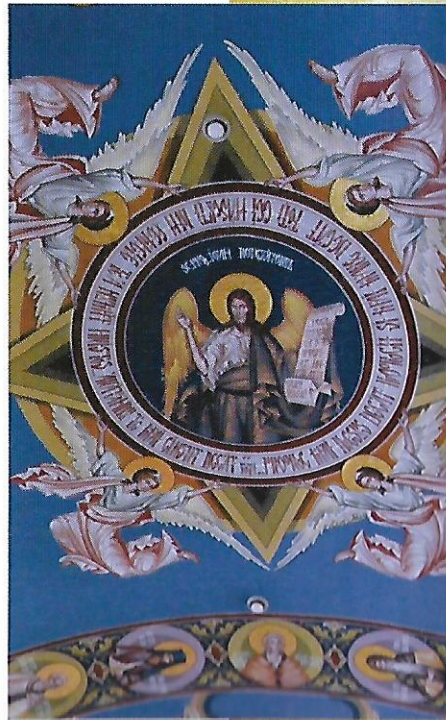

Pentru nimeni nu a reprezentat o surpriză dorința aviatorilor băcăuani, oamenii cel mai aproape de cer, de a ridica un lăcaș de cult pe un teren donat de Ministerul Apărării Naționale. Eforturile financiare au fost suportate de cadrele militare din unitatea de aviație Bacău, dar și de alți credincioși care locuiesc în zona de sud a orașului.

Centrul Misionar "Ștefan cel Mare și Sfânt", aflat sub jurisdicția canonică a Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, s-a înființat în anul 2004, la 500 de ani de la mutarea la cele veșnice a marelui voievod. Actuala biserică a prins contur după 12 aprilie 2006, când, prin grija preotului militar Ioan Roncea, s-a săvârșit slujba de sfințire a pietrei de temelie. Biserica, finalizată în anul 2010, a fost realizată în stil mușatin, cu abside laterale. Interiorul este în formă de navă, cu o turlă amplasată pe naos, iar pictura din interior a fost realizată în tehnică tempera.

Înainte de finalizarea construcției, slujbele s-au ținut într-un spațiu mic, special amenajat, care s-a extins pe măsură ce și lucrările au înaintat. În anul 2008, după montarea catapetesmei realizate în lemn de stejar, pe care sunt reprezentate 47 de scene biblice, întreaga biserică, de mici dimensiuni, a devenit funcțională.

Acustica deosebită a bisericii a determinat Corala "Lumina Lină", alcătuită din preoți din Protopopiatul Bacău, să folosească acest loc, de două ori pe săptămână, pentru repetiții.

În fiecare duminică seară, la Centrul Misionar "Ștefan cel Mare și Sfânt" se oficiază slujba Acatistului Mântuitorului Iisus Hristos, urmată de dialoguri între preot și credincioși, pe diferite teme.

Ștefan cel Mare și Sfânt

Măritul Voievod Ștefan cel Mare a fost cinstit întotdeauna de poporul său, care l-a numit bun, mare și sfânt. Bun pentru faptele sale de milostenie, mare pentru iscusința cu care a condus țara, sfânt pentru modul în care a apărat creștinătatea și a zidit un mare număr de biserici și mănăstiri.

"Atlet al creștinătății", cum a fost supranumit de cronicarii vremii, Ștefan cel Mare și Sfânt s-a născut la Borzești, în județul Bacău. Pe parcursul domniei sale de 47 de ani, a fost încercat de numeroase suferințe, dar nu și-a pierdut niciodată nădejdea în Dumnezeu. A luptat pentru apărarea creștinătății, "până la moarte, cu prețul vieții", așa cum arăta în scrisoarea adresată principilor întregii creștinătăți, pe care i-a chemat la lupta sfântă de apărare a credinței. Ștefan a pus biruințele sale pe seama puterii lui Dumnezeu, care i-a stat mereu în ajutor. Măritul voievod a fost nu numai apărător, ci și mărturisitor al credinței, prin numărul mare de mănăstiri și biserici zidite, atât în Moldova, cât și în Muntenia, Transilvania și Muntele Athos. Prin frumusețea și măreția acestor sfinte lăcașuri, Ștefan cel Mare și Sfânt a adus înaintea lui Dumnezeu "slava poporului său", a neamului nostru românesc.

Preot paroh: Ioan Roncea
Coslujitor: preot Andrei Ioan Antal

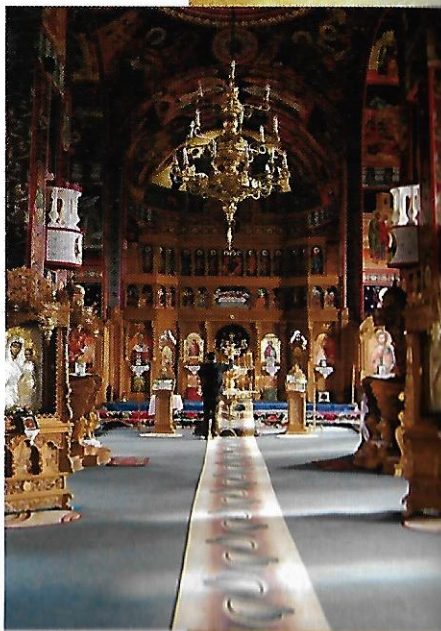

Lăcașul de închinăciune al ortodocșilor de stil vechi

Biserica "Sfântul Ilie" din Bacău este prima biserică ortodoxă de stil vechi din oraș. Construcția a început imediat după Revoluția din 1989, când credincioșii din Bacău au demarat formalitățile necesare. În luna august 1990, Bisericii Ortodoxe de Stil Vechi i s-a atribuit o suprafață de teren pentru ridicarea bisericii și amenajarea cimitirului. Imediat au început săpăturile fundației, conform proiectului arhitectului Dan Dobreanu. În data de 18 noiembrie 1990, după Sfânta Liturghie, s-a pus piatra fundamentală a Bisericii "Sfântul Ilie".

Oficierea slujbelor religioase în paraclisul nou construit a început în 1993, de sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel. Lucrările de construcție au durat cinci ani. Pictura interioară a fost realizată în tehnică tempera, de un pictor ieșean. Ulterior, în anul 2006, preotul paroh Mihai Marchidan a dispus începerea unei construcții noi, de mai mare amploare, ce conține la parter un paraclis tip capelă, Turnul Clopotniță și trapeza.

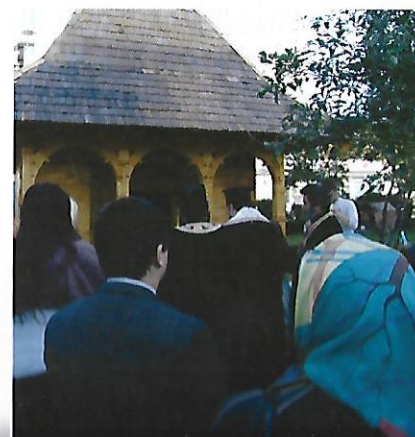
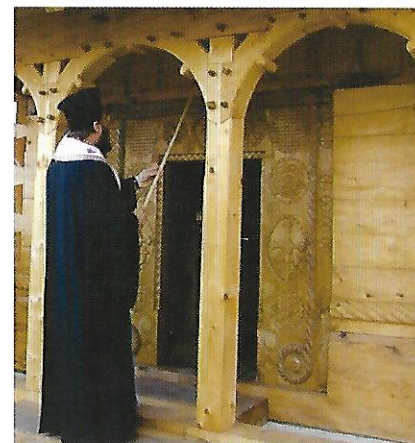
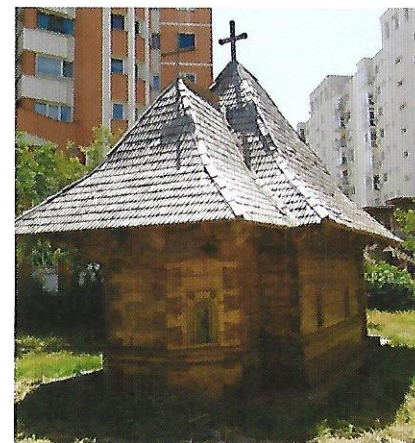
În 12 august 2007, lăcașul de cult a fost sfințit de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe de Stil Vechi din România.

Sfântul Ilie

Sfântul Ilie sau Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul este sărbătorit pe data de 20 iulie. Sfântul Ilie a fost fiul lui Sovac, un preot al Legii Vechi, ce locuia în cetatea Tesve, din Galaad, Israel. Se bucura de o cinstită deosebită din partea Bisericii, dacă ținem seama de faptul că ziua prăznuirii sale este însemnată în calendar cu roșu, însemnare ce nu apare în acest fel la niciun alt prooroc. Sfântul Ilie este cel mai cunoscut dintre proorocii Bibliei. El vorbea direct cu îngerii și cu Dumnezeu. Sfântul Ilie este singurul om căruia i s-a dat puterea dumnezeiască de a "închide și a deschide cerurile", singurul profet care apare lângă Iisus, pe muntele Tabor. El este recunoscut drept înaintemergătorul celei de-a doua veniri a lui Hristos.

Preot paroh: Mihai Marchidan
Coslujitor: preot Eusebiu Marchidan

Cei care trec pe lângă Casa Memorială "Nicu Enea" pot admira, în partea stângă a monumentului de patrimoniu, o adevărată bijuterie arhitectonică. O micuță biserică lucrată în lemn de doar șase metri lungime și aproape cinci metri înălțime, lucrată în anul 2004 de o firmă din Maramureș. În proporție de 90 la sută, este realizată manual.

Lăcașul de cult, ce impresionează prin frumusețea și grația sculpturii, este o copie a unei biserici din timpul lui Ștefan cel Mare și Sfânt. Unicat în România, bisericuța de lemn a fost unul dintre principalele exponate pe care Ministerul Culturii și Cultelor, împreună cu Ministerul Afacerilor Externe din România, le-au prezentat în cadrul expoziției organizate la Vatican, în anul 2004, dedicată lui Ștefan cel Mare și Sfânt, cu ocazia împlinirii a 500 de ani de la moartea voievodului. De fapt, la Vatican a fost expusă doar o secțiune a acesteia, biserica integrală fiind adusă în Bacău.

Biserica "Pogorârea Sfântului Duh"

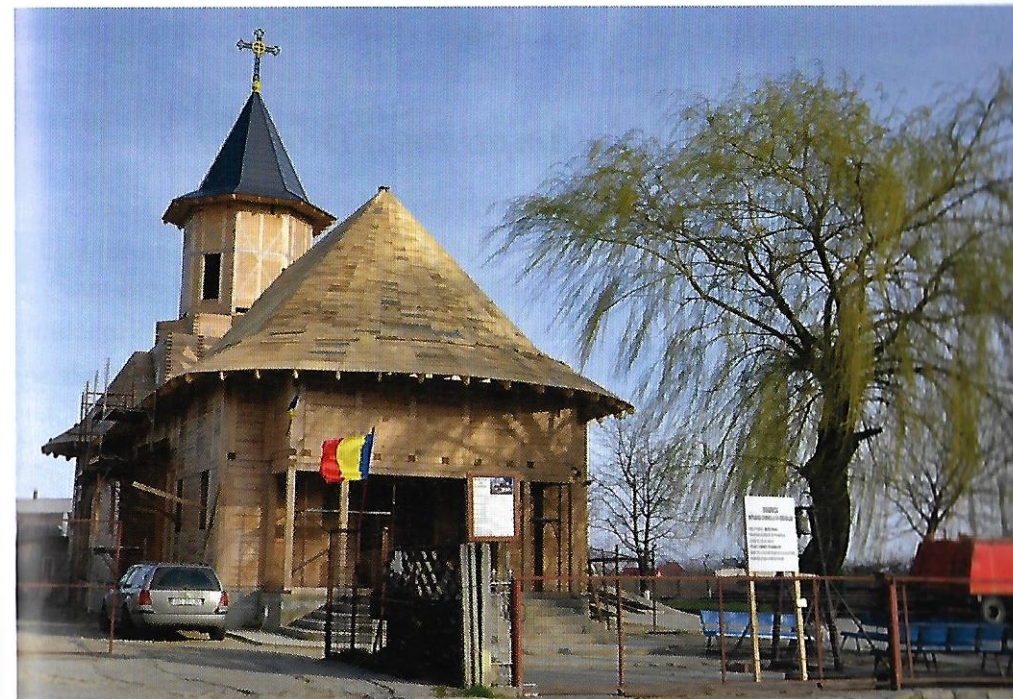
Construcția Bisericii "Pogorârea Sfântului Duh" a început în anul 1996, pe un amplasament achiziționat de Parohia Ortodoxă "Sfinții Voievozi" din Bacău, la intersecția dintre Calea Romanului și Bulevardul Unirii, în baza unui proiect realizat de arhitectul Ștefan Viorel Boiciuc. Biserica a fost concepută pe direcția vest - est, cu o succesiune de spații consacrate prin canonul liturgic ortodox, pe un parcurs urmat, de la accesul principal, de un vestibul, pronaos, naos circular și altar.

Sucesiunea de spații este acoperită de bolți cilindrice, dominate de turla principală, amplasată peste naos, ce atinge o înălțime de 36 metri și care, de pe terasa-belvedere ce o înconjoară, le oferă celor ce au curajul să accedă până acolo o imagine spectaculoasă asupra întregului oraș și a împrejurimilor sale. Deasupra zonei de acces, marcată de o arcadă semicirculară și placată cu granit roșu, în centrul căreia, deasupra intrării, este amplasată icoana din mozaic auriu cu hramul bisericii, au fost edificate două turlle secundare, ce adăpostesc clopotele.

Aspectul exterior interpretează în stil modern particularități, caracteristici forme din repertoriul clasic al arhitecturii religioase. Biserica se remarcă și pr imaginea specială a spațiului interior, ce curge, cu o fluiditate nealterată de al elemente structurale, de la intrare și până la absida altarului, astfel încât cupolele bolțile par că levitează deasupra privitorului.

Preot paroh: Adrian Ghinea

Coslujitor: preot Vasile Busuioc

Biserica "Intrarea Domnului în Ierusalim"

Devenise deja o tradiție ca, la Grupul de Pompieri "Mr. Constantin Ene", în fiecare duminică și la toate sărbătorile religioase de peste an să fie oficiate slujbe, fie în în sa de mese, fie în clubul detașamentului, de către un preot desemnat de Episcop Romanului. Întăriți de credință în Dumnezeu, pompierii militari au colectat fonduri materiale de construcții, în speranța că vor putea avea propriul lăcaș de închinăciune. Dorința lor a prins contur și cu ajutorul autorității locale, astfel că, în anul 2006 început construcția unei capele din lemn.

În 2009, paraclisul a fost extins, iar în interior au fost realizate finisajele și pictura. Anul 2010, la inițiativa Preasfințitului Părinte Episcop Ioachim Băcăuanul, a însemnat înființarea oficială a Parohiei "Intrarea Domnului în Ierusalim", dedicată nu doar pompierilor militari, ci și unei mari comunități care locuiește în zonă. La dorința enoriașilor, în anul 2011, Preasfințitul Ioachim Băcăuanul a pus piatra de temelie în locul în care, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu peste multă vreme, se va finaliza construcția bisericii de lemn cu același hram.

Preot paroh: Mihai Beicu

Coslujitori: preot Ionuț Epure și preot Vasile Ichim

Biserica pentru tineri "Întâmpinarea Domnului"

Un nou lăcaș de cult capătă contur în această perioadă, în zona centrală a orașului, pe Aleea Ghiocilor, în apropiere de Sala Sporturilor. Piatra de temelie a acestei biserici destinate în principal tinerilor a fost pusă la 1 septembrie 2008, de PS Ioachim Băcăuanul și de primarul orașului, Romeo Stavarache, și se estimează că lucrările se vor finaliza în anul 2016. Biserica este construită în stil bizantin și are ca model Biserica "Sfântului Nectarie" din Egina.

Coordonatorul lucrării: Constantin Custură

Capela Centrului de Îngrijire și Asistență a Persoanelor Vârstnice

La începutul anilor 2000, la dorința locuitorilor din acest centru, au început să officie slujbe religioase în zilele de miercuri, vineri și duminică. Binecuvântarea Eftimie, Episcop al Romanului, sprijinul credincioșilor băcăuani și al autorităților locale, au făcut posibil ca încăperea minusculă destinată reculegerii să se transforme într-o capelă, a cărei zidire a durat trei ani.

Capela poartă Hramul "Acoperământul Maicii Domnului". Hrana sfântă rugăciunii se găsește în fața altarului și a paraclisului, iar acest așezământ a devenit adevărată binecuvântare pentru toți cei care locuiesc aici.

Preot misionar: Romeo Achivei

Capela Spital

Spațiul de rugăciune de la etajul al VI-lea din clădirea centrală a Spitalului Județean Bacău a fost amenajat în luna decembrie a anului 1996, în urma unor discuții purtate între administrația spitalului și reprezentanți ai Episcopiei Romanului și Hușilor. Mai puțin de o lună a fost confecționată și montată o catapeteasmă și au fost achiziționate obiectele necesare bunei desfășurări a activității liturgice.

Bolnavii și personalul medical au manifestat la început o reticență față de acest spațiu de rugăciune mai puțin obișnuit, dar, de-a lungul timpului, capela cu Hramul Pantelimon a devenit un loc de întâlnire cu Dumnezeu pentru toți cei care cer alinare și speranță.

Preot misionar: Dan Rusu

Capela "Sfântul Andrei"

Inițiativa amenajării unui loc de reculegere și rugăciune în principalul mall din oraș i-a aparținut chiar PS Părinte Ioachim Băcăuanul, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, și este pentru prima dată în România când s-a organizat un loc consacrat lui Dumnezeu într-un complex de magazine și spații de agrement. Dincolo de aspectul reconfortant, Capela "Sfântului Andrei" a fost concepută și ca o operă iconografică, cu icoane executate în tehnica mozaic și a sticlei topite - vitraliu.

Din punct de vedere misionar, acest lăcaș de închinare, sfințit pe 10 mai 2008, este o biserică de proximitate pentru credincioșii care vor să se regăsească.

Preot misionar: Ionuț Căsăneanu.

În ultimii ani, numeroase capele au fost deschise în unitățile de învățământ din oraș, expresie a dorinței elevilor, a părinților și a cadrelor didactice.

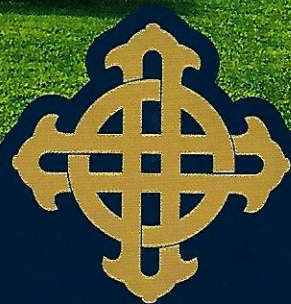
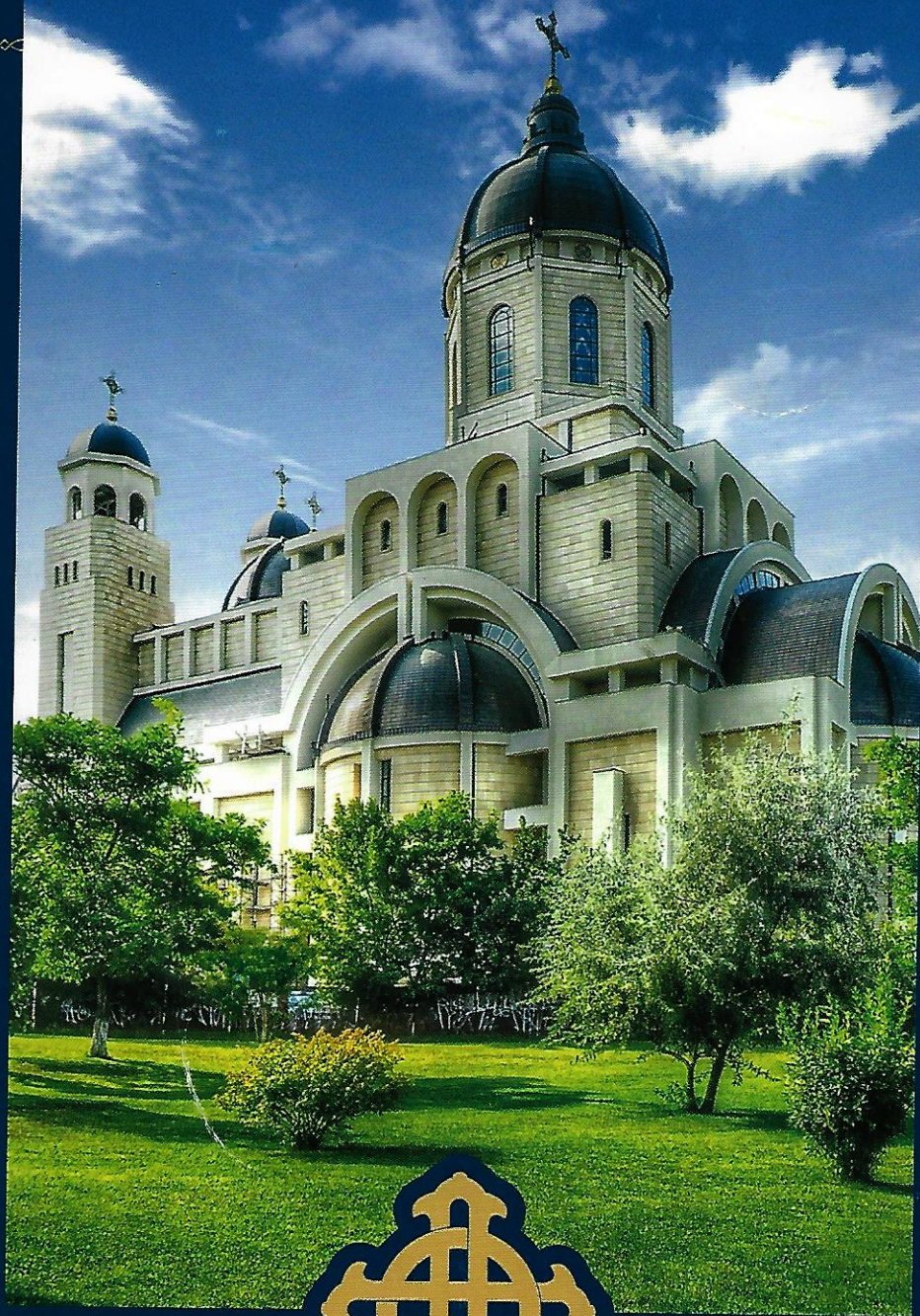
Credință și toleranță. Așa ar putea fi caracterizat acest spațiu, a cărui istorie depășește 600 de ani de atestare documentară, dar ale cărui rădăcini se pierd în vremuri trecute. Dacă despre perioada Evului Mediu, doar Biserica "Precista" stă mărturie a unei puternice credințe ortodoxe, începutul de secol al XX-lea poate fi reconstituit și prin intermediul informațiilor statistice, existente oficial în arhive.

Potrivit recensământului populației și locuinței din 1930, mai bine de 61% din totalul populației de 31.138 de locuitori s-a declarat de apartenență ortodoxă, la care trebuie adăugat peste 6% credincioși catolici. În Bacău existau în acel moment și grupuri de biserici reformate, greco-catolice, baptiste, adventiste sau lutherane, dar și o comunitate puternică ce aparținea cultului mozaic.

Perioada comunistă a încercat să neghe orice manifestare religioasă, astfel încât recensămintele populației din 1956 și 1977 nu oferă niciun fel de informații legate de apartenența religioasă a băcăuanilor. Credința nu a fost, însă, distrusă de lipsa datelor oficiale, lucru vizibil în 1992, când s-a conturat imaginea dimensiunii creștine a acestui oraș. Din cei peste 205.000 de locuitori, 86,72% s-au declarat practicanți ortodocși, comunitatea catolică însuma 11,9% din populație. Existau și credincioși ce aparțineau de biserici reformate, penticostale, greco-catolice, baptiste, adventiste de ziua a șaptea sau creștină după evanghelie, creștină de rit vechi sau lutherană.

Stratificarea religioasă s-a păstrat în ultimii 25 de ani, chiar și pe fondul unei migrații constante înregistrate în Bacău, la fel ca în mai toate localitățile din țară. Caracterul profund creștin al comunității băcăuane a fost confirmat și la ultimul recensământ al populației și locuinței, cel din 2011, când, 88,69% dintre băcăuani s-au declarat ortodocși, iar 9,5%, catolici. Cât privește restul bisericilor creștine din oraș, acestea sunt frecventate de adventiști - 0,4%, penticostali - 0,26%, creștini după Evanghelie - 0,1%, sau baptiști - 0,1%. În orașul Bacău se exprimă religios și greco-catolici, reformatori unitarieni, lutherani, ortodocși sârbi, evangheliști de confesiune augustină și ortodocși de rit vechi. Doar 212 locuitori ai orașului s-au declarat atei sau fără religie. Cifrele statistice vorbesc despre un Bacău în proporție de 99,78% creștin. În spațiul public și în mediul de afaceri se ascund, însă, spiritul și sufletul acestui loc.

Bacău. Acasă la creștini

“Fericit este poporul al căruia Dumnezeu este Domnul” (Ps 143,15). Acest text din Sfânta Scriptură și l-a ales ca motto al episcopatului său episcopul de Bacău, martir Anton Durcovici, care va fi declarat fericit și va fi ridicat la cinstea sfinților în altare la data de 17 mai 2014.

Aflând de intenția de a prezenta cetățenilor din Bacău o carte cu viața și istoria credincioșilor din acest oraș, mi-a venit în minte acest text. Aș dori să doresc, pe această cale, să-i felicit pe cei care au avut o asemenea inițiativă.

Printre credincioșii din Bacău se află și cei romano-catolici, încă de la începutul existenței documentare a acestui târg, având o biserică pe strada Bucovinei, dedicată Adormirii Sfintei Fecioare Maria, lângă care se afla și o mănăstire a călugărilor franciscani observanți și o altă biserică pe locul actualei biserici dedicate Sfântului Nicolae.

Bacăul a devenit un centru spiritual al romano-catolicilor din Moldova cu înființarea unei episcopii la data de 17 februarie 1607, episcopie care a dăinuit pentru 200 de ani, adică până în anul 1818, având 19 episcopi. Și acum Bacăul este localitatea cu cei mai mulți credincioși romano-catolici din Moldova.

Parcurgând istoria credincioșilor romano-catolici de aici, cu bucurie am constatat că au trăit și trăiesc în relații de iubire, de bună înțelegere și bună conviețuire cu credincioșii de alte confesiuni.

După căderea regimului comunist ateu, ne bucurăm de libertatea manifestării religioase și, în ultimii ani, de colaborarea fructuoasă cu autoritățile locale, care au conștientizat de importanța credinței în viața unei comunități (“Fericit poporul al căruia Dumnezeu este Domnul” - Ps 143,15) și care ne ajută în dezvoltarea spirituală și materială de care poporul credincios are nevoie.

Sper ca această carte să ne ajute să ne cunoaștem mai bine unii pe alții, căci numai cunoscându-ne putem să trăim în unire și iubire frățească, ca fii ai aceluiași Dumnezeu, Tată și Părinte al tuturor cetățenilor și, astfel, să împlinim dorința Mântuitorului, exprimată în rugăciunea sa testamentară: "Ca toți să fie una, după cum tu, Tată, ești în mine și eu în tine, ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că tu m-ai trimis" (In 17,21).

Tuturor celor care vor parcurge aceste file de cunoaștere, cu o deosebită considerație le adresăm îndemnul de a nu uita trecutul pentru a-și putea edifica așa cum se cuvine viitorul.

Cu binecuvântare părintească
Pr. Isidor Dâscă,
Decan de Bacău

Dieceza de Iași, cu sediul în municipiul Iași, Bd. Ștefan cel Mare, nr.26, având ca păstor pe Excelența Sa Petru Gherghel, Episcop de Iași, și pe Excelența Sa Aurel Percă, Episcop auxiliar și vicar general, este formată din zece decanate. În județul Bacău sunt patru decanate: decanatul de Bacău, decanatul de Traian, decanatul de Trotuș și decanatul de Moinești. Decanatul de Bacău, cu sediul în municipiul Bacău, str.Ana Ipătescu, nr.2A, având ca decan pe pr. Isidor Dâscă, este format din 21 de parohii și 13 filiale. În municipiul Bacău există șase parohii: Parohia "Sfântul Nicolae", cu două biserici (biserica veche „Sfântul Nicolae” și catedrala „Sfinții Apostoli Petru și Paul”), Parohia "Fericitul Ieremia Valahul", Parohia "Înălțarea Sfintei Cruci", Parohia "Sfântul Francisc din Assisi" din cartierul Izvoare, Parohia "Inima Neprihănită a Mariei" din cartierul Șerbănești și Parohia Bacău-Măgura din cartierul CFR. Tot în municipiul Bacău există Colegiul Național Catolic "Sfântul Iosif" - seminar și Colegiul Național Catolic "Sfântul Iosif" - liceu.

După binecuvântarea caselor și a familiilor din Bacău, statistica tuturor parohiilor din Bacău numără 16.620 de credincioși romano-catolici și aproximativ 6.500 care lucrează în străinătate, dintre care mulți au locuință în Bacău și trăiesc cu speranța că într-o zi se vor întoarce acasă.

Redăm în continuare un scurt istoric al parohiilor romano-catolice din Bacău.

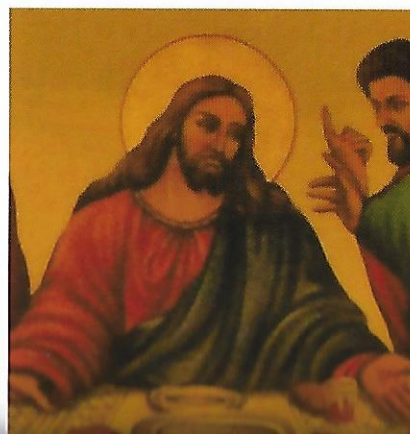
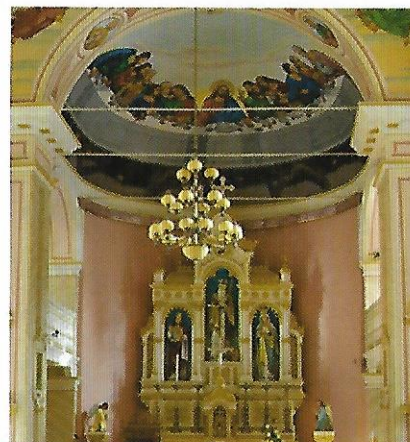
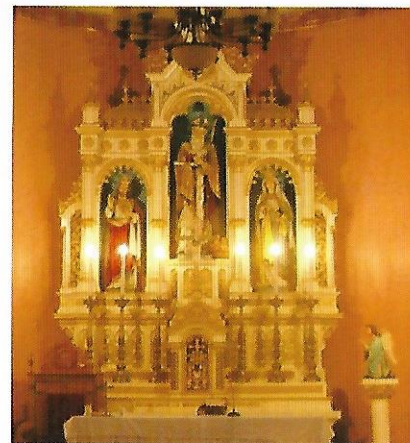

**Biserici romano-catolice
din municipiul Bacău**

Biserica "Sfântul Nicolae"

*Centru de cult pentru
romano-catolicii
băcăuani*

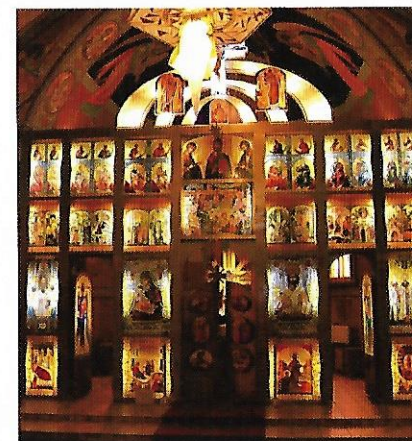
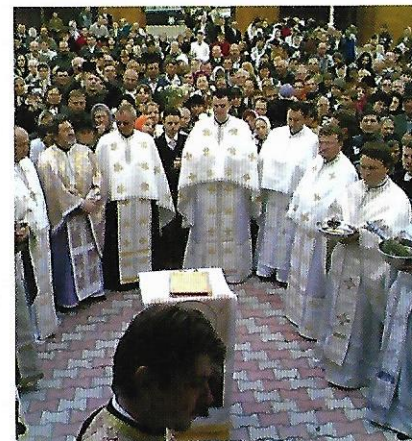
Parohia „Sfântul Nicolae” este cea mai mare și cea mai veche parohie romano-catolică din Bacău. În anul 2012, parohia număra 3007 familii, cu 8.354 de credincioși. Sediul Decanatului Romano-Catolic de Bacău, ce însumează 21 de parohii, se află tot în Parohia „Sfântul Nicolae”.

Istoria Bisericii ”Sfântul Nicolae” numără mai bine de trei secole, devenind, după 1682, în urma surprării vechii biserici episcopale, adevărat centru de cult pentru romano-catolicii băcăuani.

Biserica "Sfinții Trei Ierarhi"

*Cele trei chemări
ale Ortodoxiei*

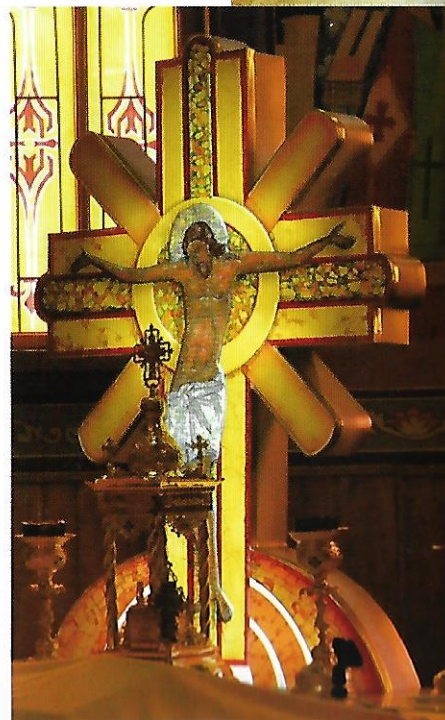
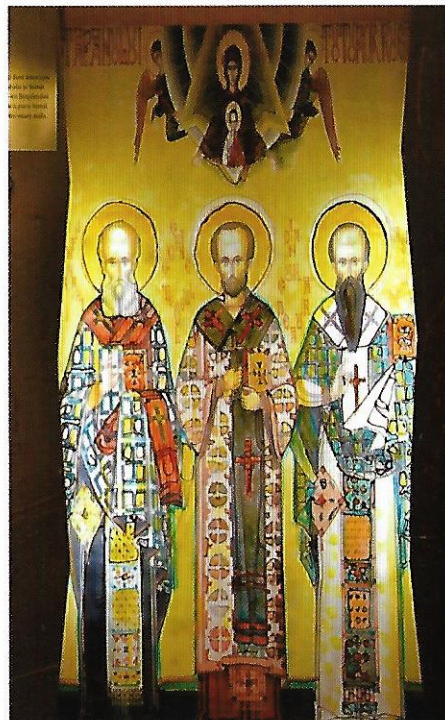

istoria acestui sfânt lăcaș, ce face parte dintre noile biserici ale orașului, a început în anul 1991, când, prin decizia municipalității, a fost atribuit un teren pentru ridicarea, în cartierul Ștefan cel Mare, a unei biserici ce avea să poarte hramul "Sfinții Trei Ierarhi". Locul pe care s-a construit biserica a fost sfințit pe 3 noiembrie 1991, de către Preasfințitul Eftimie al Romanului și Hușilor.

A fost nevoie de aproape patru ani pentru ca lucrările să demareze efectiv, la 18 august 1995, când s-a turnat temelia capelei.

Râvna și stăruința constructorilor și a preotului Vasile Sârcu au făcut ca, doar într-un singur an, capela și pictura interioară să fie finalizate, spre bucuria locuitorilor din zonă, care au venit aici să se reculegă și să se roage. Speranța credincioșilor că micuța capelă se va transforma într-o biserică a devenit realitate în anul 2000. Atunci au început lucrările de construcție ale actualei biserici, finalizate în 2006. Pe 15 octombrie 2006, PS Părinte Ioachim Băcăuanul, pe atunci Arhiepiscop-Vicar al Episcopiei Romanului, PS Visarion Rășinăreanul, atunci Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Sibiului, PS Corneliu Bârlădeanul, în acea vreme Arhiepiscop-Vicar al Eparhiei Hușilor, alături de un impresionant sobor de preoți, au ținut slujba de sfințire.

Complexul religios poartă o puternică amprentă arhitectonică moldovenească și a fost realizat din materiale tradiționale, lemn și piatră, combinate, în interior, cu materiale moderne. Catapeteasma stilizată, realizată de Gheorghe Frantz, este iluminată, iar candelabrele au forme geometrice. Pentru pictura de pe catapeteasmă s-au folosit materiale transparente și plumb sintetic, în timp ce pictura interioară, executată de pictorul Dorin Macovei, este realizată în frescă și conferă bisericii armonie și suplețe.

Sfinții Trei Ierarhi

Cei trei Sfinți Părinți Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur sunt sărbătoriți în ziua de 30 ianuarie, laolaltă, ca cei mai mari Învățători și Păstori ai Bisericii din toată istoria creștinătății. Viața lor sfântă și învățăturile lor alcătuiesc adevărate îndreptare de Ortodoxie. Chiar dacă fiecare dintre cei trei Sfinți Ierarhi au în calendar și zile separate de prăznuire, în secolul al XI-lea s-a stabilit ca ei să fie sărbătoriți împreună, pentru ca niciun credincios să nu încerce să stabilească dacă vreunul dintre cei trei ar fi mai demn de cinstire.

Legenda spune că Sfinții Trei Ierarhi s-au arătat împreună Sfântului Ioan al Evhaitelor și i-au spus într-un glas: *"La Dumnezeu una suntem și nicio împotrivire sau vrajbă nu este între noi. Ci, fiecare la timpul său, îndemnați fiind de Duhul Sfânt, am scris învățături pentru mântuirea oamenilor. Nu este între noi unul întâi și altul al doilea și, de vei chema pe unul, vin și ceilalți doi. Drept aceea, împreunează-ne prăznuirea într-o singură zi."* Ioan a rânduit pomenirea laolaltă a Sfinților Trei Ierarhi și a adus într-un singur glas cele trei chemări ale Ortodoxiei: chemarea călugărească a Sfântului Vasile, înalta teologie a Sfântului Grigorie și Evanghelia practică a Sfântului Ioan.

Când vorbește despre Sfinții Trei Ierarhi, Biserica spune că Sfântul Vasile cel Mare este mâna care lucrează, Sfântul Grigorie Teologul este mintea care gândește, iar Sfântul Ioan Gură de Aur este gura care vorbește.

Preot paroh: Vasile Sârcu

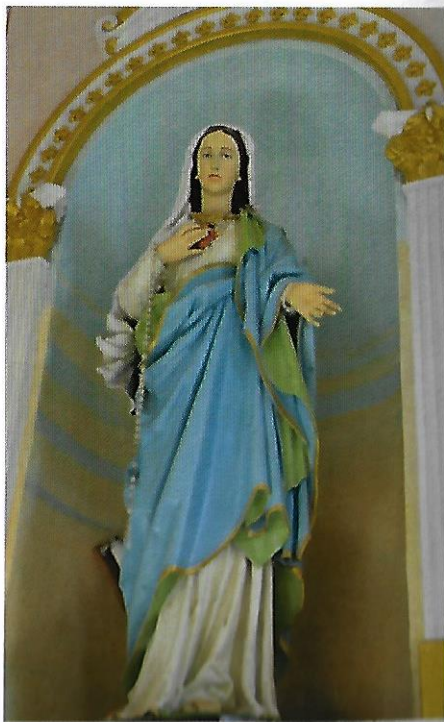
Coslujitori: preot Ovidiu Stelian Sârcu și preot Aurel Cârlan

Complet ruinată la începutul anilor 1700, misionarul Francesco Manzi a decis construcția unei noi biserici, tot din lemn, la anul 1728.

Izvoarele vremii consemnează vizita, la 1791, a prefectului Misiunii, preotul Fidelis Rocchi, la Biserica „Sfântul Nicolae” care, într-o relatare trimisă Congregației „De Propaganda Fide”, scria că lăcașul se află în stare neglijentă, cu multe stricăciuni, fără acoperiș și fără gard la curte. Biserica se afla în mijlocul orașului Bacău și era frecventată de ofițerii încartiruiți în oraș și de numeroși străini. Deoarece, prin starea în care se afla, lăcașul „făcea de rușine” confesiunea catolică, prefectul Rocchi a luat decizia de a închide temporar biserica, sigilând ușa de la intrare, în prezența credincioșilor.

Totodată, el a dat dispoziție parohului Luigi Maffei de la Parohia Luizi Călugăra să repare biserica și să o împrejmuiască, cu ajutorul credincioșilor, Misiunea urmând să suporte cheltuielile pentru acoperirea sa.

Se pare, însă, că dispozițiile prefectului Rocchi nu au fost puse în aplicare, deoarece raportul din 25 martie 1799 al noului prefect apostolic, M. Sassano, raport trimis Congregației „De Propaganda Fide”, menționa faptul că biserica din Bacău se afla în continuare într-o stare „mizerabilă”.

În relatarea de la 1814 a episcopului Giuseppe Berardi, însă, Catedrala „Sfântul Nicolae” este descrisă ca fiind ”mică, dar curată”. La acea dată, biserica dispunea de obiecte liturgice: un potir de argint, un ostensoriu, pixide, tablouri și icoane.

La 29 februarie 1836, prefectul apostolic Carlo Magni a solicitat Congregației „De Propaganda Fide” aprobările necesare pentru reconstrucția Bisericii „Sfântul Nicolae”, construită din lemn și foarte veche, aflată în pragul prăbușirii. Carlo Magni a avansat propunerea ca biserica să fie reconstruită din piatră și cărămidă, o adevărată problemă, în condițiile în care cele 80 de familii catolice din Bacău erau prea sărace și nu puteau oferi decât 40 de zechini din suma totală ce se ridica la 400 de zechini. Diferența a fost oferită de Congregația „De Propaganda Fide”, de Vicariatul Apostolic al Moldovei și prin vânzarea unui imobil ce a aparținut bisericii.

Noul vizitator apostolic, episcopul P. Sardi, s-a implicat în finalizarea lucrărilor la biserica din Bacău și a contribuit el însuși cu suma de 50 de zechini, situație care l-a făcut ”mai sărac, în calitate de episcop, decât un călugăr”.

Redeschiderea Parohiei Bacău, în 1845, a contribuit la accelerarea lucrărilor de reconstrucție a bisericii, care a fost sfințită la 6 decembrie 1846 de episcopul Paul Sardi, eveniment consemnat în revista ”Albina Românească”.

Potrivit Ortensiei Racoviță, „catolicii din Bacău au clădit, între anii 1845-1861, în strada Buna Vestire, o biserică la care a contribuit și împăratul Austriei, Franz Joseph, cu 1000 de forini”. În 1859, biserica a fost vizitată de episcopul Antonio de Stefano, care a menționat faptul că biserica era construită din materiale rezistente, că era încăpătoare și frumoasă, bine ornată și dotată cu obiecte sacre.

În anul 1902, zidurile bisericii au crăpat din cauza presiunilor laterale ale bolților de cărămidă, motiv pentru care Primăria orașului Bacău a solicitat Episcopiei Romano-Catolice din Iași să dispună măsuri de consolidare a edificiului. În anul 1903, au început ample lucrări de restaurare la Biserica „Sfântul Nicolae”, când au fost demolate bolțile din cărămidă și turnul aflat deasupra tribunei corului. Turnul a fost refăcut din fundații, în afara zidurilor fațadei principale, iar bolțile au fost reconstruite din lemn și trestie. La începutul secolului al XX-lea, biserica devenise neîncăpătoare și era frecventată și de credincioși din satele învecinate, mai ales la sărbătorile mari.

Biserica a fost pictată în 1936 de pictorul Constantin Ionescu din Bacău, dar pictura s-a deteriorat iremediabil la

cutremurul din anul 1940 și a fost, ulterior, refăcută. Biserica a suferit decursul anilor, mai multe modificări și a fost pe punctul de a se prăbuși cutremurul din 1977. Numai grosimea considerabilă a zidurilor, care în unele zone atinge 1,5 metri, a salvat edificiul de la prăbușire.

În anul 1981, preotul paroh Ștefan Erdeș a început lucrările de reparație și consolidare a bisericii, atât la interior, cât și la exterior. Ultimele lucrări de reparații la biserică au fost făcute în anii 2012-2013 de actualul paroh și de preotul Isidor Dâscă.

Sfântul Nicolae

Sfântul Nicolae a fost episcop în orașul Mira din provincia Licia, provincie situată în sud-vestul Asiei Mici. Datorită iconografiei literaturii, viața sfântului episcop al Mirei este una dintre cele mai cunoscute vieți de sfinți. Sfântul Nicolae este patronul copiilor mici, fetelor încă nemăritate, al celor care fac comerț, al celor acuzați de nedrept, al mireselelor.

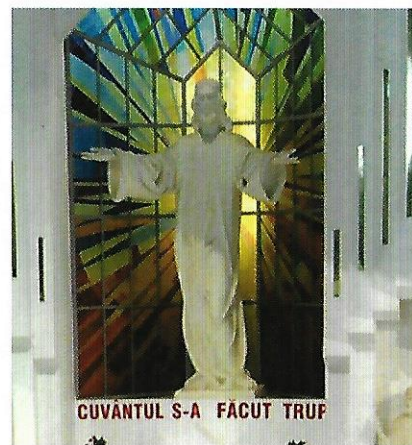
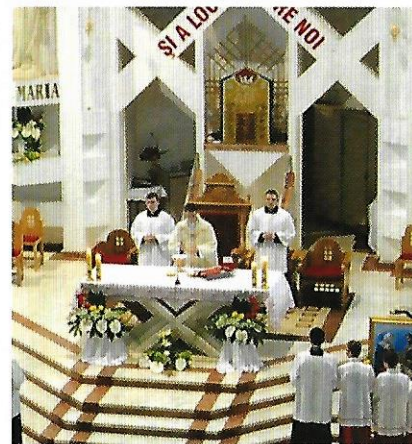
De mic copil a fost atras de lucrurile sfinte: respecta cu sfințenie zidurile de post, se ținea departe de jocuri și vorbe necuviincioase, petrecea în rugăciune o mare parte din timpul său și arăta o bunătate îngerească față de toți. Nicolae este unul dintre numele cele mai îndrăgite și mai răspândite, încă din antichitate. Numele este format din cuvintele grecești nike = victorie, biruință, și laos = popor, și are înțelesul de "om care face parte dintr-un popor victorios".

Preot decan și paroh: Isidor Dâscă
Preoți vicari: preot Cristi Hodea, preot Emanuel Imbrea, preot Lucian Adam, preot Iulian Robu
Preoți pensionari: preot Iosif Ișvanca, preot Iosif Sescu, preot Petru Bărbulescu, preot Mihai Budău sr, preot Dumitru Farcaș

Biserica "Sfinții Apostoli Petru și Paul"

*O combinație
clasic și mo*

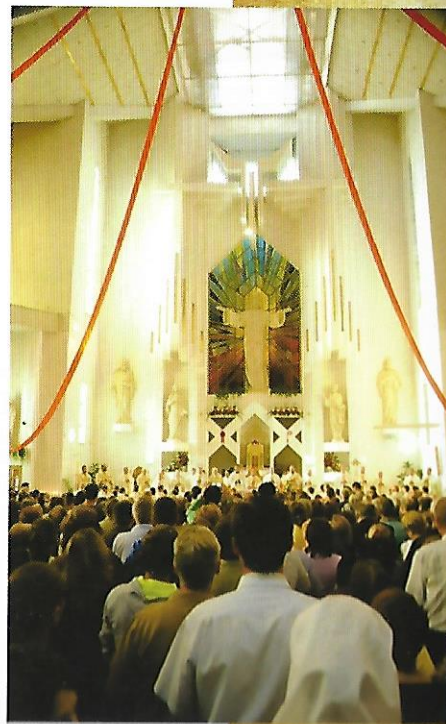

În luna iunie a anului
Petru Gherghel, Episcop
Iași, a sfințit piatra de temelie
Bisericii romano-catolice
Apostoli Petru și Paul", iar
mai târziu, la 20 noiembrie
același episcop a oficiat slujba
consacrare a altarului și sfințirea
bisericii. Construcție modernă
domină centrul Bacăului,
în imediata vecinătate a Bisericii
Catolice „Sfântul Nicolae”,
execută după planurile arhitectului
tului Mihai Maica, la care
contribuit și arhitecta
Burnea-Georgescu.

Biserica are o formă neconvențională, o combinație între clasic și modern, iar dimensiunile sale, de 52x44 de metri, asigură posibilitatea ca peste 3000 de credincioși să participe la slujbe. Sfântul lăcaș are formă de amfiteatru, cu parter și două etaje, cu o cupolă imensă și fără niciun stâlp central de susținere. Altarul bisericii este încadrat în semicerc de un grup statuar de șapte sfinți, centrală fiind statuia lui Isus Cristos, care are cinci metri înălțime. Grupul statuar a fost realizat de doi tineri plasticieni din Iași.

Biserica, cu dimensiunile sale monumentale, impresionează ochii vizitatorilor și se încadrează bine în urbanistica orașului. Privită în exterior, biserica este concepută în două volume: nava principală și turnul care combină stilul clasic cu cel "art nouveau". La interior, noblețea marmurei se alătură căldurii lemnului de stejar. În exterior, în schimb, tâmplăria din aluminiu se îmbină firesc cu tencuielile din granule de marmură și tabla ce acoperă biserica.

Cu o înălțime de 77 de metri, inclusiv crucea din turnul în care este amplasat și clopotul realizat la Padova, Biserica „Sfinții Apostoli Petru și Paul” este una dintre cele mai impozante construcții ale orașului, vizitată, în scurta sa istorie, de

numeroase personalități laice și religioase, catolice și ortodoxe. În prezbiteriul bisericii, în stânga și dreapta tabernacolului, se află statuile celor doi mari sfinți patroni.

„Sunt bucuros pentru acest lăcaș ridicat din cărămidă, beton și oțel, dar mai mult mă bucur pentru bisericile pe care sper că le-am construit în sufletele oamenilor, alături de colaboratorii mei”; avea să declare, după slujba de sfințire, Preotul paroh Ștefan Erdeș, cel care a coordonat lucrările Bisericii „Sfinții Apostoli Petru și Paul” și care s-a mutat la ceruri în 2012.

Sfinții patroni Petru și Paul

Petru a fost ucenicul lui Cristos, cel dintâi dintre apostoli. Pentru neștirguita sa credință, a fost răstignit cu capul în jos, la Roma, în anul 64 d.C.

Paul a devenit creștin în urma miracolului de pe drumul Damascului. Mergea pe cal, grăbit și pornit să îi persecute pe creștini când, deodată, a fost învăluit de o mare lumină. A căzut de pe cal, a auzit vocea lui Cristos și s-a convertit. Și-a dedicat apoi toată viața răspândirii Evangheliei în toată lumea. A fost răstignit în Orientul și a întemeiat multe comunități creștine. I s-a tăiat capul, la Roma, în anul 67 d.C.

Unele izvoare vorbesc despre faptul că sărbătoarea Sfinților Petru și Paul ar fi fost fixată la data de 29 iunie, pentru a înlocui sărbătoarea păgână care-i preamărea pe Romulus și Remus, cei doi fondatori ai Cetății Eterne. Sfinții Petru și Paul, deși nu sunt primii care au adus credința creștină în Roma, sunt, de fapt, "fondatorii" Romei creștine. Sfinții Petru și Paul sunt patroni ai multor localități din lume, inclusiv a municipiului Bacău.

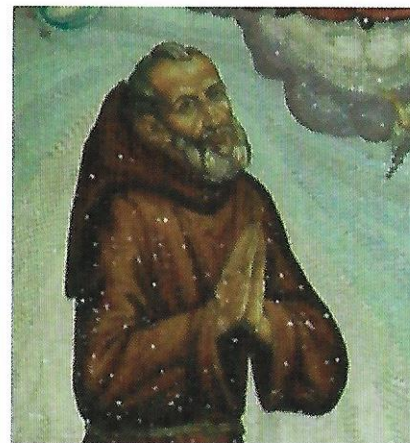

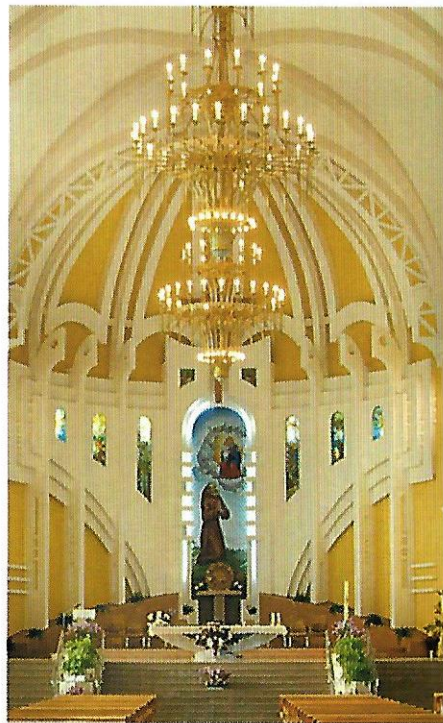
Biserica "Fericitul Ieremia"

*Singurul catolic român
ridicat la cinstea
sfintelor altare*

Situată în partea de nord a orașului Bacău, la ieșirea spre Piatra Neamț, lângă malul drept al digului ce mărginește gârla Bârnat, Parohia "Fericitul Ieremia Valahul" s-a născut din necesitatea pastorală a celor aproape 1.250 de familii, ce însumau circa 4.000 de credincioși, care locuiau în această zonă a orașului. Proiectul a prins viață abia după căderea regimului comunist. La 1 martie 1991, episcopul Petru Gherghel a emis decretul privind înființarea Centrului Parohial "Fericitul Ieremia Valahul", iar în septembrie 1993, părintele Viorel Ababei a fost desemnat paroh al locului.

Biserica a fost contruită după un proiect inițial al arhitectului Gheorghe Nistor, dezvoltat ulterior de arhitectii Rozela Burnea-Georgescu și Viorel Dorneanu, iar finisajele interioare poartă semnătura arhitectului Mihai Maica. Lucrările au fost începute de preotul decan Ștefan Erdeș, continuate de preotul paroh Viorel Ababei și desăvârșite de preotul paroh Isidor Dâscă. La 29 iunie 1993, s-a săvârșit o Sfântă Liturghie pontificală, la care au fost sfințiți preoți și unde a predicat Excelența Sa Ioan Robu, Arhiepiscop de București.

Sfințirea bisericii și consacrarea altarului au avut loc pe 6 august 2005, în cadrul unei ceremonii la care au participat Excelența Sa Monseniorul Petru Gherghel, Episcop de Iași, Excelența Sa Monseniorul Aurel Percă, Episcop auxiliar de Iași, și Excelența Sa Monseniorul Virgil Bercea, Episcop greco-catolic de Oradea. Au fost prezenți 140 de preoți și mii de credincioși din Bacău și comunitățile vecine. La piciorul altarului au fost depuse moaștele Fericitului Ieremia Valahul.

Biserica este construită în stilul roman, are lungimea de 75 metri, lățimea de 30 de metri, iar înălțimea turnului până la vârful crucii este de 67 de metri. Cele trei clopote au greutatea de 500, 350 și 130 de kilograme și sunt realizate în Italia.

Lăcașul de cult are coloane a căror grandoare amintește de vechile timpuri romane, iar razele soarelui, filtrate prin vitraliile ce îmbină perfect sticla arsă cu pictura pe sticlă, dau o luminozitate aparte.

Coloanele laterale, ce străjuiesc nava principală și o diferențiază de cele două nave secundare, sunt placate cu marmură și au capiteliuri specifice stilului roman. Prezbiteriul, unde sunt situate masa altarului și tabernacolul, amintește de prezența lui Cristos în sfântul lăcaș și îmbină eleganța lucrărilor cu greutatea simbolurilor.

Tabernacolul, realizat în Italia, în stil la limita barocului, are turnat în bronz simbolul sfintei Euharistii: spicele de grâu și strugurii. Patronul bisericii, Fericitul Ieremia, până acum singurul român catolic ridicat la cinstirea altarelor, este reprezentat în mozaicul situat deasupra tabernacolului, alături de parcă în mișcare, căzând și ridicându-se.

Fericitul Ieremia Valahul (1556-1625)

În anul 1670, la Napoli, a apărut cartea "Viața și faptele minunate ale Cuviosului Ieremia Valahul", prima biografie a unui român scrisă în afara granițelor țării, de un preot capucin contemporan, pr. Francisc Severini. Cuviosul Ieremia s-a născut în localitatea Zaxo, foarte probabil Sasca, Suceava, la 29 iunie 1556, din părinți foarte evlavioși. Tatăl lui, pe care îl chema Costiște Stoica, era om de foarte modestă condiție socială, dar cinstit. A avut două fete și cinci băieți, dintre care primul a fost Ieremia, botezat cu numele de Ion.

La 19 ani, aflat în vizită la unul dintre frații săi, la Alba Iulia, Ion l-a întâlnit pe Pietro Giacomo, medic chirurg din Bari, Italia. A plecat cu el și a lucrat în slujba spițerului Cesare del Cuore, de la care, după un an și jumătate, a plecat la mănăstirea capucinilor din Napoli.

Faima sfințeniei sale și viziunile lui i-au întărit în credință pe toți cei care-l ascultau. Autoritatea lui Ieremia asupra contemporanilor a fost atât de mare, încât a luat forma unui adevărat cult. Venerabilul Ieremia a murit la 5 martie 1625 și a fost imediat onorat cu introducerea cauzei pentru sanctificare de către Papa Urban al VIII-lea, în 1627, dar împrejurări necunoscute au întrerupt desfășurarea procesului de beatificare. Papa Inocențiu al XI-lea a reluat cauza, dar actul beatificării a fost din nou amânat. Procesul a fost reluat după 1900, pentru ca, în final, la 30 octombrie 1983, Papa Ioan Paul al II-lea să îl declare Sfânt pe Ieremia Valahul, cel a cărui amintire a rămas legată de țara de origine.

Preot paroh: Dumitru Gabor

Preoți vicari: preot Gabriel Bacoșcă - Țernă, Preot Marcelin Blaj

Parohia "Fericitul Ieremia" este situată în Bacău, pe strada Digu Bărnat nr. 4.

Monica Vanin

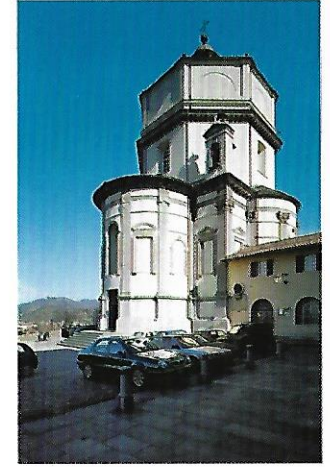

*Una storia
di santità ordinaria
Ignazio da Santhià, Cappuccino*

CAPITOLO PRIMO

IL "GIORNO NATALE"
CHE COMMOSSE TORINO

La mattina del sabato 22 settembre 1770, il sole non si era ancora levato in alto, a scaldare le strade e i borghi di Torino, che una notizia aveva già fatto il giro della città¹. "È morto il Cappuccino santo, il padre Ignazio!" si sentiva ripetere in ogni angolo. "Presto, corriamo almeno a vederlo!"

I buoni cristiani che all'alba erano saliti a Santa Maria del Monte per festeggiare san Maurizio (patrono della Provincia cappuccina piemontese e venerato in tutto il dominio dei Savoia) erano

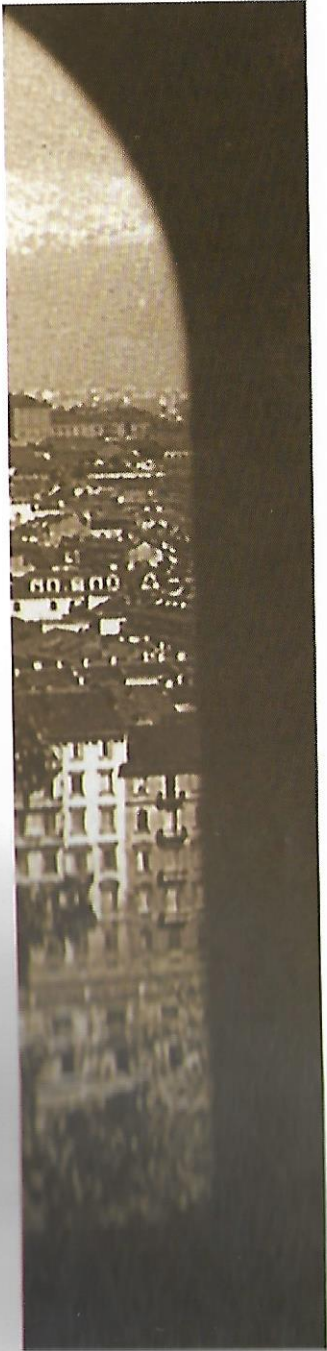
Chiesa del Monte dei Cappuccini in Torino - Urna del Santo.

come allora si diceva (cioè di ogni atteggiamento deliberatamente originale) e anzi la volontà di mantenersi in una specie di zona d'ombra, dove mimetizzarsi tra gli obbedienti "buoni religiosi qualsiasi", lo hanno caratterizzato durante la sua esistenza terrena e non hanno smesso di essere il suo sigillo ancora oggi.

Questa sigla finale, datata 19 maggio 2002, è dunque in perfetta armonia con il lungo itinerario di canonizzazione, inabissato tra conflitti, rivoluzioni, traumi della storia; affidato a cerchie non folte, ma ferventi di devoti (tra i quali erano anche uomini illustri e santi a loro volta), alla diligenza e concretezza dei postulatori, all'ispirazione, alla finezza di percezione dei papi.

Figlio immortale della sua Santhia, che non ha mai smesso di amarlo (benché Ignazio abbia scelto e praticato un distacco fisico deciso, irreversibile, dal luogo natale), da quest'anno il nostro santo appartiene a pieno titolo al mondo intero, all'universalità dei credenti; alla storia, certo, ma anche alla realtà meta-storica, sottratta al tempo, che caratterizza la santità.

SANTITÀ CAPPUCCINA

Santi e personaggi eminenti costituiscono pur sempre una eccezione anche nella storia di un Ordine religioso. Tuttavia, i santi sono e rimangono la incarnazione del carisma dell'Ordine e realizzano in sé l'ideale verso cui tutti dovrebbero tendere.

Notevole è il loro numero tra i Cappuccini, costituendo una presenza costante nella loro storia. Quelli che hanno ottenuto il riconoscimento ufficiale della Chiesa sono:

S. **Felice da Cantalice**, fratello laico (1515-1587), beatificato nel 1625 e canonizzato nel 1712.

S. **Serafino da Montegrano**, fratello laico (1540-1604), beatificato nel 1729 e canonizzato nel 1767.

→ S. **Giuseppe da Leonessa**, sacerdote predicatore (1556-1612), beatificato nel 1757 e canonizzato nel 1746.

S. **Lorenzo da Brindisi**, sacerdote, ministro generale dell'Ordine (1559-1619), beatificato nel 1783 e canonizzato nel 1881; dichiarato dottore della Chiesa nel 1959.

S. **Fedele da Sigmaringa**, sacerdote e martire tra gli eretici dei Grigioni (1578-1622), beatificato nel 1729 e canonizzato nel 1746.

→ B. **Geremia da Valacchia**, rumeno, fratello laico (1556-1625), beatificato nel 1983.

B. **Benedetto da Urbino**, sacerdote (1560-1625), beatificato nel 1867.

BB. **Agatangelo da Vendôme** (1598-1638) e **Cassiano da Nantes** (1607-1638), francesi, sacerdoti e martiri in Etiopia, beatificati nel 1905.

S. **Bernardo da Corleone**, fratello laico (1605-1667), beatificato nel 1768 e canonizzato nel 2001.

B. **Bernardo da Offida**, fratello laico (1604-1694), beatificato nel 1795.

B. **Angelo da Acri**, sacerdote e predicatore (1669-1739), beatificato nel 1825.

S. **Crispino da Viterbo**, fratello laico (1668-1750), beatificato nel 1806 e canonizzato nel 1983.

S. **Ignazio da Laconi**, fratello laico (1701-1781), beatificato nel 1940 e canonizzato nel 1951.

S. **Francesco Maria da Camporosso**, fratello laico (1804-1866), beatificato nel 1929 e canonizzato nel 1962.

S. **Ignazio da Santhià**, sacerdote (1686-1770), beatificato nel 1966 e canonizzato il 19 maggio 2002.

B. **Felice da Nicosia**, fratello laico (1715-1787), beatificato nel 1888.

B. **Apollinare da Posat**, sacerdote e martire della Rivoluzione francese (1739-1792), beatificato nel 1926.

BB. **Martiri della Rivoluzione francese**, uccisi nel 1793-1794, beatificati nel 1995.

B. **Diego Giuseppe da Cadice**, sacerdote (1743-1801), beatificato nel 1894.

B. **Innocenzo da Berzo**, sacerdote (1844-1890), beatificato nel 1961.

S. **Corrado da Parzham**, bavarese, fratello laico (1818-1893), beatificato nel 1930 e canonizzato nel 1934.

B. **Onorato da Biala**, polacco, sacerdote (1829-1916), beatificato nel 1988.

BB. **Martiri di Valencia nella Rivoluzione spagnola**, uccisi nel 1936-1937, beatificati nel 2000.

S. **Leopoldo da Castelnuovo**, dalmata, sacerdote (1866-1942), beatificato nel 1975 e canonizzato nel 1983.

BB. **Martiri polacchi nelle persecuzioni naziste**, uccisi nel 1941-1942, beatificati nel 1999.

B. **Nicola da Gesturi**, fratello laico (1882-1958), beatificato nel 1999.

S. **Pio da Pietrelcina**, sacerdote (1887-1968), beatificato nel 1999 e canonizzato il 16 giugno 2002.

CAPITOLO PRIMO

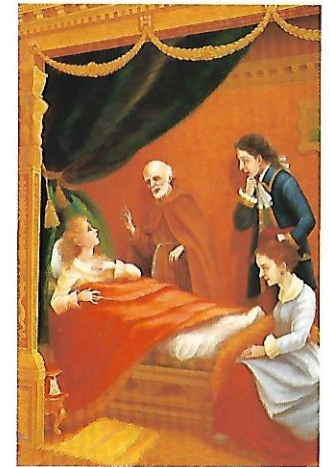
UN SACERDOTE "VERO": DON LORENZO BELVISOTTI E IL SETTECENTO RELIGIOSO

La storia bella e toccante di padre Ignazio da Santhià potrebbe finire dove l'abbiamo lasciata. Tuttavia, preferiamo offrire al lettore un piccolo supplemento di informazione, per rendere più evidente e concreta (per virtù di contrasto, si potrebbe dire) la santità di vita di Ignazio. Il modo migliore per farlo è quello di tratteggiare sommariamente lo sfondo, vale a dire l'epoca nella quale visse il nostro santo, epoca così fondamentale per il futuro della modernità.

Per la città di Torino, la lunga stagione compresa tra la seconda metà del Seicento e la fine del Settecento è stato il periodo aureo dello sviluppo urbanistico e il momento di svolta nella vita sociale e culturale. Proprio allora i duchi e i re di casa Savoia (in particolare Vittorio Amedeo II e Carlo Emanuele III) posero con abilità le basi della futura *leadership*, del ruolo di guida unificatrice che il regno avrebbe assunto in Italia nel corso dell'Ottocento. Per tutta l'Europa, in generale (e per importanti nazioni d'oltreoceano), il XVIII secolo ha rappresentato un momento chiave, una lunga fase di gestazione al termine della quale la società "d'antico regime" ha partorito, in modo tutt'altro che indolore, il mondo contemporaneo.

Ma cosa può ancora suscitare la parola "Settecento", nella mente degli italiani di oggi e dei piemontesi in particolare?

Qualche studente forse lo ricollegherà al cosiddetto Illuminismo, qualcun altro alla rivoluzione

SFANTA FAMILIE DE LA NAZARET
OCROTESTE FAMILIA NOASTRA

PS Anton Dăscălescu (1888-1951)
Episcop martir
"pentru poporul al cărui Dumnezeu
"Este Domnul" (Ps 143,15)

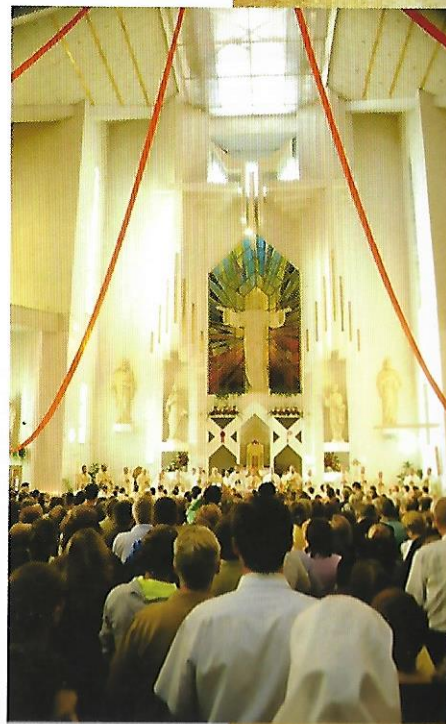

Biserica are o formă neconvențională, o combinație între clasic și modern, iar dimensiunile sale, de 52×44 de metri, asigură posibilitatea ca peste 3000 de credincioși să participe la slujbe. Sfântul lăcaș are formă de amfiteatru, cu parter și două etaje, cu o cupolă imensă și fără niciun stâlp central de susținere. Altarul bisericii este încadrat în semicerc de un grup statuar de șapte sfinți, centrală fiind statuia lui Isus Cristos, care are cinci metri înălțime. Grupul statuar a fost realizat de doi tineri plasticieni din Iași.

Biserica, cu dimensiunile sale monumentale, impresionează ochii vizitatorilor și se încadrează bine în urbanistica orașului. Privită în exterior, biserica este concepută în două volume: nava principală și turnul care combină stilul clasic cu cel "art nouveau". La interior, noblețea marmurei se alătură căldurii lemnului de stejar. În exterior, în schimb, tâmplăria din aluminiu se îmbină firesc cu tencuielile din granule de marmură și tabla ce acoperă biserica.

Cu o înălțime de 77 de metri, inclusiv crucea din turnul în care este amplasat și clopotul realizat la Padova, Biserica „Sfinții Apostoli Petru și Paul” este una dintre cele mai impozante construcții ale orașului, vizitată, în scurta sa istorie, de

numeroase personalități laice și religioase, catolice și ortodoxe. În prezbiteriul bisericii, în stânga și dreapta tabernacolului, se află statuile celor doi mari sfinți patroni.

„Sunt bucuros pentru acest lăcaș ridicat din cărămidă, beton și oțel, dar mai mult mă bucur pentru bisericile pe care sper că le-am construit în sufletele oamenilor, alături de colaboratorii mei”; avea să declare, după slujba de sfințire, Preotul paroh Ștefan Erdeș, cel care a coordonat lucrările Bisericii „Sfinții Apostoli Petru și Paul” și care s-a mutat la ceruri în 2012.

Sfinții patroni Petru și Paul

Petru a fost ucenicul lui Cristos, cel dintâi dintre apostoli. Pentru neștirnită sa credință, a fost răstignit cu capul în jos, la Roma, în anul 64 d.C.

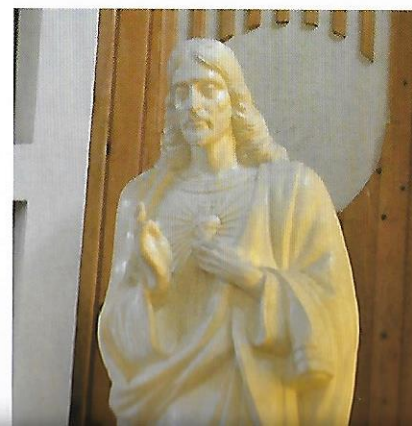
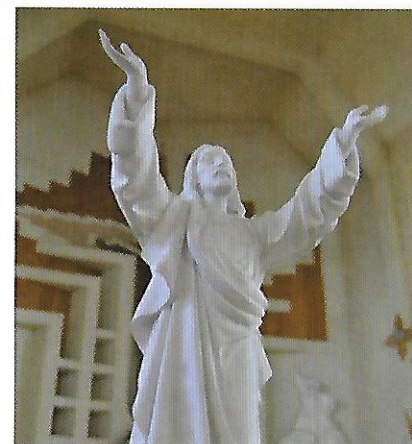
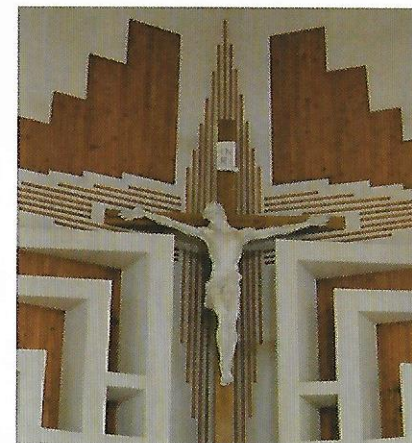
Paul a devenit creștin în urma miracolului de pe drumul Damascului. Mergea pe cal, grăbit și pornit să îi persecute pe creștini când, deodată, a fost învăluit de o mare lumină. A căzut de pe cal, a auzit vocea lui Cristos și s-a convertit. Și-a dedicat apoi toată viața răspândirii Evangheliei în toată lumea. A fost răstignit în Orientul și a întemeiat multe comunități creștine. I s-a tăiat capul, la Roma, în anul 67 d.C.

Unele izvoare vorbesc despre faptul că sărbătoarea Sfinților Petru și Paul ar fi fost fixată la data de 29 iunie, pentru a înlocui sărbătoarea păgână care-i preamărea pe Romulus și Remus, cei doi fondatori ai Cetății Eterne. Sfinții Petru și Paul, deși nu sunt primii care au adus credința creștină în Roma, sunt, de fapt, "fondatorii" Romei creștine. Sfinții Petru și Paul sunt patroni ai multor localități din lume, inclusiv a municipiului Bacău.

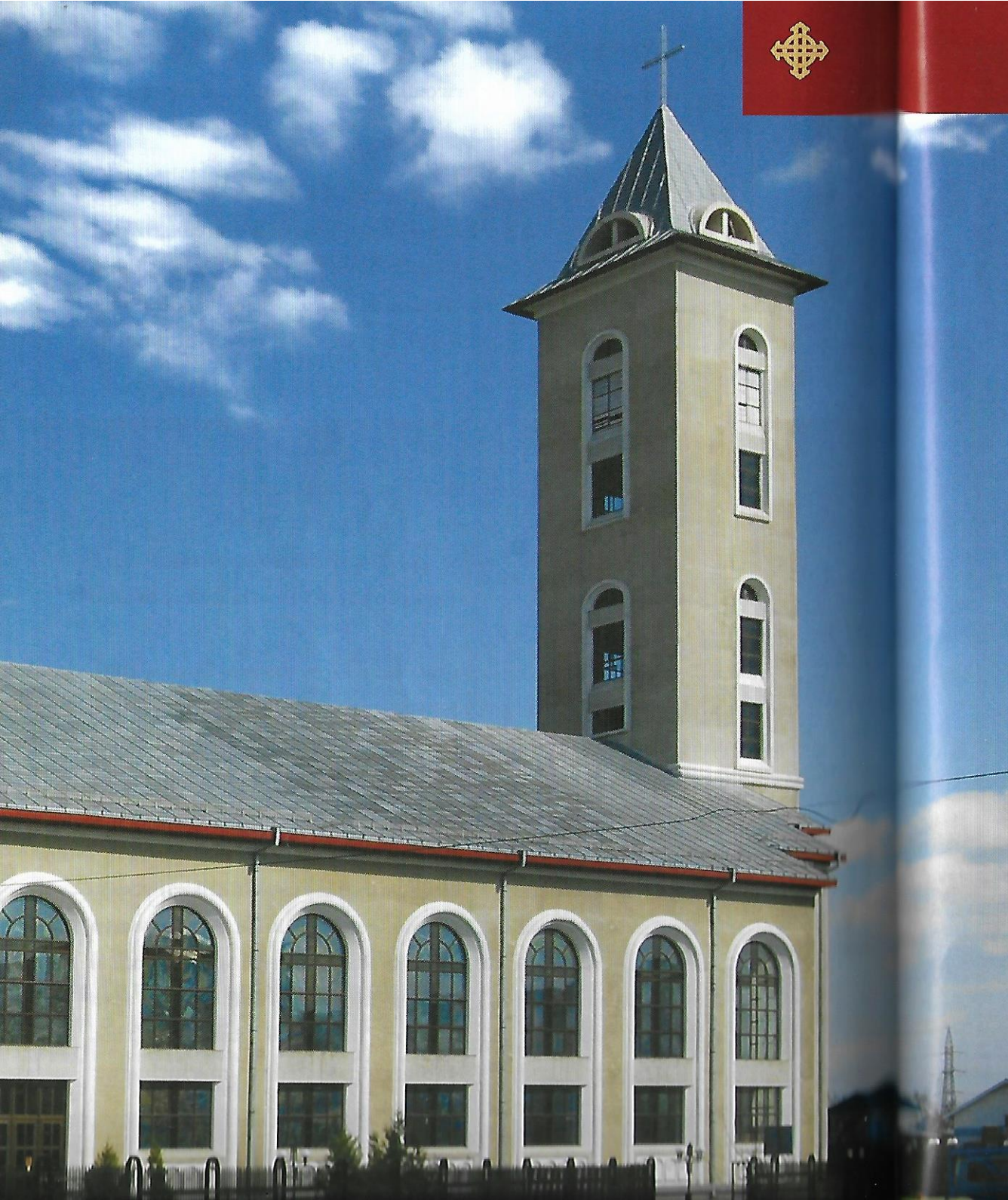

Biserica "Sfânta Cruce"

*Un lăcaș maiestuos
pentru o comunitate
târziu.*

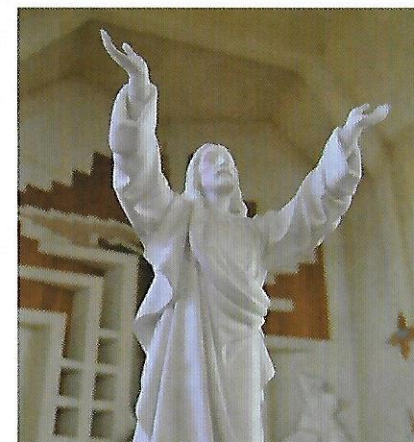

În partea de sud a orașului E...
pe locul unde actualmer...
ridică maiestuoasă Biserica „S...
Cruce”, în anii de dinainte de...
exista doar un teren viran, pe...
creșteau ciulini și mără...
Implicarea Preasfințitei Sale...
Gherghel, a preoților Ghe...
Farcaș, Eugen Budău și...
Comorașu, precum și efor...
enoriașilor, care au parti...
efectiv, dar și financiar, la rid...
bisericii au făcut ca, ceea ce...
un vis la începutul anului 19...
devină realitate. Sfântul lăc...
hramul Înălțarea Sfintei C...
sărbătoare celebrată, ca...
calendarul ortodox, în fiecare...
data de 14 septembrie și este l...
rugăciune pentru 1.440 de fa...
ce însumează peste 5.20...
credincioși.

Biserica „Sfânta Cruce”

*Un lăcaș maiestuos
pentru o comunitate
tânără*

În partea de sud a orașului Bacău, pe locul unde actualmente se ridică maiestuoasă Biserica „Sfânta Cruce”, în anii de dinainte de 1990 exista doar un teren viran, pe care creșteau ciulini și mărar. Implicarea Preasfinției Sale Petru Gherghel, a preoților Gheorghe Farcaș, Eugen Budău și Ioan Comorașu, precum și eforturile enoriașilor, care au participat efectiv, dar și financiar, la ridicarea bisericii au făcut ca, ceea ce până atunci era doar un vis la începutul anului 1990, să devină realitate. Sfântul lăcaș a fost consacrat în cadrul hramului Înălțarea Sfintei Cruce, sărbătoare celebrată, ca și în calendarul ortodox, în fiecare an la data de 14 septembrie și este locul de rugăciune pentru 1.440 de familii care însumează peste 5.200 de credincioși.

Biserica este una de mari dimensiuni, cu o lungime de 54 de metri, o lățime de 24 de metri, în timp ce înălțimea turnului este de 45 de metri, la care se adaugă cei șapte metri ai crucii. Interiorul bisericii este dominat de crucea înaltă de nouă metri, în timp ce orga clasică, adusă din Olanda, este una dintre cele mai mari din Moldova, cu o lungime de 15 metri, 24 de registre muzicale și peste 1000 de fluiere.

Parohia Sfânta Cruce este o comunitate tânără, unde își găsesc alinare spirituală atât credincioșii din Bacău, cât și cei originari din satele cu populație romano-catolică din jurul orașului. Poate tocmai de aceea, alături de biserică s-a ridicat un oratoriu, consacrat și sfințit în aprilie 2005 de PS Petru Gherghel, unde surorile din Congregația "Maria Bambina" organizează activități, ce îi au în centrul atenției pe copiii și tinerii din parohie.

Cu toate că Sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci își are originea în anul 326, an în care Sfânta Cruce a fost descoperită la Ierusalim, în urma săpăturilor conduse de Sfânta Elena, mama împăratului Constantin cel Mare, sărbătoarea propriu-zisă datează abia din anul 335, când patriarhul Macarie a ridicat un amvon în mijlocul poporului adunat și a arătat Crucea. Impresionată profund, mulțimea s-a închinat și a exclamat într-un singur glas: „Doamne, miluiește-ne!”

Sărbătoarea Sfintei Cruci are o semnificație mult mai înaltă decât amănuntele legate de descoperirea făcută de mama împăratului Constantin, Elena. Glorificarea lui Cristos urmează chinului crucii, iar antiteza suferință - mărire devine fundamentală în opera Răscumpărării. Cristos, în ființa sa concretă, divină și umană, se supune de bunăvoie condiției de sclav - crucea era tortura rezervată sclavilor - și umilitorul supliciu este transformat în mărire nepieritoare. Astfel, crucea devine simbolul și miezul religiei creștine.

Preot paroh: Iosif Comorașu

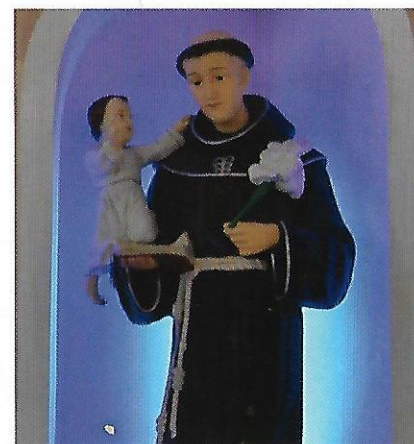
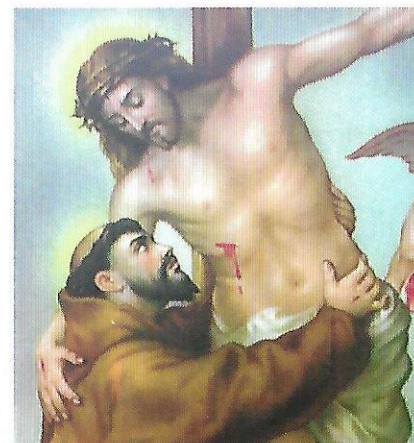
Preoți vicari: preot Ștefan Bortă, preot Cazimăr Cimpoeșu

Biserica "Sfânta Cruce" este situată în Bacău, pe Calea Republicii nr. 45.

Biserica "Sfântul Francisc din Assisi"

La "Izvoarele" Bacău

Situată în cartierul al c
nume vine de la izvor
odată existente sub terasame
superior dintre linia ferată Ba
Adjud și șoseaua de centură a
șului, Biserica romano-cato
"Sfântul Francisc din Assisi" a
inaugurată și sfințită în anul l
de episcopul martir de Iași
Anton Durcovici, așa cum a
documentele Episcopiei de
"La 4 octombrie 1948, la Izvo
județul Bacău, cu ocazia sfi
noii biserici, în cinstea Sfan
Francisc, am arătat din v
acestui sfânt, cum el, pe l
bisericiile materiale ridicat
dânsul, a clădit și biserici
rituale, lăcașuri plăcute Tr
Preasfinte, în sufletul său
fraților săi. Am îndemnat
ascultători să facă la fel și ei".

Existența unei comunități catolice în actualul cartier „Izvoare” a fost semnalată încă de la jumătatea secolului al XIX-lea, când Schematismul Misiunii Catolice din anul 1850 a consemnat prezența a 25 de credincioși fără biserică la „Izvori”. Mai târziu, în anul 1874, tot din Schematismul Misiunii Catolice, aflăm despre prezența a 52 de credincioși la „Izvorum”.

Prima biserică din Izvoare a fost construită din lemn, în anul 1886, și a dăinuit până la sfârșitul perioadei interbelice. Din păcate, informațiile legate de arhitectura și istoria bisericii s-au pierdut în decursul timpului.

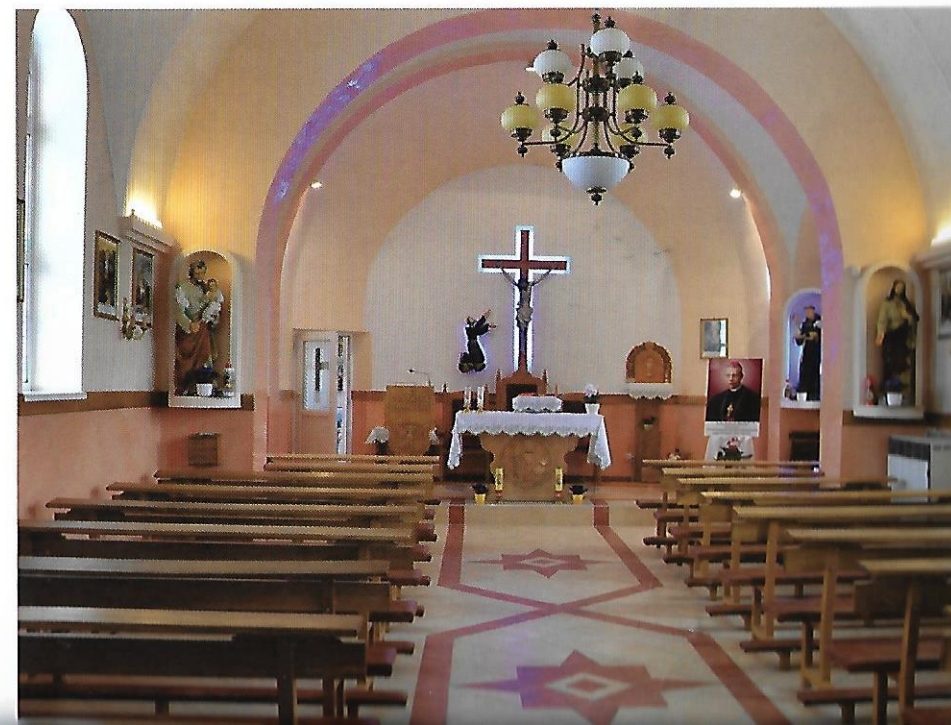
Lucrările pentru construcția bisericii actuale au început în anul 1935, iar suma necesară a fost acoperită din contribuția credincioșilor, la care s-au adăugat donații din partea Primăriei comunei Domnița Maria, sub jurisdicția căreia se afla la acea vreme, și din partea Prefecturii Bacău. La începutul celui de-Al Doilea Război Mondial, în anul 1940, construcția bisericii era în mare parte finalizată, dar finisajele au fost realizate opt ani mai târziu, în 1948, anul sfințirii și inaugurării bisericii.

Biserica romano-catolică „Sfântul Francisc din Assisi” are lungimea de 23 de metri, inclusiv pridvorul și sacristia, o lățime de opt metri și o înălțime de nouă metri, iar turnul măsoară 16 metri. Această biserică a avut parte, în decursul vremii, de reparații și consolidări, iar actualmente se află într-un proces de reabilitare generală.

Interiorul bisericii favorizează reculegerea celor care îi trec pragul. În centrul prezbiteriului se află altarul. Ansamblul statuar, poziționat pe peretele din fața altarului, îl reprezintă pe Sfântul Francisc, patronul spiritual al lăcașului de cult, îngenunchat în fața lui Isus răstignit, implorând binecuvântarea pentru popor, gest reprezentat prin mâna înălțată spre Cristos. Tot în prezbiteriu se află tabernacolul, locul unde se păstrează Sfânta Împărtășanie. De asemenea, de o parte și de alta a pereților interiori, sunt statui ale sfinților protectori și icoane, ce înfățișează cele 14 opriri de pe Drumul Crucii.

În fața bisericii a fost ridicată o troiță cu statuia Sfântului Francisc, iar în vecinătatea bisericii se află Mănăstirea surorilor Asumționiste „Sfânta Monica”, o casă a comunității și un cimitir al catolicilor din Bacău.

Sfântul Francisc din Assisi

Sfântul Francisc s-a născut în anul 1182, la Assisi, un mic orașel din provincia italiană Umbria. Datorită condițiilor bune din casa părintească, Francisc a ajuns curând „prințul” petrecerilor. În timpul unei lupte dintre orașele Assisi și Perugia, Francisc a căzut prizonier, iar la întoarcerea acasă s-a îmbolnăvit. După ce și-a recăpătat sănătatea, a simțit dezgust față de petreceri și s-a gândit că își va găsi adevărata mulțumire în fapte de vitejie pentru apărarea Locurilor Sfinte. S-a îndreptat spre Spoleto, unde se pregătea o cruciadă, însă pe drum a avut parte de o viziune care i-a schimbat viața: Cristos l-a chemat la o totală despărțire de cele trecătoare și l-a îndemnat să se dedice înnoirii spirituale a Bisericii. Din acel moment, Francisc, împreună cu mai mulți tineri, a îmbrățișat viața de călugăr și a întemeiat Ordinul Franciscan. Într-o noapte de Crăciun, Francisc a făcut o reprezentare vie a nașterii lui Isus, eveniment ce a dat naștere tradiției ieslei de Crăciun. În sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci, Francisc a primit stigmatele (rănile) lui Cristos. Sfântul Francisc a murit pe 3 octombrie 1226 și a fost canonizat doi ani mai târziu, de Papa Grigore al IX-lea. Moaștele Sfântului Francisc se află în bazilica ce a fost construită în cinstea sa, la Assisi.

Prin dragostea sa vie față de Dumnezeu și față de oameni, Sfântul Francisc a exercitat o influență extraordinară asupra vieții religioase catolice, fapt pentru care multe parohii l-au ales patron spiritual, așa cum este și Parohia Romano-Catolică „Sfântul Francisc din Assisi” din Bacău, care îl cinstește în fiecare an, în data de 4 octombrie, cu ocazia hramului bisericii.

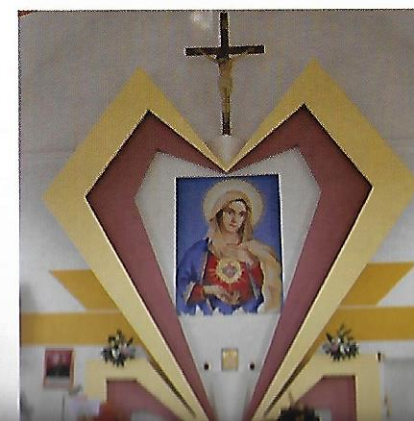
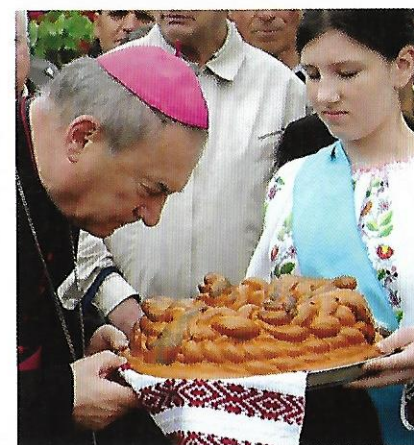
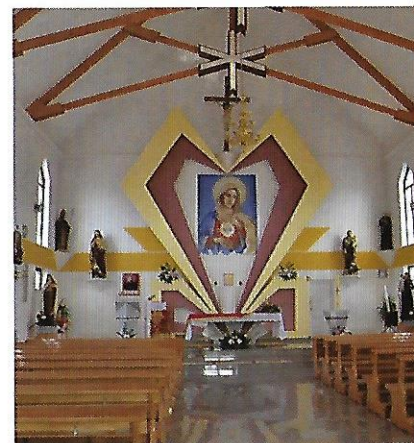
Preot paroh: Andrei Cocianga

Biserica „Inima Neprihănită a Mariei”

*Venerație deosebită
către Preasfânta
Fecioară Maria*

La data de 1 septembrie 2011, Preasfințitul Petru Ghel, Episcop de Iași, prin Decret nr. 1354, a înființat Parohia Roma Catolică „Inima Neprihănită a Mariei”, din cartierul Șerbănița, care acoperă un teritoriu cuprins între râurile Bistrița și Siret. Biserica este realizată în stil clasic, după planurile arhitectului Viorel Dorneanu, și a fost ridicată ca răspuns la solicitarea credincioșilor.

Lucrările de construcție au durat trei ani și au fost coordonate de preotul decan Isidor Dâscă. Piatra de temelie a fost sfințită în luna august 2009, iar în 20 mai 2012 s-au săvârșit consacrarea altarului și sfințirea bisericii de către Excelența Sa Petru Gherghel, Episcop de Iași, Excelența Sa Aurel Percă, Episcop auxiliar de Iași, și Excelența Sa Anton Coșa, Episcop de Chișinău, asistați de 50 de preoți și un număr impresionant de credincioși.

Biserica are o lungime de 24 de metri, lățimea de 12 metri, iar înălțimea turnului este de 34 de metri.

Un mozaic realizat în Spania, ce o înfățișează pe Sfânta Fecioară Maria, reprezintă imaginea centrală a acestui lăcaș de cult, ce impune prin eleganță și distincție.

Credincioșii se pot reculege și în fața celor 14 basoreliefuri ce amintesc de Drumul Crucii, imagini ce reprezintă drumul străbătut de Cristos de la casa lui Pilat până pe Golgota și care au fost realizate în Polonia.

Inima Neprihănită a Mariei

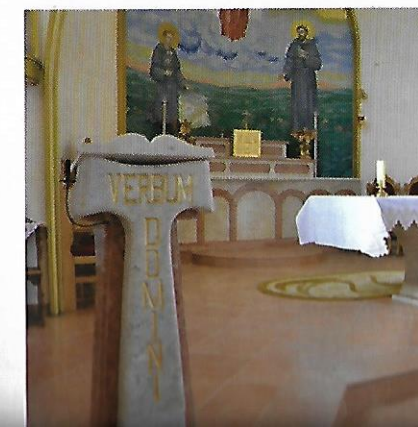
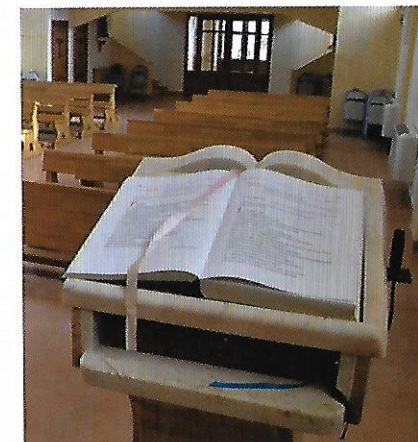
Cultul Inimii Neprihănite a Mariei este un cult de venerație deosebită, care are originea în Evanghelia de la Luca, cel care amintea că Preasfânta Fecioară „medita toată ziua în aceste lucruri în inima ei”. Cu trecerea timpului, prin credința primilor creștini, prin scrierile Părinților Bisericii, aceste devoțiune către Inima Neprihănită a Mariei s-a dezvoltat și s-a răspândit pentru început mai ales în cadrul mănăstirilor, iar din secolul al XIII-lea a dobândit o și mai mare popularitate.

Primele mărturii ale cultului au apărut la Napoli, Italia, în anul 1250, când a fost înființată Confraternitatea Inimii Neprihănite a Mariei, fondată de Sfântul Iulian din Eudes. La răspândirea ei în secolul nostru au contribuit mult aparițiile la Fatima, din 1917. La 4 mai 1944, Papa Pius al XII-lea a extins această sărbătoare la Biserica Universală, după ce, cu doi ani înainte, pe 1 octombrie 1942 și pe 8 decembrie 1942, a consacrat întreaga lume Inimii Neprihănitei. La început, această sărbătoare a fost fixată pe 22 august, dar ultima reformă liturgică a stabilit să fie așezată în prima zi de octombrie, dar solemnitatea Inimii Preasfinte a lui Isus. Consfințirea cerută de Sfânta Fecioară Maria în aparițiile sale de la Fatima a fost realizată la 25 mai 1984, când papa Ioan Paul al II-lea a consacrat omenirea la Inima Neprihănită a Mariei, în comuniune cu cea mai mare parte a episcopilor Bisericii Catolice.

Preot paroh: Cristinel Alecu

Mănăstirea călu
fran

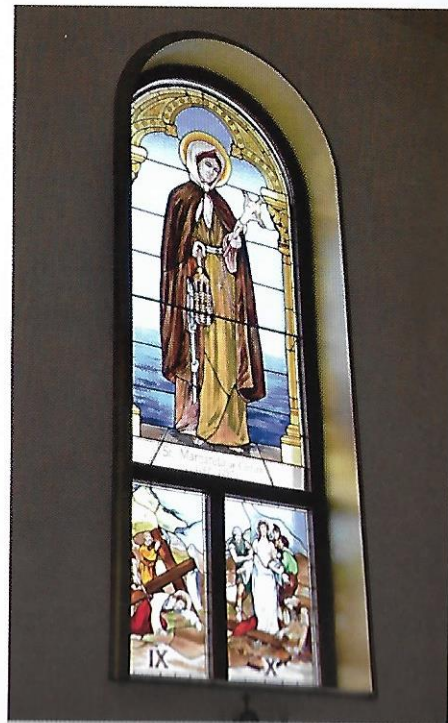
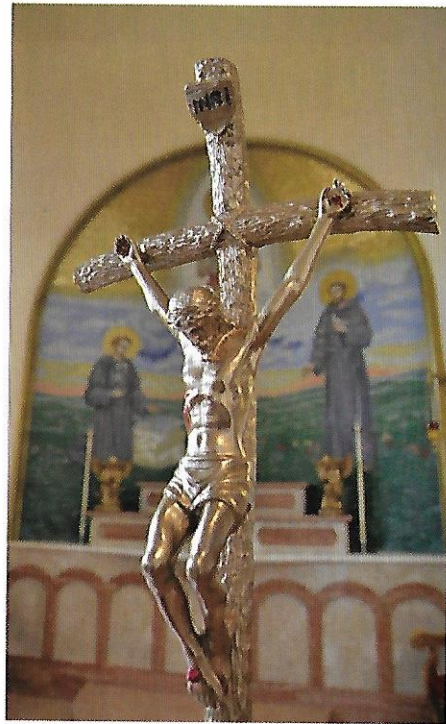

După suprimarea
conventului
"Nicolae" din Bacău
la dictatura comunistă
franciscani au reușit să
Bacău abia la sfârșitul
deși dorința de a redese
convent (o mănăstire)
din anii '90. În 2004, s-a
construiască un conve
ria orașului, în partea d
franciscanii dețineau
achiziționat de părinți
Albert din ofertele
redacția revistei "S
Sfântului Anton".

După ce Episcopul de Iași, Preasfințitul Petru Gherghel, și Ministrul general al Ordinului Franciscan, Joachim Ghiermek, și-au dat acordul, după ce au fost definitive toate actele pentru construcție, în vara anului 2005, sub coordonarea părintelui Andrei Ficău și cu ajutorul substanțial primit de la Provincia Franciscană Conventuală din Padova, au demarat lucrările la noul convent și la biserica anexată acestuia.

Lucrările s-au finalizat în toamna anului 2006, iar la 29 noiembrie, părintele provincial Ion Ciuraru a emis decretul de înființare a Conventului „Sfântul Iosif Soțul Preacuratei Fecioare Maria” din Bacău. Menirea principală a conventului este aceea de a fi sediul conducerii Ordinului Fraților Francis-cani din provincia „Sfântul Iosif” din România, sediu numit „Curia provinci-ală”, unde își au reședința ministrul provincial al Ordinului Franciscan, vicarul provincial, secretariatul provincial, precum și alte oficii. Primul guardian al Conventului din Bacău a fost ales părintele Andrei Ficău.

Sfințirea Conventului „Sfântul Iosif Soțul Preacuratei Fecioare Maria” și a

bisericii conventuale „Sfântul Anton de Padova” din Bacău s-a săvârșit la 1 mai 2008. Au fost prezenți patru episcopi, ministrul general al Ordinului Franciscan, 20 de miniștri provinciali din Franța, Italia, Malta, Portugalia, Spania și Turcia, circa 100 de preoți, diferite personalități civile și un mare număr de credincioși. În 2008, părintele Maricel Roșu a fost ales guardian Conventului „Sfântul Iosif Soțul Preacuratei Fecioare Maria”.

La începutul anului 2014, componența comunității franciscane conventuale din Bacău era următoarea: părintele Emilian Cătălin - ministrul provincial, părintele Fabian Iacob - vicar provincial, părintele Daniel Cătălin Romila - secretar provincial, părintele Alexandru Olaru - guardian, fratele Iosif Diac - vice-guardian și arhivar provincial, părintele Carol Daniel Sabău - vice-director al revistei Mesagerul „Sfântului Anton” în limba română.

Colegiul Național Catolic „Sfântul Iosif”

*Unicat în oferta
educațională băcăuană*

Colegiul Național Catolic „Sfântul Iosif” din Bacău este singura instituție de limbă română din țară ce aparține Bisericii Romano-Catolice de rit latin și unde sunt pregătiți viitori slujitori ai Bisericii Catolice și personal pentru structurile bisericii. În principal, oferta educațională a instituției de învățământ este adresată populației catolice, dar rămâne deschisă și elevilor de alte confesiuni.

Colegiul a fost construit de Episcopia Romano - Catolică de Iași și are dotările necesare unui proces modern de învățământ. În complex, capela ocupă un loc aparte, unde se desfășoară rugăciunile zilnice și se celebrează Sfânta Liturghie, la care participă nu numai seminariștii, ci și credincioși din Bacău și din alte localități ale Diecezei de Iași. Celebrările sunt prezidate de preoți formatori din Seminar și animate de corul seminariștilor, cunoscut pentru repertoriu și calitatea interpretării.

Capela, deși construită în stil modern, creează o atmosferă ce favorizează meditația, rugăciunea, întâlnirea cu sine și cu Dumnezeu. În altar domină chipul lui Cristos, mort și înviat, iar în dreapta și stânga altarului sunt expuse statuile Sfintei Fecioare Maria și ale Sfântului Iosif, patronul Colegiului. Vitraliile, o îmbinare între clasic și modern, prezintă patru vocații din Vechiul Testament – Moise, Samuel, Isaia, Ilie – și patru vocații din Noul Testament: Sfânta Fecioară Maria, Sfântul Iosif, Apostolul Petru, Apostolul Paul. Alte două vitralii prezintă tablouri din Noul Testament: Isus învață poporul și Isus, Păstorul cel Bun.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Bacău

Rădăcinile Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Bacău datează din 1922, an în care a fost înființată oficial, de Biserica Adventistă din România. Deși autoritățile comuniste i-au diminuat mult din proprietate, biserica a rezistat vremurilor și, astăzi, credincioșii se roagă în trei lăcașuri de cult din oraș, ridicate de-a lungul timpului. Dincolo de activitatea religioasă, Biserica Bacău-Centru s-a remarcat și prin activitatea sa muzicală, o adevărată pepinieră pentru tinere talente, iar de câțiva ani în spațiile bisericii funcționează și două grupe ale Grădiniței "Celestino".

În cartierul Șerbănești, în 1928, un grup de tineri adventiști a înființat o biserică a cărei activitate misionară a fost continuă, indiferent de regimurile politice. Astăzi, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Șerbănești este o comunitate ce se întrunește într-o clădire sfințită în anul 1992.

La începutul anilor '90, o nouă comunitate adventistă, Bacău-Speranța, a luat ființă în partea de sud a orașului, unde locuiau mai mulți membri. Biserica a fost ridicată timp de doi ani, a implicat un volum imens de lucru și s-a realizat cu efortul enoriașilor. Serviciul divin de inaugurare a avut loc în vara anului 1998.

Membrii bisericii și credincioșii sunt implicați în proiecte spirituale, sociale, de sănătate și de educație.

Biserica Creștină după Evanghelie

Primele prezențe ale credincioșilor Bisericii Creștine după Evanghelie sunt consemnate în orașul nostru în jurul anului 1930. Dacă în timpul regimului comunist întrunirile aveau loc într-o casă situată în zona de nord a orașului, astăzi credincioșii au la dispoziție trei locuri de rugăciune.

Biserica Creștină după Evanghelie "Maranata" a fost înființată în 1977, iar presbiteri sunt Ion Măgurianu, Ștefan Sava, Neculai Ungureanu și Dan Munteanu.

Biserica Creștină după Evanghelie "Filadelfia" a fost înființată în 1997 și îi are presbiteri pe Vasile Bejenaru, Emanuel Adamache, Eugen Adamache, MI Adamache, Lica Pichiu.

Biserica Creștină după Evanghelie "Vestea Bună" a luat ființă în anul 2004, îndrumarea presbiterilor Ion Năstac, Ovidiu Mladin, Constantin Bejenaru, Sar Apăscăriței.

Biserica Baptistă

Prima prezență baptistă în orașul Bacău datează din 1929, dar biserica statuta funcționat din 1933 până în 1944 când, pe fondul persecuțiilor religioase, mișcară fost sufocată. În anul 1977, biserica s-a reorganizat și a reușit să cumpere un imob oraș, dar Departamentul pentru Culte București a eliberat o autorizația funcționare abia doi ani mai târziu, în martie 1979. În prezent, Biserica Bapt "Betel" Bacău are în jur de 350 de membri și aparținători. De această biserică aparț circa 150 de credincioși bapțiști din alte cinci localități ale județului Bacău – Buh Satu Nou-Colonești, Sohodor, Răcătău – Horgești și Vladnic-Parincea. În clad bisericii funcționează și Comunitatea Bisericii Creștine Baptiste Bacău, o form asociere regională, de care aparțin bisericele creștine baptiste din județele Ba Neamț, Vaslui și, parțial, Iași și Vrancea, ce însumează aproximativ 1.200 credincioși bapțiști.

Biserica Penticostală "Maranata"

Biserica Penticostală "Maranata" Bacău are aproximativ 370 de enoriași funcționează din anul 1950. Biserica are un sediu nou, pe strada Bucium, unde au slujbe zilnice, programe de rugăciune sau de studiu biblic și o școală duminică care participă o mare parte dintre copiii și adolescenții din familiile de credincioși îndrumarea pastorului Daniel Lela.

"Bacău. Acasă la creștini". O provocare. Temeri și îndoieli. Și, peste toate, bucuria de a o lua pe urmele trecutului, de a scormoni prin arhive, de a te întâlni cu oameni speciali. Totul, în speranța de a descoperi lucruri inedite, de a spune povești neștiute sau de a surprinde cât mai fidel culoarea clipei prezente. Pe scurt, trăirile din spatele acestui inedit demers de a scrie o lucrare despre toate bisericile creștine din orașul nostru.

De ce "Bacău. Acasă la creștini"? Când am plecat la drum în această întreprindere, am căutat documente și mărturii care să ne ajute să creionăm o imagine cât mai corectă despre ce a însemnat și înseamnă credința în această comunitate. Iar primul lucru despre care vorbesc documentele este tocmai toleranța religioasă. Orașul Bacău a reprezentat, încă din vechime, locul în care majoritatea ortodoxă a conviețuit pașnic și fără asperități cu o comunitate catolică ce a ajuns astăzi cea mai numeroasă din Moldova, așa cum și protestanții și neo-protestanții au fost respectați în deciziile lor spirituale. Creștinii băcăuani nu au fost toleranți doar unii cu alții. Ei au trăit, preț de decenii, în bună înțelegere cu o însemnată obște evreiască, de religie mozaică. Cifrele de la ultimul recensământ al populației și locuințelor arată că peste 98% din comunitatea băcăuană este creștină. Da. La început de secol XXI, Bacău este pentru creștini acasă. O casă unde se pot exprima deschis, fără temeri și restricții.

Iar credința adevărată, venită din suflet, din tradiția familiei, nu poate fi ucisă nici de reguli strâmbe, nici de amenințări, nici de buldozere. Degeaba s-au chinuit comuniștii să închidă bisericile, să le dezafecteze, să-i pedepsească pe cei care îndrăzneau să calce pragul unui lăcaș de cult. Timp de peste patru decenii, băcăuanii au dus mai departe învățăturile bunicilor și părinților și au continuat, fie și în taină, să își boteze copiii, să se cunune religios, să se roage, să creadă și să sere în Bunul Dumnezeu. Odată cu libertatea, bisericile s-au umplut de oameni, iar zidirea de noi lăcașuri de cult a venit firesc, ca o nevoie.

"Bacău. Acasă la creștini" este o cronică a spiritualității băcăuane de început de secol XXI, o carte care vorbește simplu despre toleranță, despre respect, despre credința

oamenilor acestui loc. Este o lucrare ce oferă elemente de istorie trecută și recentă descomunitatea creștină din oraș, despre bisericile salvate de furia comunistă și desnoile lăcașuri, ridicate cu multă trudă și eforturi în acești ultimi 25 ani tulbmăcinați de crize identitare, morale, spirituale, nu doar economice.

"Bacău. Acasă la creștini" nu are nici pretenții de ghid turistic, nici de album artă și nici nu își arogă meritul de a fi spus absolut totul. Am vorbit, însă, despre fleclăcaș de cult în parte, despre elementele sale definitorii. Ne-am propus ca atât cei regăsesc în istoriile trecute, cât și tinerii care încep să descâlcească tainele atâîncurcate ale vieții să afle că există biserici cu tradiție și istorii agitate și că zidirile m au realizat cu eforturi și multă implicare. Pentru a fi pildă de fapte bune, am redat p din istoria sfinților și sărbătorilor ce dau hramul tuturor bisericilor din oraș.

Cu speranța că fiecare creștin băcăuan se va regăsi în acest volum, le mulțumim c care au avut încredere în noi și celor ce ne-au ajutat, cu cuvântul, cu fapta și cu gân. Ne rugăm ca Dumnezeu să binecuvânteze acest loc, să-i păstreze liniștea și tolera iar oamenilor să le dăruiască gândurile cele bune.

Aut

"Frumosul din zidire".....3

PS părinte Ioachim Băcăuanul,
Episcop - Vicar al Episcopiei Romanului și Bacăului

"Întâlnirea cu Dumnezeu".....7

Romeo Stavarache, primarul municipiului Bacău

Biserici ortodoxe vechi.....9

Biserica "Precista".....11

Biserica "Sfântul Ioan".....17

Biserica "Buna Vestire".....23

Biserica "Sfinții Voievozi Mihail și Gavril", Izvoare.....29

Biserica "Sfinții împărați Constantin și Elena".....33

Biserica "Sfinții Voievozi Mihail și Gavril", Cartierul CFR.....39

Biserica "Sfântul Nicolae".....45

Biserica "Sfânta Treime", Cimitirul Central.....51

Biserica "Sfânta Cuvioasă Parascheva".....57

Biserica "Lazaret".....63

Biserica "Sfinții Apostoli Petru și Pavel".....67

Biserica "Sfântul Gheorghe".....73

Biserica "Sfinții Voievozi Mihail și Gavril", Șerbănești.....79

"Arhitectura bisericească, o provocare".....83

arhitect Constantin Amâiei

Biserici ortodoxe noi.....85

Catedrala "Înălțarea Domnului".....87

Biserica "Sfântul Dumitru", Narcisa.....93

Biserica "Sfântul Mare Mucenic Dimitrie", Gherăiești.....99

Biserica "Învierea Domnului".....10

Biserica "Izvorul Tămăduirii".....10

Biserica "Sfinții Trei Ierarhi".....11

Biserica "Acoperământul Maicii Domnului".....11

Biserica "Nașterea Maicii Domnului".....11

Biserica "Sfântul Gheorghe" - Biserica militară.....11

Biserica "Sfânta Treime" - Biserica jandarmi.....11

Centrul Misionar "Ștefan cel Mare și Sfânt".....11

Biserica "Sfântul Ilie".....11

Biserica de Lemn.....11

Biserici în construcție.....11

Capele.....11

Bacău, comunitate creștină.....11

"Fericit este poporul al cărui Dumnezeu este Domnul".....11

preot Isidor Dâscă, Decan de Bacău

Biserici romano-catolice.....11

Biserica "Sfântul Nicolae".....11

Biserica "Sfinții Apostoli Petru și Paul".....11

Biserica "Sfânta Cruce".....11

Biserica "Fericitul Ieremia".....11

Biserica "Sfântul Francisc din Assisi".....11

Biserica "Inima Neprihănită a Mariei".....11

Conventul "Sfântul Iosif".....11

Colegiul Național Catolic "Sfântul Iosif".....11

Biserici protestante și neo-protestante.....11

Cuvântul autorilor.....11

Filocalia

Bacău, 2014